

ANA-CRISTINA POPESCU

SINUSOIDE

EDITURA HOFFMAN

ANA-CRISTINA POPESCU

SINUSOIDE

TEATRU

**EDITURA HOFFMAN
2016**

ANA-CRISTINA POPESCU

SINUSOIDE

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Popescu, Ana-Cristina
Sinoide / Ana-Cristina Popescu. - Caracal: Editura
Hoffman, 2016**

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2016

**Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
autorului.**

Editura Hoffman

Rădăcini de păpădie

Piesă într-un act

Personajele: Păpădie, Trifoi, Omul cu valiza diplomatică.

Decorul: (Un câmp plin de verdeată, pe marginea câmpului sunt câțiva arbori și în mijloc se află o colibă.)

Păpădie: Ascultați! (Se aud cântecele păsărilor.) E o splendoare! Sunt aici de câteva zile și pot spune că mi-am găsit liniștea. La oraș mă trezeam în zgomotele asurzitoare ale tramvaielor, mașinilor, pe muzica infernală a vecinului de apartament, mă trezeam ascultând radioul vecinilor ce se pregăteau să meargă la serviciu. Eu doream liniște, atâta doream! A, poate doriți să spuneți că eu nu mă duceam la serviciu? Vă înselați. În fiecare dimineață mă duceam la serviciu, dar ceream un strop de liniște. Gândiți-vă! Deschideți ochii dimineața și cineva se ceartă, altcineva strigă, radioul se vaită acompaniat de televizor, mașinile par să rupă asfaltul. S-a dus toată odihna de peste noapte. Dar, dacă vă spălați și îmbrăcați în liniște pentru a merge la serviciu? Ce spuneți atunci? (zâmbește) Ce spuneți? (așteaptă) O să am o zi bună? (așteaptă) Firesc că o să aveți o zi mai bună, mai liniștită, nici nu simțiți gălăgioase serviciului. (Se plimbă.) Dar să pleci amețit de cap, pe zgomote artificiale spre o altă dezordine, clachezi la un moment dat. (Se aşează pe iarbă. Păsările cântă. Se ridică.) Da, știu! Poate doriți să dați vina pe păsări. Ele n-au nicio vină. Mi-au adus atâta liniște și pace în suflet. (Se aude ciripitul păsărilor.) Nu, ele nu sunt gălăgioase. Cântă atât de frumos! În fiecare dimineață aş putea dormi pe cântecul lor. E atâta liniște în acest cântec natural. Ascultați! (Ciripit de păsărele.) În dimineață aceasta nu mai vreau să mă las legănat de cântecul lor și să dorm până ce razele soarelui îmi vor săruta pleoapele, vreau pur și simplu să-l ascult, să mă încarc de energie lui divină. (Ascultă.) Nimic nu poate egala această muzică. Da, cunosc! Marii compozitori ce reușesc să reproducă cântecul păsărilor. Fals! Uite! Ascultați! Vrăbiuța aceasta spune ceva. Ce anume? Doar ascultând-o dimineață de dimineață veți înțelege. Nu, nu cred! Înainte de a scrie o arie ascultau glasul păsărilor? Degeaba! Artificialul nu poate să înlocuiască ce este

natural. Am încercat. Să nu credeți că nu am încercat! Într-o dimineață, pe când locuiam la oraș, am pus și eu muzică. Prisem o înregistrare cu niște păsări de la un prieten. Păsările cântau, dar o făceau degeaba. Numai senzația că mașinăria redă niște cântece apuse îmi dădea o stare de disconfort. Acum sunt liniștit. Câtă liniște am aflat în armonia cântecului lor. Ascultați și voi! Nu, nu se ceartă! Și dacă s-ar certa? E atât de armonioasă cearta lor și liniștitoare ca dragostea mamei. Mama. Mi-a povestit cândva de păsărele. Eram foarte mic pe atunci. Au trecut anii. (Merge spre colibă, intră o clipă, se întoarce cu o lopată). Poate mă întrebați ce caut eu aici? Caut, cauți rădăcini de păpădie. În locul acesta, an de an, am adunat o mulțime de rădăcini de păpădie. Între timp mi-am făcut o colibă să am unde să-mi plec capul cât timp sunt în vacanță. De ce în vacanță? Ascultați! (Se sprijină în lopată.) E atâtă liniște! (așteaptă) Păsărele? Ele dau liniștii mai mult farmec. Am venit și anul acesta după ce o ploaie zdravănă de primăvară. Se spune că cel mai bine se recoltează rădăcina păpădiei după ploaie. Tot ce-i posibil. Dacă te uiți spre societatea asta a noastră, de fiecare dată când o ploaie frământă o instituție, se cerne pe urmă nisipul. Noroiul? Ce mai contează? Rădăcinile de păpădie au proprietăți vindecătoare. Dacă vindecă cancerul societății? Societatea e bolnavă? Vedeți voi. Eu astă caut an de an, cauți rădăcina care să vindece cancerul. (Sapă pământul cu lopata după o rădăcină de păpădie.) Oamenii mi-au pus numele Păpădie. Și pentru voi tot Păpădie sunt. Am început să mă obișnuiesc cu acest nume. Îmi place. Simt că face parte din mine. (Ridică rădăcina de păpădie și aruncă lopata.) E asemenea unei regine. (Scapă rădăcina.) Ascultați! E o ciocârlie! (Ascultă un moment cântecul.) Și vrăbiuță? Vrăbiuță are cel mai limpede cântec, e mai domestică, mai pe înțelesul oamenilor, dar trebuie să ai răbdare să o asculti, să-o înțelegi. Atunci cântecul ei îți pătrunde fiecare celulă și vindecă tot ce-ai neglijat cândva. (Se aud vrăbiile.) Cântecul lor e aidoma rădăcinii de păpădie, cercetează imperfecțiunile firii, le ceartă și le vindecă cu muzica unei licori magice. Nu e limpede? Vrăbiile se ceartă? (Se plimbă.) Nu le înțelegeți. Cu cât îți expui mai bine părerea, aria ta tinde să devină o capodoperă. Oamenii partidelor politice? Ei știu cel mai bine să facă acest lucru. (Se aşeză pe iarba obosit să mai alerge)

din loc în loc. Culege o păpădie a cărei floare s-a ascuns sub semnul semințelor. Suflă peste semințe ca acestea să-și ia zborul.) A fost un fir de păpădie ce s-a grăbit să aducă rod. Mai bine. Sunt atât de rare anul acesta. (Din loc în loc, pe câmp se pot vedea florile galbene ale păpădiei.) Vântul o să-i poarte semința și o să crească anul următor mai multe plante. Cu cât sunt mai multe plante, cu atât sunt mai multe semințe și șansa vindecării societății bolnave, roasă de cancer e mai mare. De ce s-a îmbolnăvit? De ce cancer? E simplu. Privește iarba! Ascultă vrăbiile! Acum simțiți liniște. Vă înțeleg. Și eu simt la fel, dar pătrundeți dincolo de ceea ce simțiți pe moment. (Culege un fir de iarbă și încă unul.) Priviți firele acestea de iarbă! Sunt fire de iarbă, îmi veți spune. Da, e adevărat, sunt fire de iarbă. Unul și-a ascuțit sabia și încearcă să urce cât mai sus pe scările văzduhului, în timp ce altul culege roua diminetii și parfumul florilor. Cel care urcă în văzduh va deveni în scurt timp o păstaie ce aleargă după soare. Sorele îi fură culoarea și se usucă. (Ascultă.) Firul de iarbă fură culoarea soarelui? Fânul? Dacă voi spuneți, eu aş spune mai degrabă lăcomia de a aduna ce-i mai presus de puterile tale. Când aduni prea mult te îmbolnăvești, simți aşa, o slăbiciune și totuși te arunci și mai sus în văzduh până ce boala îți va cuprinde fiecare celulă, te va mări mai mult decât îți-ai imaginat și când nici nu te aștepti, după ce a cucerit și ultima ta fărâmă de energie te va secera și vei gusta săngele rece al pământului. Din cauza aceasta recoltez rădăcini de păpădie. Sunt aici, la casa mea de vacanță, de câteva zile! M-am hrănit cu frunze de păpădie. Sunt foarte fragede acum și gustoase. Pe timpul războiului am auzit că oamenii le consumau neavând ce altceva să mănânce. N-au ei idee câte piedici au învins în organismul lor cu aceste fabrici de minerale și vitamine. Oligoelemente? Da, doar acestea ajută. Fără ele rodul ar apune. (Se asează pe iarbă și culege o altă păpădie. Mângâie floarea galbenă.) Anul trecut am făcut sirop din florile acestea ce-ți răpesc privirea cu frumusețea lor. L-am amestecat cu miere. Mai am o sticluță cu sirop. L-am adus cu mine. E în colibă. Doriți sirop de păpădie? Nu pot să vă dau. Trebuie să descoperiți singuri gustul galben al sănătății. Veniți cu mine pe câmp primăvara și doar aşa îl veți culege și înțelege. Veți deveni asemenea albinelor care cercetează firea naturii. (Pe câmp

își face apariția un alt om.)

Trifoi: Ce faci, Păpădie? Vorbești singur?

Păpădie: Vorbesc cu voi, cu voi oamenii ce nu înțelegeți nimic, nu înțelegeți taina rădăcinilor, nu cunoașteți gustul galben al vietii.

Trifoi: Eu nu mai văd pe nimeni aici! (Se uită în jur.)

Păpădie: Și noi cine suntem?

Trifoi: Doi nebuni, unul ce aleargă după ierburi de leac și altul după trifoi.

Păpădie: Mai ai mulți iepuri, Trifoi?

Trifoi: Mulți, Păpădie, mulți! Toată ziua alerg pe câmp după trifoi pentru ei.

Păpădie: Mai vinde și tu din ei. Am auzit că vor face masă mare de Pogorârea Sfântului Duh cei de la pardid, căci vin alegerile. Sar putea să-ți fie plătiți foarte bine. Poate s-au plătit de prea multă carne tradițională și preferă și ei ceva mai repede, un iepur.

Trifoi: De-ar alerga și ei spre vremuri mai bune, dar ei stau în față, pe urmă, după ce ștampila le-a atins numele pe hârtie își ascut urechile, fug din față responsabilităților ca iepurii din față umbrei și se ascund în tufișuri lăsându-ne să ne descurcăm singuri.

Păpădie: Lasă asta. Aici e trifoi bun. Anul acesta am văzut multe fire cu patru foi.

Trifoi: Tu vorbești de noroc ca despre o plantă ce o culegi de pe câmp.

Păpădie: Nu înțelegeți voi. Nu știți voi unde să căutați rădăcina.

Trifoi: Ai recoltat multe rădăcini de păpădie anul acesta?

(Păpădie se duce în colibă și se întoarce cu o găleată plină cu rădăcini.)

Păpădie: Puține, parcă s-au ascuns, nici florile nu le mai dau de gol.

Trifoi: Ar trebui să mai schimbi și tu locul. Pe acesta l-am pustiit.

Păpădie: Dar las sămânța să pătrundă solul pentru o altă plantă. Eu adun rădăcina bătrâna, acea rădăcină ce a știut să inflorească.

Trifoi: Se pot consuma crude?

Păpădie: Se pot.

(Trifoi ia o rădăcină de păpădie și mușcă din ea.)

Trifoi: E foarte amară!

Păpădie: Conține taraxacină, un remeđiu pentru afecțiunile hepatice.

Trifoi: Și cum se poate îndulci această amărăciune?

Păpădie: Sirop, ceai.

Trifoi: E tare amară!

Păpădie: Și cancerul acestei societăți e amar. O amărăciune poate scoate o altă amărăciune.

Trifoi: Când faci sirop să mă ai și pe mine în vedere. Doresc să cumpăr și eu o sticlă.

Păpădie: Anul acesta nu cred că mai fac sirop de păpădie. O să le vând unui medic homeopat. El știe mai bine să prepare licoarea magică ce vindecă cancerul. O să-mi dea câțiva lei pe ele, dar ajut mulți oameni să se salveze.

Trifoi: O să cumpăr și eu leacul! (Se aşeză pe iarbă și continuă să muște din bucată de rădăcină. Păpădie răstoarnă rădăcinile din găleată pe iarbă.)

Păpădie: Trebuie să le usuc!

Trifoi: Îmi dai și mie o mână de rădăcini uscate pentru ceai?

Păpădie: Îți dau. Te grăbești?

Trifoi: Nu. Iepurii au mâncat bine de dimineață.

Păpădie: Te rog să păzești aceste rădăcini până mă duc eu pe câmpul din partea de est să văd dacă mai găsesc pe acolo ceva păpădie.

Trifoi: Mergi fără grija. Aici mă găsești când te întorci.

(Păpădie pleacă. Trifoi își plimbă mâna peste rădăcinile de păpădie.)

Scena II

Trifoi: Cred că Păpădie face bani frumoși pe rădăcinile acestea. Și el se ia de iepurii mei. O să iau și eu câteva rădăcini. (Își îndeasă în buzunar rădăcini de păpădie.) O să creadă că uscându-se nu mai sunt aşa de voluminoase pentru a umple o găleată. De fapt el se pricepe la rădăcini. Aleargă după ele an de an. Pe cine mint? (Scoate rădăcinile de păpădie din buzunar și le pune în găleată. Face acest lucru și cu cele de pe iarbă.) O să le iau

pe toate și o să plec acasă. Când o să mă întâlnesc cu Păpădie o să-i spun că a intervenit ceva urgent, am uitat ceva și am plecat. Rădăcinile? De unde să știu eu ce s-a întâmplat cu rădăcinile? Le voi vinde între timp. Nu trebuie să știe Păpădie.

(Pe câmp apare un om cu o valiză diplomat.)

Omul cu valiză diplomatică: Bun lucru! Văd că ai adunat rădăcini de păpădie. Ce faci cu ele?

Trifoi (Îl privește cu atenție, pentru el: Trebuie să fie medicul de care-mi vorbea Păpădie!) Rădăcini de vânzare! Cumpărați rădăcini de păpădie! Vindecă orice boală!

Omul cu valiză diplomatică: (Se uită în jur.) Sunt doar eu. Vrei să-mi vinzi rădăcinile acestea?

Trifoi: Rădăcini de vânzare! Cumpărați rădăcini de păpădie! Vindecă orice boală!

Omul cu valiză diplomatică: Cred că omul e bolnav, știe un singur lucru că are rădăcini de păpădie pe care dorește să le vândă. O să îl cumpăr. Îl ajut. Probabil e un amărât ce-și duce traiul cu greu de pe o zi pe alta. Văd eu la ce folosesc. Deocamdată eu sunt aici să cercetez salcâmii. Fac un studiu în legătură cu mierea de salcâm. Poate o să analizez ce proprietăți are mierea de salcâm în combinație cu rădăcina de păpădie. Din câte cunosc rădăcina păpădiei este amară, combinând amarul cu dulcele va rezulta ceva bun. Și ce-i amar poate să fie îndulcit.

Trifoi: (neatent la ce spune cel de lângă el): Rădăcini de vânzare! Cumpărați rădăcini de păpădie! Vindecă orice boală!

Omul cu valiză diplomatică: Cât ceri pe ele?

Trifoi: E primul an când comercializez rădăcini de păpădie.

Omul cu valiză diplomatică: (Scoate cinci baconte de o sută de lei din portofel.) E bine?

Trifoi: (Ia fericit banii și-i oferă găleata cu rădăcini de păpădie.): E bine.

(Trifoi fugă de pe câmp fericit. Omul cu valiză diplomatică se uită la salcâmii plini de floare ce înconjurau câmpul.)

Scena III

Păpădie își face apariția cu o altă găleată plină cu rădăcini.

Păpădie: Trifoi! Trifoi unde ești? Am găsit rădăcini de

păpădie!

Omul cu valiză diplomatică: Nu mă vede. (Se apropie de Păpădie ce-l caută pe Trifoi.) A plecat.

Păpădie: Cine?

Omul cu valiză diplomatică: Cel care vindea rădăcini de păpădie pe câmp.

Păpădie: Trifoi?

Omul cu valiză diplomatică: Probabil.

Păpădie: Vindea rădăcini de păpădie?

Omul cu valiză diplomatică: Văd că aici e o modă a rădăcinilor de păpădie. Și tu ai rădăcini de păpădie de vânzare?

Păpădie (strângând găleata în brațe): Rădăcinile mele nu sunt de vânzare. Eu nu am rădăcini de vânzare.

Omul cu valiză diplomatică: (Pleacă.) E un ciudat. (Părăsește câmpul.)

Păpădie: Știam. Vrăbiile mi-au deschis ochii, dar am refuzat să ascult glasul rațiunii. Și când te gândești că vrăbiile se descurcă iarna datorită îndrăznelii lor de a aduna firmituri din găleata altora. Multă ar asocia îndrăznela vrăbiilor cu obrăznicia, dar nu au dreptate. Într-o lume mâncată de interesă trebuie să înveți cum să supreviețuiești. Te poate ajuta o rădăcină de păpădie sau un ciripit de vrabie. (Se aşează pe iarba strângând la piept găleata cu rădăcini de păpădie.) Trifoi e o vrabie pe timp de iarnă. Cum să vindeci o societate bolnavă de cancer cu ajutorul vrăbiilor ce nu cunosc măsura lucrurilor? Ridicol. Ei nu cunosc gramajul unei lingurițe și se otrăvesc însetați de grandoare. (Strânge și mai tare găleata în brațe ridicând genunchii la piept ca un semn al apărării. Vrăbiile cântă.) Trebuie să păzesc rădăcinile de vrăbii. Sunt din ce în ce mai multe vrăbii în lume. Fără aceste rădăcini de păpădie o să murim, iar vrăbiile stau la pândă. Până când alergați după iarba vindecătoare? (Un moment e liniște. Păpădie se ridică fără să lase găleata din brațe.) Am găsit atâtă liniște pe câmp. Verdele îmi lumina ochii, cântecul păsărilor îmi vindeca sufletul, dar au venit și aici. Au venit să fure, să îmbolnăvească și oaza de albastru în care te mai puteai regăsi. Rădăcinile mele de păpădie, ultima sansă a unei societăți bolnave. Cred că am stat prea mult pe câmp anul acesta. (Apucă toarta de la găleată cu mâna dreaptă și pornește spre casă.)

Ușa pierdută

Personajele: X, Femeia cu chipul angelic, Bătâna țigancă, Copilul, Bătrânul, Copila cu părul galben, Femeia despletită, Femeia în negru, Groparul, Preotul, Cântărețul, Baba 1, Baba 2, Omul cu sticla, Femeia fără chip, Cei șapte draci, Femeia văduvă, Cei trei copii.

Actul I

Decorul: Mai multe uși.

Personajele: X, Femeia cu chipul angelic, Bătâna țigancă, Copilul, Bătrânul, Copila cu părul galben, Femeia despletită, Femeia în negru.

X (Are o valiză pe care o poartă cu el din loc în loc.) Am obosit. Mi-a spus cândva o prietenă din adolescență că, dacă voi pleca departe, va lăsa mereu o ușă deschisă pentru mine. Au trecut anii. Să fii trecut zece, cincisprezece ani? Nu mai știu. Trist este că de trei luni caut ușa deschisă a fostei mele prietene și n-o mai găsesc. Am căutat-o inițial în locul unde i-am întors spatele, dar mi-au răspuns glasurile din spatele altor uși că a plecat departe. Unde? Nu am reușit să aflu. (Pune valiza jos și se așează pe ea.) Chiar am obosit. Am bătut la multe uși. N-aveți idee câte uși am întâlnit. Am întâlnit uși de lemn ce ascundeau în spatele lor chipuri ofilite, uși de fier cu glas ruginit. Și pe aici sunt numai uși. (Se ridică de pe valiză și se apropie de ușă.) La care să bat? Aici e o ușă albă. (Se plimbă arătând spre fiecare ușă.) Poate e prea bătrână. (Se depărtează de ușa albă.) La stânga este o ușă verde. Poate e o persoană prea Tânără în spatele acestei uși. Eu caut pe cineva cam de vîrstă mea. La dreapta e o ușă neagră. (Alegă spre ușa din dreapta.) Nu, ușa neagră n-o vreau, ascunde atâtă mister. Uite o ușă roșie! Nu, prietena mea nu iubea această culoare. Nu știu de ce preferă culorile reci. Aș alege ușa galbenă, dar mi-e teamă că lumina a cărui chip trag nădejdea să se ascundă

în spatele ei, este o mare pată de întuneric. Sunt prea multe uși și în spatele lor nicio soluție. Să încerc totuși. O să încerc ușa albastră. E la mijlocul drumului și pare să reflecte ochii senini ai ființei ce a ținut cândva la mine. Poate-i sunt și acum drag, dar n-o găsesc să-i citesc sufletul. (Bate la ușa albastră. Ușa se deschide și se arată în spatele ei chipul angelic a unei femei tinere.)

X: Bună ziua. Caut pe cineva, pe cineva din trecutul meu, dar cred că am greșit. M-am rătăcit iarăși în propria-mi neputință. M-am rătăcit fugind din fața unei uși deschise cândva. M-am rătăcit printre prea multe uși închise.

Femeia cu chipul angelic: N-ai greșit ușa. Pe mine mă căutai. Căutai tinerețea pierdută. (Râde.) I-ai întors spatele. Ar fi fost foarte frumos, dar n-ai știut să-i guști buzele, să-i ghicești chipul. (Râde și aleargă prin fața altor uși, lăsând ușa din spatele căreia să a ivit deschisă.) N-ai știut s-o prinzi în brațe și să n-o lași să zboare. (Femeia cu chipul angelic începe să danseze în jurul lui X).

X: Încetează! Acum n-o să mai găsesc ușa adevărată prea curând. Încetează! (Femeia cu chipul angelic nu-l ascultă și dansează, de această dată trecând sfidător prin fața ușilor închise, apoi făcând o altă rotație în jurul lui.)

Femeia cu chipul angelic: Dansează cu mine! (Îl ia de mâna și-l trage după ea, dar X se împotrivește și ea renunță să-l mai cheme la dans, își continuă dansul singură.)

X: Îmi amintesc de Gavrilescu. N-a reușit să ghicească țiganca. S-a încurcat. L-am citit pe Eliade în studenție. Au trecut ceva ani de atunci. (Se adresează celei care dansează.) Încetează! (Femeia cu chipul angelic nu-l ascultă. Ea continuă dansul.) Am întors spatele florii mele din liceu și am zburat. În studenție am cunoscut multe flori, dar niciuna nu a avut strălucirea celei ce mi-a deschis petalele sufletului. Trebuia s-o iau cu mine, dar am fost egoist. Ea a fost bună, s-a gândit la mine când mi-a spus că va lăsa ușa deschisă spre a găsi o alinare. Dar nu găsesc ușa. (Femeia cu chipul angelic s-a aşezat între timp pe valiza lui X și a început să-l privească cu insistență.)

Femeia cu chipul angelic: Încearcă ușa roșie! Contrarile se atrag!

X: Ce cauți tu pe valiza mea? (Se aproape de valiză. Femeia cu chipul angelic fugă și se aproape de ușă lăsată deschisă.

Femeia cu chipul angelic: N-o să găsești ușă niciodată! Ușa ta e pierdută! Ai pierdut-o rătăcind printre uși închise! Acum e prea târziu! (Râde închizând ușa.)

X: În sfârșit e liniște. A fost atâtă zgromot degeaba. (Se aşează o clipă pe valiză și își ștege fruntea de parcă ar fi dorit să alunge un vis urât.) Ușa roșie? Dacă între timp a ales să iubească văzduhul săngeriu? Și ea era ca o floare plăpândă de mac. Era atât de firavă și totuși avea atâtă farmec, încât toată natura părea să-i înalte imnuri. (Se ridică de pe valiză.) Imaginează-vă o floare de mac în mijlocul unui lan de grâu. Toată lumina din jurul ei i-ar mânăgaiă petalele însângerate, iar ea ar fi regina. Așa era floarea mea, prietena mea din adolescentă. (Se aproape de ușa roșie.) A plâns mult când am plecat. Dacă vântul în încercarea de a-i usca roua lacrimilor de pe îmbujoratele petale le-a răpit? Nu, nu pot să cred că a fost atât de crud. Să încerc ușa cea roșie. (Bate la ușă. Ușa se deschide și se arată în spatele ușii o țigancă bătrână.)

X: Am greșit. Mereu greșesc. Căutam un inger bland. Mă scuzeți.

Bătrâna țigancă: Ai găsit ceea ce căutai. Eu rezolv toate problemele. (Scoate din buzunarul fustei un glob.) Atinge acest glob! Prin atingere el se va roti și îți va spune ceea ce cauți.

X: Iarăși rotație? Nu vreau! Femeia cu chipul angelic a dansat în jurul meu. Dumneavoastră dorîți să rotesc globul. E prea mult.

Bătrâna țigancă: Atinge-l! Se va roti singur. Are nevoie de un îndemn. Fără călăuză nimenei nu aleargă, se rătăcește, nu-și va cunoaște niciodată adevărata cale.

X: Eu nu doresc să cunosc nimic!

Bătrâna țigancă: Atunci de ce ai bătut la ușa mea?

X: Caut ușa ce a rămas deschisă cândva. Mi-e teamă că vântul a închis-o din greșeală.

Bătrâna țigancă: Așadar cauți ceva?

X: Nu cauț nimic. Am greșit ușa.

Bătrâna țigancă: E un rătăcit, a încurcat ața destinului și nu mai poate deznoda firul. (Părăsește ușa și aleargă. Rotește globul.) Știam. E un om pierdut. Globul meu vede ceea ce oamenii nu

princep.

X: Mă obosește. (Pornește spre valiză și se aşează pe ea.) Totul pare să se rotească în jurul meu. (Bătrâna țigancă intră pe ușa roșie râzând. Ușa se închide în urma ei.)

Bătrâna țigancă (din spatele ușii închise): E pierdut!

X: Mi-a spus cândva ea, ea, prietena mea din adolescență, că eu sunt precum roua ce cade peste natură vara, în zori. Răcoresc, sunt plin de energie o clipă, pe urmă, când soarele își deschide ochiul în văzduh și își aruncă privirea spre pământ, mă usuc ca pomul fără rădăcini. M-a îndemnat să mă înalț, să devin izvor, dar eu râdeam și preferam răcoarea din zori, fără să mă gândesc la focul ce mă pândea din umbră. (Se ridică de pe valiză.) Da! Ușa albă! Poate, poate e un izvor, o mireasă ce mă așteaptă de ani de zile să mă întorc. Aleargă spre ușa albă și bate la ușă. (Ușa se deschide și se ivește în prag un copil.)

X: Un copil!

Copilul: Cine sunteți?

X: Eu caut, caut o ușă în spatele căreia se află o Tânără femeie.

Copilul: O Tânără femeie?

X: Cred că are în jur de treizeci și cinci de ani.

Copilul: Aici sunt doar eu. Aceasta e ușa mea. Mi-a lăsat-o bunica când a plecat. Mi-a spus să am grijă de ea, fiindcă noroiul pândește pe la toate colțurile să acopere tot ceea ce este mai pur în lume.

X: Și eu am fost cândva copil. Am avut și eu o ușă albă, dar nu mi-a păsat de nisipul ce se vântura prin fața ei, de furtunile ce-i rodeau chipul.

Copilul: De ce-ai bătut la ușa mea?

X: Încercam să-mi amintesc, dar am bătut la o ușă pierdută demult.

Copilul: Nicio ușă nu e pierdută. Te-ai rătăcit. Probabil ai uitat albul ce-ți călăuzea pașii în anii copilăriei spre a urca scările cetății.

X: Nu-mi amintesc visele de atunci.

Copilul: Haide să ne jucăm! O să-ți amintești. Jocul e cel mai bun medicament pentru a-ți aminti. (Îl prinde de mâini și îl trage după el. Se rotesc.)

X: Nu vreau să mă joc! Nu-mi place să mă rotesc! Nu mai sunt copil!

Copilul: Dar dorești să-ți amintești?

X: Nu-mi mai doresc nimic.

Copilul (îi lasă mâinile dezamăgit): E pierdut. Nu înțelege taina jocului. (Se retrage în spatele ușii albe în timp ce X se duce spre valiza lui, de această dată se aşeză pe drumul prăfuit și ia valiza în brațe.)

X: Era demult. Stăteam pe o bancă într-un parc. Era salcâmul în floare. Atâta parfum! O splendoare albă cu miros amețitor. O aşteptam. Amețit de profunzimea florilor nici nu am observat-o când s-a aşezat lângă mine pe bancă. Venise! Doream să o cer în căsătorie, dar o teamă ce nu mi-o pot explica mă împiedica să fac acest lucru. Era cel mai potrivit moment, salcâmul în floare și dragostea noastră eternă. Am fost un laș. I-am vorbit despre banalități, pe urmă i-am spus că o să plec departe. Am ales să plec fugind de căsătorie. Ochii ei s-au umezit și eu am plecat din locul cel cald al dragostei. Simteam că las în urmă cel mai special parfum, dar nu m-am oprit, mi-am continuat grăbit drumul. Nu am întors nici măcar privirea în urmă spre ușa ce mi-a lăsat-o deschisă spre a nu mă rătăci printe cioburile ce le făceam la fiecare pas. (Lasă valiza și se ridică. Aleargă spre ușa verde.) Astă este ușa! Ușa verde! Cum de nu m-am gândit? Primăvara! Verdeată! Salcâmi! (Bate la ușă. Ușa se deschide. Se arată în pragul ușii un bătrân.)

X: Căutam o Tânără femeie, mă scuzați!

Bătrânul: Ce anotimp este acum?

X: E primăvară.

Bătrânul: În sfârșit e primăvara! De când aştept primăvara! De când aştept să bată cineva la ușa mea și să mădezlege de bătrânețe. Verdeată a cucerit natura, iar eu o să alung masca neputinței. (Părăsește ușa. Aleargă prin spatele altor uși și se transformă într-un Tânăr plin de viață.)

X: Ce nebunie! (Se retrage speriat spre valiza lui.)

Bătrânul: Câtă fericire! Câtă verdeată! Câtă lumină! Câtă tinerețe! (Câteva raze de soare aleargă după el.) Soarele! Vrea să-mi usuce chipul și să îmbătrânesc iarăși. Să mă ascund. (Intră pe

uşa verde și o închide în urma lui.)

X: Iarăși am greșit. O să încerc uşa galbenă. (Merge spre uşa galbenă. Bate la uşă. Uşa se deschide și se arată o copilă de opt-sprezece ani, o copilă cu un păr galben ce-i ajungea până-n călcăie.)

Copila cu părul galben: Cauți pe cineva?

X: Tu trebuie să fii sora soarelui?

Copila cu părul galben: Sunt sora focului, a șarpelui de munte ce pândește printre stânci. Sunt ageră și sprintenă. Mă aprind într-o clipă și ard totul în jur. Apar ca un fulger din spatele stâncii și frig prada în veninul colților mei.

X: Mă scuzăți. Eu caut pe altcineva.

Copila cu părul galben: Pe mine mă cauți. (Aleargă, lăsând uşa deschisă. Se asează pe jos, lângă valiză.)

X: Ce faci acolo?

Copila cu părul galben: Iau foc. O să ardă.

X: Pleacă de lângă valiza mea!

Copila cu părul galben: E timpul! (Pletele copilei par să ardă și valiza ia foc.) Te-ai rătăcit printre amintirile acestei valize. E timpul să te eliberez!

(X aleargă spre valiză și stinge focul, înainte ca acesta să provoace mari stricăciuni obiectului. Copila cu părul galben se ascunde în spatele ușii galbene.)

X: A mai rămas o singură uşă, uşa cea neagră. Ce răspuns aş putea afla în spatele acestei uși? (Se plimbă.) Speranța și negrul nu prea fac casă bună. (Se plimbă.) O să încerc. (Bate la uşă. Uşa se deschide și două femei apar la lumină. Femeia cea Tânără, despletită și îmbrăcată sumar se apropiie de X și încearcă să-l ademenească prin priviri calde. Femeia bătrână, îmbrăcată în negru, aleargă spre un colț retras și se pitește la pământ, pe urmă își ascunde chipul în palme.)

Femeia despletită: Mă cunoști?

X: Nu.

Femeia despletită: Sunt viața ta de odinioară. Încearcă să-ți amintești ce bine ne simțeam împreună! Mergeam la bal, gustam vin, pe urmă dansam până-n zori. Dimineața mă adormeai la pieptul tău până ce soarele de amiază îți ridică pleoapele.

X: Am fugit de tine. Nu-mi placi! Mi-ai mâncat ani din viață.

Femeia despletită: Mă placi, dar nu vrei să recunoști. (Îl ia de mâna, pe urmă își pune capul pe pieptul lui. X e pierdut în gânduri. Femeia despletită își încolăcește brațele în jurul lui. Fredonează ceva.)

X: Pleacă! (Îl ia brațele din jurul lui și o împinge.)

Femeia despletită: M-ai lovit. Ești rău, dar te iert. (Se apropie de el zâmbind. Îl mângăie cu degetele pe brațe.)

X: Nu te mai vreau. (O împinge din nou, iar aceasta cade.)

Femeia despletită (plângând): Nu mă mai iubești!

X: Nu te-am iubit niciodată. M-am lăsat ademenit de spinii tăi văruiuți cu parfum de floare. Să nu apari în fața mea!

(Femeia despletită se tărăște până la picioarele lui X și le ia în brațe.)

Femeia despletită: Nu mă lăsa! Te rog să nu mă abandonezi! O să mor, dacă mă părăsești! Ai milă de tot ce-a fost frumos!

X: Dă-mi drumul!

Femeia despletită: Nu pot, te iubesc! (Plânge.)

X: Tu nu cunoști dragostea. Ești un șarpe viclean. Nu mă voi lăsa ademenit iarăși. (Își eliberează picioarele. Femeia despletită rămâne pe jos plângând.) Mi-ai înlănțuit picioarele ca să uit drumul? De această dată ai pierdut.

Femeia despletită: (Se ridică.) Mă părăsești?

X: Da.

Femeia despletită: Tu ai pierdut. Ai pierdut o viață dulce ca mierea.

X: Mierea acelei vieți este amară. Am pierdut adevărata dragoste pentru o iluzie de-o clipă.

Femeia despletită: Oricum ai pierdut și dragostea și plăcerea de-o clipă. (Râde.) Ești un prost. Niciodată nu ai știut să trăiești. Ești un om pierdut. (Se ascunde în spatele ușii negre.)

X (se apropie de femeia ce s-a retras într-un colț): Cine ești? (Se apleacă și-i ia palmele de pe față. Îi privește chipul și face un pas în spate.)

Femeia în negru: M-ai recunoscut? (Se ridică.)

X: Ești mama singurei mele prietene adevărate.

Femeia în negru: Te-a aşteptat șapte ani până ce s-a ofilit și a

căzut într-o seară.

X: Unde este ea? Mi-e dor s-o întâlnesc. Era aşa frumoasă dragostea! Era căldură și libertate, era cer și verdeată, rază de soare și mac îmbujorat.

Femeia în negru: Te-a așteptat mult. A așteptat să te întorci la ea. Tresarea la fiecare adiere de vânt crezând că ești tu, pe urmă să îmbolnăvit de dor.

X: Unde este acum? Îmi doresc s-o văd!

Femeia în negru (se apropiere de el): N-ai înțeles?

X: Ce să înțeleg?

Femeia în negru: A murit. Nepăsarea ta a omorât-o.

X (speriat) A murit?

Femeia în negru: De ce crezi că sufletul meu este în doliu?

X (parcă din altă lume) A murit. Tot ce a fost mai frumos a murit.

Femeia în negru: Ai pierdut-o atât tu, cât și eu. N-ai știut să trăiești și ai ucis și ceea ce te învăța să trăiești. (Se retrage în spatele ușii negre și o închide.)

X: Acum știu unde s-o caut. Acel loc nu cunoaște ușile pământești. (Ia valiza de jos.) Nu-mi mai trebuie. Acolo unde voi merge nu-mi este de folos. O s-o îngrop lângă pragul ușii negre. (Se duce lângă ușa neagră și pune valiza jos. Aruncă pământ peste ea dintr-o buclă ridicată ce se află alături.) Am isprăvit. Cândva o ușă deschisă mă aștepta. Acum nu mă mai așteaptă nimeni. Am pierdut ușa vietii mele.

Actul II

Decorul: Un cimitir. Câteva cruci. Lângă o cruce de lemn se află o bancă. Cățiva salcâmi printre cruci.

Personajele: X, Groparul, Preotul, Cântărețul, Baba 1, Baba 2, Omul cu sticla, Femeia fără chip, Cei șapte draci, Femeia văduvă, Cei trei copii.

(Baba 1 și 2 tămâiază în jurul unei cruci. Cântărețul își notează ceva într-un carnet. X își face simțită prezența. Se apropiere de cântăreț.)

X: Bună ziua. Aveți un minut liber?

(Cântărețul îl privește, pe urmă se apropiie de altă cruce și continuă să noteze ceva. X se ține după el. Apare și un alt personaj, un gropar. Se apropii de cântăreț.)

Groparul: S-a mai dus unul.

Cântărețul: Din nou am rămas singur. Popa a fugit la pomană.

Groparul: Dar ce notezi?

Cântărețul: Fac inventarul, cine a mai murit, câte locuri libere mai sunt.

Groparul: Treaba ta e să cânți. Eu sunt cel care ar trebui să facă acest lucru.

Cântărețul: Treaba ta e să sapi groapa altora. Eu mă ocup de afaceri.

Groparul: Ce afaceri?

Cântărețul: Cu locuri de veci

Groparul: Părintele știe ce faci?

Cântărețul: El e patronul, dar acum e la ospăt.

X: Mă scuzăți! (Cei doi se uită la el.) Caut și eu un loc.

Cânărețul: Dorești să-ți cumperi casa de veci?

X: Nu, caut pe cineva.

Cântărețul: La cimitir? Poate îl cauți pe preot. E ocupat acum cu mâncarea și băutura. (Râde.)

Groparul: Nu e bine să râzi în cimitir.

Cântărețul: Râsul și plânsul sunt frați.

X: Mă puteți ajuta?

(Cei doi se duc spre o altă cruce să noteze ceva. X aleargă după ei.)

Groparul: Câte locuri disponibile sunt?

Cântărețul: Puține. Trebuie să vorbesc cu popa să mai cumpere ceva pământ să mărim suprafața cimitirului.

X: Caut și eu pe cineva ce a murit cu nouă ani în urmă, o femeie.

(Cei doi își continuă treaba fără să-l ia în seamă. X se apropii de cele două babe care tămâiau pe la cruci.)

Baba 1: Să tămâiem și la crucea aceasta! Îți mai aduci aminte ce om pătimaș a fost cel de a închis ochii. Nu lăsa sticla din mâna și când o lăsa călca totul în picioare. Nimic nu-i putea sta în față.

Baba 2: Poate-i liniștim sufletul.

X: Mă scuzați. Caut și eu un mormânt.

Baba 2: Vorbește cu părintele, dacă te pregătești de plecare.

Noi ne vom ocupa de tine după ce ești ambalat.

X: Nu m-ați înțeles. Caut pe cineva care a murit acum nouă ani.

Baba 1: Nu văd de ce ai căuta pe cineva care nu mai este. Cu ce te-ar ajuta un mort? (Continuă să tămâieze.)

X: Mi-ar vindeca sufletul.

Baba 2: Alt nebun.

Baba 1: Ieri un ciudat căuta liniște printre cruci, astăzi un altul caută un mort să-i vindece sufletul.

(X zărește o bancă lângă o cruce și se apropie de ea. Se aşează.)

X: Și eu care credeam că în cimitir e liniște, credeam că îmi pot pansa sufletul rănit și obosit. O să citeșc numele de pe fiecare cruce, poate o să-o găsesc. Pentru început să mai odihnesc puțin.

(Babele se apropie de crucea de lângă bancă.)

Baba 1: Aici e femeia aceea ce a murit cu nouă ani în urmă de dorul celui plecat departe.

Baba 2: Și acum o plânge mama ei.

Baba 1: Ce să-o fi ales de cel ce i-a otrăvit sufletul?

Baba 2: Bine nu i-o fi.

(Babele tămâiază. X audă discuția și se apropie de cruce. Pe cruce nu scrie nimic.)

X: E aici. Am găsit locul. Se aşează în genunchi lângă cruce.

Baba 1: Să fie cel plecat?

Baba 2: Nu cred să fie vagabondul acela. E un amărât fără casă ce și-o fi pierdut mintile.

Baba 1: Să mergem. Am terminat cu tămâiatul astăzi.

Baba 2: Poate mai prindem oamenii la pomană să ne plătească să mai tămâiem și mâine.

(Babele pleacă.)

Cântărețul se apropii de crucea din lemn urmat de gropar.

Cântărețul: Aici e mormântul celei fără nume.

Groparul: O viață tristă.

(Preotul își face apariția în cimitir.)

Cântărețul (mergând spre preot) Binecuvântați, părinte!
(Preotul îi face semnul crucii pe cap.)

Preotul: Mi-am uitat patrafirul aici.

Groparul. E la mine. (Scoate din sân, din spatele cămășii patrafirul.) Nu am avut un alt loc mai bun spre a-l păstra.

Preotul (ia patrafirul): E păcat.

Cântărețul: Un om strângé o cruce în brațe. Poate vrea să se spovedească.

Preotul (merge spre X, îi acoperă capul cu patrafirul): Spune fiule! Ce-ți apasă sufletul?

X: Ușa mea pierdută! Am ucis un om, părinte! Am alungat dragostea de lângă mine!

Preotul: Îți pare rău că ai greșit?

X: Nu este vizibil?

Preotul: Ești foarte mândru. Trebuie să te rogi mai mult, pe urmă să mă cauți pentru a-ți da dezlegare. (Ia patrafirul de pe capul lui X și pleacă. Împreună cu el pleacă atât cântărețul, cât și groparul.)

X (strângând crucea în brațe): Într-un final s-a făcut liniște. Sunt lângă tine. Doar noi doi și parfumul florilor de salcâm.

(În cimitir își face apariția un om cu o sticlă în mâna. Se împiedică printre cruci. Cade. Se ridică.)

Omul cu sticla: Nu-i bun preotul acesta de nimic. Nu știe să aranjeze locurile de veci. Trebuie să mă împiedic în toate crucile din cauza nepriceperii lui. (Aunge în fața unei cruci.) Am venit prietene să bem împreună. Ți-am promis că nu te uit. Mereu o să vin să bem împreună. (Bea o gură din conținutul sticlei, pe urmă toarnă puțin pe cruce.) Bea împreună cu mine! Hai, să ne mai potolim setea! De când ai plecat e tot plină sticla aceasta.

X (ridicându-se de lângă cruce și aşezându-se pe bancă): Și eu care credeam că intr-un final e liniște. Poate la noapte va fi liniște. E firesc să fie aşa. Mă aflu într-un loc al liniștii.

Omul cu sticla: Un prieten. (Se apropiie împreună cu X. Se aşează lângă el pe bancă.) Să bem ceva! (Îl întinde sticla.)

X: Nu, mulțumesc!

Omul cu sticla: E bunălicoarea. Te ajută să uiți necazul.

X (ia sticla și bea): Mulțumesc!

Omul cu sticla: Astăzi o să bem împreună. De când mi-a murit prietenul am băut singur.

X: Atunci ce făceai la cruce?

Omul cu sticla: Îmi imaginam că beau împreună cu cel ce mi-a fost tovarăș. (Ia sticla și bea, pe urmă i-o oferă din nou lui X care bea și el.) Ți-am spus că e bună? Ajută.

X: Poate.

Omul cu sticla: Ajută să ne mințim o clipă. E o iluzie.

X: Atunci de ce bei?

Omul cu sticla: Pentru că nu pot altfel. (Se ridică de pe bancă și pleacă.) Mă duc. Se va insera curând. (Pleacă sprijinindu-se de cruci, căzând, ridicându-se, înghițind câte o gură din conținutul sticlei de care avea mare grijă când cădea.)

X: Apune soarele. Când eram copil și doream o clipă de liniște fugeam la cimitir. Era atâtă liniște în acel loc, încât verdeata părea să prindă grai pentru a sfârâma cercul mușeniei. Atunci o pasăre se auzea printre crengile dese ca un ecou al unei vieți apuse. Acum e haos peste tot, e atâtă zgromot artificial, de parcă natura s-a ascuns în spatele unei cortine și nu mai este vizibilă pentru a putea fi înțeleasă, pentru a-i putea asculta muzica. Atâtă gălăgie și în cimitir! (Se întinde pe bancă.) O să mă odihnesc puțin, pe urmă o să-ți vorbesc. Am multe să-ți povestesc. (Adoarme. Se întunecă. E ceată.)

Scena II

(Șapte draci își fac apariția în cimitir odată cu lăsarea intunericului. Prin ceată se ivesc rând pe rând.)

Cei șapte draci (rând, cântă, dansează printre cruci, scot câte un suflet chinuit din groapă, îl aruncă la loc, iar la un moment dat se apropie de X): Să-l legăm. (Încep să-i lege picioarele, mâinile.)

X: Lăsați-mă! Încă nu am murit, ca să fiu legat. Am adormit aici din pricina oboselii. (Cei șapte draci nu-l ascultă.)

D1 (căutându-l prin buzunare și scoțând câteva bacnote): Ce-am găsit noi aici? Trece în proprietatea noastră. Își ascunde bacnotele la el în buzunare.

D2 (Îl ia pantofii.) Parcă ar fi pantofii vrăjiți a lui Dorothy. Au zburat prin sălile de bal. Acum sunt ai mei.

D3: Mâinile acestea au folosit la jocuri de noroc. (Îi scoate lui X un inel de pe deget.) Acum este al meu. Poartă noroc.

D4: (scoțând dintr-un buzunar a lui X un pachet de țigări) Și zicea că nu mai fumează. (Aprinde o țigare.) Iarbă rea. (O aruncă și își pune pachetul în buzunar.)

D5 (scoțând o foarfecă începe să-i taie părul în timp ce X se zbate ca peștele pe uscat): Ce păr bogat și mătăsos! A fost prea mult mângăiat de femei ușoare. O să-mi fie de trebuință când o să merg la pescuit după alți clienți. Cu el îi agăț imediat.

D6 (Îi dă lui X șosetele jos de pe picioare și utilizând o pană începe a-l gâdila în talpă.): O să țopăi pe bancă legat, cum ai țopăit ieri prin casele celor bogați spre a încheia afaceri murdare. (X încercă să-și tragă picioarele tipând, râzând, plângând.)

D4: Nici legiunea de draci ce a fost alungată de bătrâna ce se ruga cu credință nu chiuiua mai tare. (Râde atât el cât și ceilalți, X se zbate și strigă. Omul cu sticla apare în cimitir.)

D2: Încă un client.

D3: Îl iau eu în primire. (Pornește în grabă spre Omul cu sticla, dar acesta fugă speriat. D3 se întoarce.)

D5: S-a speriat de moarte.

D1: Mai ușor că-și dă sufletul. (D6 încetează gâdilatul și ceilalți îi eliberează picioarele. X gême.)

D7: Ochii, ochii lui sunt păcătoși. Au văzut multe. Ascund multe. (Se aproape de ochii lui X spre a se răzbuna pe ei, dar deodată își face apariția o femeie a cărei față era acoperită cu un văl.)

Femeia fără chip: Acesta e omul meu. Plecați!

Cei șapte draci: Iarăși ea și rugăciunile bătrânei!

Femeia fără chip: Plecați!

D1: Să mergem pe turnul cel mare de la biserică, acolo găsim mândria la ea acasă și ne distrăm copios. (Cei șapte draci pleacă sărind și chiuind.)

Femeia fără chip: (îldezleagă): Acum e mai bine?

X: Nu mai știu ce e bine. Am pierdut o ușă deschisă și am ajuns bătaia de joc a patimilor încornorate într-un cimitir. Nici măcar în cimitir nu am găsit liniștea de care auzisem c-ar exista. Să te

odihnești aici? Cum să te odihnești? Ziua aleargă unii, noaptea te bântuietă alții.

Femeia fără chip: Acum o să fie bine și pentru tine. Mâine femeia ce te va însoțî în viață va veni aici și te va lua cu ea.

X: Te cunosc?

Femeia fără chip: Poate m-ai cunoscut cândva, dar nu mai sunt nimic din ceea ce am fost. (Îl mângâie pe frunte. X se liniștește.) Toate au timpul lor. Tu nu ai știut să prețuiști ce ai avut cândva și scum plângi după acea ușă deschisă, dar curând, foarte curând te vei bucura de liniște, pentru că totul se întâmplă cu un scop în lume și omul din greșeli adesea se înțelepțește. Cuvintele Ecclesiastului sunt mângâiere și nădejde pentru cei care rătăcesc în această lume a deșertăciunii. (Îi pune capul lui X în poala ei și șoptește cuvinte din Ecclesiast.) „Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer. Vreme este să te naști și vreme să mori; vreme este să sădești și vreme să smulgi ceea ce ai sădît. Vreme este să rănești și vreme să tămaduiești; vreme este să dărâmi și vreme să zidești. Vreme este să plângi și vreme să râzi; vreme este să jelești și vreme să dănuiești. Vreme este să arunci pietre și vreme să le strângi; vreme este să îmbrățișezi și vreme este să fugi de îmbrățișare. Vreme este să agonisești și vreme să prăpădești; vreme este să păstrezi și vreme să arunci. Vreme este să rupi și vreme să coși; vreme este să tacî și vreme să grăiești. Vreme este să iubești și vreme să urăști. Este vreme de război și vreme de pace. [...] Ceea ce este a mai fost și ceea ce va mai fi a fost în alte vremuri; și Dumnezeu cheamă iarăși aceea ce a lăsat să treacă. Dar am mai văzut sub soare că în locul dreptății este fărădelegea și în locul celui cucernic, cel nelegiuit. Și am gândit în inima mea: "Dumnezeu va judeca pe cel drept ca și pe cel nelegiuit", căci este vreme pentru orice punere la cale și pentru orice faptă. [...] Și mi-am dat seama că nimic nu este mai de preț pentru om decât să se bucure de lucrurile sale, că aceasta este partea lui, fiindcă cine îi va da lui putere să mai vadă ceea ce se va întâmpla în urma lui?” (Ecclesiastul c3, v 1-8, 15-17, 22)

Scena III

(Se luminează. În cimitir își face simțită prezența o femeie văduvă cu trei copii. Femeia merge la una din crucile aflate în cimitir și pune un buchet de flori. Copiii se apropie de banca pe care X dormea.)

Cei trei copii: Mama, cineva a dormit în noaptea ce a trecut în cimitir!

Femeia văduvă: Veniți aici!

(X se trezește. Se adreseză copiilor.)

X: Cine sunteți voi? Ați venit și voi să mă chinuiți? (X e la un pas să împingă un copil când în față lui apare o femeie.) Tu?

Femeia văduvă (către copii): Nu-l deranjați pe domnul, e obosit.

X: Era o femeie ce avea fața acoperită cu un văl, o femeie fără chip. Am visat. Mi-a spus că o să vii.

Femeia văduvă (către copii): Să mergem!

X: Vin și eu cu voi!

Femeia văduvă: Unde să mergi cu noi?

C1: Să ne ajute să culegem cireșele de mai.

C2: Acum tata nu mai este să scuture cireșul.

C3: Poate să meargă cu noi?

Femeia văduvă: E un străin. Nu poți avea încredere în tot ceea ce mișcă.

X: E vremea cireșelor și timpul meu să le scutur. Am pierdut cândva o ușă ce mi s-a deschis, pe a doua o s-o prețuiesc mai mult, cu toate că nu va avea strălucirea primei uși niciodată.

Femeia văduvă: E un ciudat.

Cei trei copii: Poate să meargă cu noi?

Femeia văduvă: Merită o sansă.

Doi dintre copii îl iau bucuros pe X de mâna, al treilea o ia pe femeie și pornesc la drum.

Caracatița

Personajele: Copilul, X, Femeia care are grija de copii, Mama, Vecina.

Actul I

Personajele: Copilul, X.

Decorul: Imaginea unui magazin alimentar proiectată pe un ecran. În fața magazinului e plin de sticle și sacoșe în care au fost îndesate alte sticle goale.

Copilul (ajunge în fața magazinului): Sticle, peste tot pe unde mă uit văd doar sticle și sacoșe mari încărcate cu sticle ce-și aşteaptă rândul parcă obosite de prea multă golicuine. (Își aruncă privirea peste sticle.) Dacă le citești cu atenție chipul, o să observi că s-au plăcuit să aştepte zilnic același lichid alb ce le pătează o clipă fruntea, pe urmă se scurge lacom în oale mari de fontă. (Se plimbă pe lângă șirul lung de sticle.) Credeam că o să fiu primul de acestă dată, dar am dat greș din nou. (Se plimbă privind sticlele.) Am încercat toate variantele, însă finalitatea a fost aceeași. Mereu sunt alungat de pe primul loc. Cândva am lăsat și eu o sticlă goală pentru a prinde rând la proaspătul lapte din zori. Am lăsat-o de strajă imediat după miezul nopții, dar cineva și-a însușit-o, a făcut-o sticla lui. Eu nu am mai găsit-o în zori. Câteva zile am crezut că prea m-am aruncat pe primul loc. (Se aşează între niște sticle.) Mi-am ales un loc incorrect de această dată. Priviți! Doar ce a trecut de miezul nopții și e plin de sticle. Cred că le-au adus de cum s-a inserat. Fiind mâine 1 mai o să se primească porție dublă și s-au speriat că stau prea mult la rând sau rămân fără lapte. Eu speram să fiu primul, pe urmă să dorm aici, să dorm cu fruntea pe scările magazinului pentru ca în zori să nu-mi ia nimeni locul, dar am greșit și de acestă dată. Am venit prea târziu. (Mângâie sticla ce o ținea în brațe.) Doar tu știi câte am pătimit noi. (Privește cu atenție

sticla.) De fapt nici tu nu cunoști tot adevărul. Înaintea ta am avut altă sticlă. Am lăsat-o cândva la rând, nu pe primul loc, nu mai doream să ajungă proprietatea unui necunoscut invidios pe locul cel dintâi, am lăsat-o pe locul al doilea. Am așteptat până ce un client și-a pus sacoșa, pe urmă am pus și eu sticla mea. În zori mi-am găsit sticla cioburi. Cineva mi-a spart sticla. Cred că a folosit o piatră, fiindcă printre cioburi am găsit și obiectul ce a săvârșit nelegiuirea. Cei de la rând mi-au spus că s-au împiedicat în ea, dar nu i-am crezut. Fără sticlă nu mai puteam să iau lapte și am început să mă plâng celor din jur, dar nu mă asculta nimeni. Fiecare își vedea de sticla lui și aștepta mașina cu lapte. Mă simțeam ca o vrabie ce face gălăgie degeaba. (Pune mâna pe o sticlă de lângă el și o ridică.) Frumoasă sticlă! și eu aş putea să o sparg, pentru că nu-i sticla mea, dar cu ce este ea vinovată? E înlănțuită în același rând zi de zi. Nu i se dă libertatea să aleagă lichidul ce trebuie să-l poarte supusă. (Așează sticla la loc.) Am mai încercat și alte metode de a ajunge pe primul loc. Am văzut o bătrâna cum a procedat să ajungă în față, într-o zi, când a venit mașina cu mezeluri. și atunci e o altă nebunie. Mașina asta vine o dată pe săptămână și mezelurile au un miros placut, cu toate că unele sunt pline de apă și grăsimi. Bătrâna aceea și-a dat ochii peste cap, s-a sprijinit în căderea ei de zidul magazinului, oamenii au ajutat-o, i-au făcut vânt să-și revină și au lăsat-o în față. Mi-am dat și eu ochii peste cap într-o dimineață, am ordonat picioarelor să se moaie, m-am sprijinit de zid și atunci doi vlăjgani m-au luat pe sus și m-au pus pe iarba insultându-mi părinții că mă trimite pe mine după lapte cu noaptea în cap. M-au lăsat acolo să-mi revin. Abandonat, mi-am revenit imediat și am încercat să-mi reiau rândul la mult așteptatul lapte. Nu am mai fost primit la rând, oamenii m-au alungat acasă. Am bâzâit eu ca o muscă înnebunită de căldură, dar nimănuí nu i-a fost milă de suferința mea, puteam să și mor. Am primit pe deasupra și o pereche de palme de la un domn bine îmbrăcat. La cât de costumat era, cred că nu era altceva decât un milițian venit să cerceteze mersul lucrurilor de zi cu zi. și ce ar fi putut constata? Eram prinși zilnic la aceeași coadă, fără posibilitatea de a alege o variantă mai bună. (Se ridică de la locul

ales și se plimbă.) Ar fi fost o variantă mai bună, dar ne-au îngrădit-o. Până anul trecut locuiam la sat. Era aşa de frumos acolo! Aveam pământ, aveam o vacă și iubeam să merg pe câmp și să ascult concertul greierilor. Ne-au luat pământul, ne-au luat și vaca, iar părinții mei au fost chemați să muncească împreună cu alți oameni pentru stat. Vorbeau de o colectivizare. Cum nu mai au avut dreptul să muncească pentru ei au predat locuința autorităților și s-au mutat la oraș. Autoritățile au demolat vechea noastră căsuță și au ridicat pe locul ei o hală în care să depoziteze cereale. Ajunși la oraș părinții mei și-au găsit un serviciu care să le asigure traiul de zi cu zi, iar eu alerg cu noaptea-n cap la acest magazin după lapte și pâine. Cu pâinea e o altă poveste. (Se caută prin buzunare și scoate o cartelă.) Pot să cumpăr pâine doar cu această cartelă și doar câte un colțisor pentru fiecare persoană. Am pierdut cândva cartela. Stăteam la rând. Era în iarnă și au primit portocale. Puteai cumpăra trei portocale de persoană. Eu am încercat să ajung de câteva ori în față, ca să cumpăr cât mai multe portocale. Fiind mic mă strecuram ușor cu partea laterală și ajungeam în față. În îmbulzeala aceea am pierdut cartela de pâine, iar acasă mi-au alungat părinții tot cheful de portocale. Fără pâine eram condamnați la foame. (Se apropie de coada rândului de sticle.) Cred că aicea este locul meu. (Un om vine să-și lase sticla.)

X: Ce faci aici? Copiii nu au voie să umble noaptea pe străzi.

Copilul: Eu nu mă plimb pe străzi. Stau la rând.

X: Ești obraznic?

Copilul: Nu.

X: Ești după mine la rând. (Își așează sticla.) Cred că ne-am înțeles? (Se apropie de copil și-i smulge sticla din brațe. O așează după sticla lui.) Acum poți să mergi acasă.

Copilul: Rămân aici, lângă sticla mea, în urma dumneavoastră!

X: Obraznic! (Îi trage copilului o palmă peste față.) Mergi acasă!

Copilul (Își duce palma spre obrazul agresat.): Rămân aici.

X: O să mergi acasă și dacă nu dorești. O să trimitem miliția după

tine.

(X pleacă.)

Copilul: Nu înțeleg ce au toti cu mine. (Se aşeză în fața sticlelor.) Oriunde aş sta tot la coada rândului o să ajung. Nu ştiu ce dorea acel om de la mine. Mi-a ars o palmă care m-a durut mai mult în suflet. Ce-i păsa lui unde o să dorm? Dacă mie îmi place să dorm printre sticle, care este problema lui? În zori când furnicile se îngămădesc la grăunțele de lapte, poate sunt iarashi ultimul. Am mai fost ultimul și în loc de o sticlă plină am primit una pe jumătate goală. Mereu la coada rândului împins de alții, călcat în picioare, luat la coate de babele nărăvașe ce se împing să ajungă pe primele locuri, am ajuns să fiu privit ca un neputincios de propria mea familie. Nu mai au încredere să mă trimită niciunde. Și ce încredere ar putea avea într-un copil nedorit. Da, nedorit! Mi-a povestit buna înainte de a muri că nimeni nu m-a așteptat cu bucurie. Familia mea avea copii mari, un băiat și o fată ce le erau ca lumina ochilor. Eu am fost o greșală ce m-am încăpățanat să vin pe lume, într-o lume pe care nu o înțeleg, care mă alungă și mă face prizonier la coada oricărui rând. (Se întinde pe jos. Se joacă cu mâna pe pământ ca și cum l-ar mânăgâia.) E bine aici. E cald. Și sticlele acestea sunt asemenea mie. Suntem prizonieri și încercăm să evadăm, fiecare în felul lui, unele sticele ajung cioburi, altele se uzează și sunt retrimise la fabrică, eu alerg spre locul din față și mereu sunt alungat acolo, la coadă, unde nu pot vedea rânduiala lucrurilor. Nu îmi mai plac picăturile albe, doresc să înnot în mare, să simt valurile ce încearcă să mă doboare și să mă înalț deasupra lor cu fața spre soarele arzător, gustându-i lumina ca pe un nectar al libertății. (Un moment e liniște. Se ridică brusc.) Știu. Acum știu cum să căștig. (Se apropie de sticle și le lovește cu picioarele. Pe altele le ridică de la locul lor și le izbește de pământul cu putere. După ce le sparge pe toate se apropie de sticla lui.) Acum suntem doar noi doi, am scăpat de armata de sticle ce ne deranja. O să fim pe primul loc și după ce vom lua lapte o să alergăm fericiti spre casă unde vom primi într-un final felicitările mult așteptate. Și noi ne putem descurca în viață, zdrobind lanțurile robiei.

Actul II

Personajele: Copilul, X, Femeia care are grijă de copii.

Decorul: O cameră cu pereții murdari, în dreapta o fereastră micuță deschisă, în mijlocul camerei se află un pat realizat din două cauciucuri peste care este aşezată o ușă veche. Pe pat se află o pătură ruptă prin a cărei găuri se pot observa câteva bucăți de lână. Deasupra păturii se află o bucată mare de hârtie, o pagină dintr-un ziar.

Copilul (stând pe pat în șezut): Am ajuns aici printr-o întâmplare. Știu că înainte de a ajunge aici am spart multe sticle, foarte multe, speram să mă eliberez din coada rândului spre care eram alungat, dar adormisem și m-am trezit lovit de pumni și picioare, pe urmă nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat. M-am trezit în acest loc, nici nu știu unde se află acest loc. Sunt aici de foarte mult timp. La început nu prea am înțeles ce se întâmplă cu mine. Venea o femeie să mă curete de mizerile zilnice, aceeași femeie ce îmi arunca câte o lingură de apă sau de mâncare. Făcea acest lucru cu scârbă și agresivitate, întebându-mă de fiecare dată când am de gând să mor. Eu nu doream să mor. Încercam în fiecare clipă să-mi adun toate forțele și să mă mișc, la început un deget însoțit de un gând de a mă face bine, pe urmă o mână, mai apoi un picior. Când am reușit să mă înalț din pat prima dată am putut observa de unde veneau gemetele, tipetele, plânsul. Erau și alți copii asemenea mie, erau întemnițați în paturi tari și reci, legați, lăsați pradă neputințelor, bruscați și obligați să moară.

(În cameră apare o femeie cu o cană cu apă, un castronăș cu supă și o bucată de pâine.)

Copilul (Începe să se legene în față și în spate fredonând): Unde-i mama mea? Unde-i tatăl meu? Unde-s frații mei?

Femeia care are grijă de copii (Se apropiie de copil și asează lângă pat mâncarea și apa.): Ți-am mai spus unde sunt, dar nu înțelegi. Te-ai vindecat parțial la trup, dar la minte, nu. Mama, tata

și frații tăi te-au adus aici să mori. Ai fost adus aici mai mult mort decât viu în urmă cu trei ani. De atunci nimeni nu s-a mai interesat de tine. Te-au adus într-un loc unde ajung copiii cu probleme, un lagăr al morții. Înțelegi ce-ți spun?

Copilul (Care s-a oprit din fredonat, dar continua să se legene ascultând femeia, începe iarăși același joc.): Unde-i mama mea? Unde-i tatăl meu? Unde-s frații mei?

Femeia care are grija de copii: Zadarnic, nu înțelege. Să mânânc și să ai grija să nu te murdărești că bâta e după ușă! Dacă nu mânânc până mă întorc, o să rămâi flămând. (Pleacă.)

Copilul (Își oprește mișcarea legănătă.): Trebuia să joc rolul nebunului. De aproximativ doi ani fac acest lucru. Încerc să găsesc o cale spre a evada din acest loc. La început îmi doream să-i ajut și pe ceilalți copii. Mâncam supa și pâinea o ascundeam sub pat, în roțile de cauciuc, ca să nu o găsească nimeni. Cu acea pâine îi hrăneam pe cei aflați în suferință. N-aveți idee cât de mult s-au atașat de mine acei copii. Când intra femeia să-i certe se uitau la mine cu niște ochi mari aşteptând să-i salvez de bâta și palma cea aspră, iar eu lăsam supa să-mi păteze hainele în fața tortionarului și acesta uita să-i mai pedepsească pe cei dintâi și se întorcea spre mine. Eram fericit că puteam să ajut pe cineva. La început am plâns în fața suferinței lor, pe urmă am devenit puternic și am hotărât să-i îngrijesc. Acei copii depindeau de mine, mă iubeau ca pe mama lor ce nu cred că au cunoscut-o vreodată. Am avut parte de multă dragoste cât timp au fost cu mine. Rând pe rând s-au dus toți. Ieri a plecat și ultimul dintre prieteni. Acum sunt singur, singur și caut o cale să evadez din acest lagăr al morții. (Ia farfuria și începe să mânânce.) Trebuie să mânânc cât mai repede, altfel o să rămân flămând. (Ia pâinea și o ascunde sub pătură.) Pâine e bună mai târziu. (Bea și apă.)

Femeia care are grija de copii (Intră în cameră.): Ai mâncat?

(Copilul speriat scapă apa pe el. Femeia părăsește camera și se întorce cu o bâtă. Copilul e deja ghem în pat. Femeia îl lovește, pe urmă ia farfuria și cana.)

Femeia care are grija de copii: Mâine o să aducă alți copii. Pe tine cred că te vor trimite la un alt orfelinat, un orfelinat unde să

înveți să muncești pentru ca să primești o bucată de pâine. Îmi convineai mai mult, măcar tu ai învățat să te miști. (Pleacă.)

Copilul: Nu mai este timp de pierdut, ajung dintr-un tentacul în alt tentacul al caracăției. Sunt cât se poate de normal. (Se duce spre fereastră.) Gândesc. Mă mișc. (Se uită la degete.) Văd că numi lipsește nimic, nici măcar un deget. La corp sunt întreg. Mi-am pipăit și fața, nu pare să fie nicio cicatrice deranjantă. (Își cercetează fața.) Mi-am privit-o și în luciu apele din cană. (Vântul începe să bată și ferestrele se izbesc una de alta. Speriat, copilul fugă și se ascunde după pat, în partea opusă ferestrei. Începe să plângă. Se aude vântul puternic.)

(Femeia care are grija de copii intră în cameră împreună cu X. Se apropie de copil.)

Femeia care are grija de copii: Îi este teamă de vânt.

X: Ridică-l de acolo!

Femeia care are grija de copii (Îl ia de haine și îl obligă să se ridice.): Aceasta e băiatul despre care v-am vorbit.

X (Îi studiază față cu atenție.): Îl cunosc. E băiatul obraznic ce nu a plecat acasă când i-am ordonat, mai mult decât atât a spart și sticlele de lapte a oamenilor.

Femeia care are grija de copii: Acum are o problemă la cap, se leagănă și întreabă de familia lui.

X: E un obraznic care știe să amăgească pe oricine. O să-i scot din cap legănatul acolo unde o să-l duc.

Copilul (Scapă din mâna femeii ce-l ținea de cămașă și fugă spre geam fără să se mai teamă de vânt. Se aşează pup și se leagănă fredonând.): Unde-i mama mea? Unde-i tatăl meu? Unde-s frații mei?

X: Acum nu se mai teme de vânt. E un prefăcut. O să vadă el mâine unde-i sunt părinții și frații. (Pleacă împreună cu femeia.)

(Copilul se ridică de lângă geam, se duce spre pat, se aşează pe pat și ia ziarul ce se află pe pătură.)

Copilul: E mai blând vântul decât răutatea oamenilor. Se uită în ziar. Scânteia. (Se ridică cu ziarul în mână. Face câțiva pași și lasă ziarul să cadă în aşa fel încât să se poată observa scrisul.) Scânteia. (Se plimbă.) Nu pot să citesc mai mult. Văd doar literele

mari. Pe cele mici nu le percep. Am rămas totuși cu o problemă. Nu văd să citesc decât ceea ce e scris cu literă foarte mare. (Se plimbă.) Scânteia. Da, scânteia! O să vorbesc cu femeia. Nu i-am vorbit niciodată. Poate o să se milostivescă de mine când mă vede sănătos și mă lasă să plec.

Femeia care are grija de copii (Revine în cameră și îl vede pe copil plimbându-se): Nu mai îți este teamă de vânt.

Copilul (Observă femeia, se oprește din plimbare și o privește.): Nu.

Femeia care are grija de copii: Acum vorbești și altceva decât întrebările tale obișnuite?

Copilul: Te rog să mă ajuți!

Femeia care are grija de copii: A avut dreptate, e un prefăcut.

Copilul: Ajută-mă să plec de aici. Îți voi fi și eu recunoscător cândva.

Femeia care are grija de copii: De aici nu o să pleci decât la alt orfelinat.

Copilul: Te rog!

(Femeia care are grija de copii râde și pleacă din cameră.)

Copilul: Nu am rezolvat nimic. (Se aproape de ușă.) E încuiată. (Se duce spre fereastră. O pisică intră pe geam și începe să se gudure pe lângă picioarele copilului. Aceasta o ia, se aproape de pat și îi dă să mănânce din bucata lui de pâine, o mângăie.) De-aș putea să mă cațăr ca o pisică și să scap din ghearele morții.

(În cameră apare X.)

X: Mi s-a comunicat că te prefaci. (Observă pisica.) Animale aici? (Copilul lasă pisica să fugă. X o lovește puternic cu piciorul, dar acesta părăsește camera.) Am venit să-ți cominic că mâine o să începi o nouă viață. Te-ai obișniut cu lenevirea. O să vezi ce înseamnă să trăiești muncind! Nu știi să muncești, te învățăm, nu poți, te ajutăm, nu vrei, te obligăm. Te mai trimitem și la școală ca să primești o diplomă, o calificare. (Pleacă zâmbind cu răutate.)

Copilul: Îmi amintesc. O singură sticlă n-am spart, sticla mea, o sticlă primită cadou de la o mătușă. Avea un desen ce îmi plăcea foarte mult pe atunci. Era o caracatiță parcă pregătită să înghită tot laptele. Am greșit. Trebuia să distug caracatiță. Am lăsat să scape

nepedepsită sticla cheie, elementul principal ce mă ținea captiv, ce mă alunga mereu la coadă. Trebuie să mă întorc la casa părintească și să cauț sticla. Trebuie să distrug caracatița care mi-a furat copilăria. (Se întinde pe pat și adoarme.)

Scena II

(Copilul se află lângă perete, iar din perete mai multe perechi de mâini încercă să-l țină legat.)

Copilul: Lăsați-mă, vreau să plec de aici. Nu mă puteți ține cu voi. (Scapă de o mână, ajunge în degetele alteia. Este aruncat de la o mână la alta. Tot ecranul din spate e plin de mâini.) Ale cui mâini sunteti voi? Sunteți mâinile prietenilor mei ce au plecat? Ei nu mi-ar face aşa ceva, ei m-ar ajuta. Poate sunteți mâinile unor copii ce și-au găsit aici sfârșitul, dar eu nu i-am cunoscut. Doriți să vă răzbunați pe mine, că am învins boala? Doriți să-mi arătați că de aici nu pleacă nimeni viu? (Se zbate dintr-o mână în alta.) Nu, nu vă las să-mi răpiți viața! Trebuie să evadez și să încerc să ajuta și pe alții prinși între tentacule. (Încearcă să se elibereze, dar mereu ajunge în altă mână.) Nu mai pot. Ce multe sunteți!

Scena III

(Copilul e pe pat, se trezește și încercă să se ridice, dar observă că și-a agățat cămașa într-un cui al scândurii pe care se odihnea.)

Copilul: Un cui. Înțeleg. Cuiul acesta mi-a adus atâtea mâini în vis. E atât de târziu. Trebuie să plec de aici. (Pisica apare din nou pe fereastră.) Tu? (Se duce spre băiat, se gudură și o ia la fugă spre perete. Se întorce lângă el și face același gest. Băiatul o urmează. Pune mâinile pe acel perete indicat de pisică și o ușă secretă se deschide.) O ușă? La ce folosea ușa aceasta? Poate pe aici erau scoși prietenii mei după ce au închis ochii. Nu mi s-a dat niciodată voie să privesc la momentul plecării lor. (Pleacă pe ușă deschisă.)

Scena IV

Femeia care are grija de copii intră în cameră însotită de X.

X: Unde este copilul?

Femeia care are grija de copii: Era aici.

X: Trebuia să-l păzești. Acum n-o să-l mai găsim. Probabil a găsit ușa secretă ce ducea în cimitir și de acolo a găsit calea spre oraș. O să fii sancționată!

Femeia care are grija de copii: Vă rog să mă iertați!

X: Un lucru trebuia să faci, să-l păzești până astăzi și nu ai reușit.

Femeia care are grija de copii (plângând cu ochii ascunși în batistă): Iertare!

X: Te-ascunzi în batistă? Toți sunteți la fel.

(X pleacă. Femeia îl urmează plângând.)

Actul III

Personajele: Copilul, Mama, Vecina, X.

Decorul: Imaginea unui magazin alimentar proiectată pe un ecran.

Copilul (mâncând dintr-o cutie de plastic budincă): Iată, locul! (Mănâncă.) Ce bine că am avut câțiva bănuți. I-au căzut într-o zi femeiei din buzunar. M-am gândit să-i dau înapoi, dar mă putea acuza că i-am furat și mă bătea. I-am păstrat cu sfîrșenie. Cât de bună este budinca aceasta de căpșuni!

(Două femei trec pe lângă copil. Îl privesc cu atenție.)

Copilul (bucuros și speriat în același timp): Mama!

Mama (surprinsă de vederea neașteptată): Ce mănânci?

Copilul: Budincă.

Mama: Și l-am învățat, vecină, să nu mănânce toate prostiile asemenea golanilor. Numai probleme am avut cu el dinainte de a se naște.

Vecina: E copil, crește și el pe lângă ceilalți.

Mama: Am avut copiii mari, nu-i puteam lăsa fără mamă și m-am pricopsit cu el. Nu a ascultat niciodată de noi. Mereu a făcut numai ce i-a trecut prin cap. Nu poate să fie și el ca toată lumea.

Vecina: E încă un copil.

Mama: Dă-mi budinca!

Copilul: Nu.

Mama: Doar să văd dacă e bună. Nu vreau să te îmbolnăvești.

(Copilul îi dă budinca nerăbdător să o primească înapoi. Mama se preface că o gustă și o aruncă pe jos.)

Mama: Nu era bună.

Copilul: De ce mi-ai aruncat budinca? Era foarte bună.
(Câteva lacrimi i-au umezit fața.)

Mama: Să mergem, vecină!

Vecina: Nu l-am mai văzut demult, cred că de aproape trei ani.

Mama: L-am trimis la școală într-un oraș mare și a venit cu obiceiuri proaste. Are tot ce-i trebuie acasă și mănâncă din cutii asemenea golanilor.

Vecina: Și voi ati cumpărat o perioadă lapte de la magazin?

Mama: Tot copilul a fost vinovat. Nu a avut răbdare să-și cumpere mătușa lui vacă.

(Cele două femei se depărtează de magazin.)

Copilul: Era aşa de bună! Nu mai am bani pentru o altă budincă. Poate că au și vândut-o pe toată. Ar mai fi ceva eugenii în magazin. Am văzut un coș mare, plin cu eugenii, când am cumpărat budinca, dar nu mai am bani. (Se așează pe jos în fața magazinului. Lângă el observă o sticlă pe care era desenată o caracatiță.) Sticla mea! De când este sticla aceasta aici? (O atinge.) Femeia aceea a fost mama? Niciodată nu s-a bucurat, că mă vede. Mi-a aruncat budinca pentru a-și păstra nepătată imaginea de femeie bogată. A spus că am fost la școală? Aș putea să numesc locul acela și aşa. Am învățat să spravieștuiesc în acel loc, am învățat cât de mult prețuiește viața și libertatea fiecărui om, am învățat că te poți bucura de orice lucru mărunțit, am învățat că pot să fiu fericit doar atunci când fac bine. (Ridică sticla.) E timpul să o sparg. (Se ridică de jos și izbește sticla de vatră.) Gata. Am

scăpat de caracatiță. (Se uită la cioburile colorate. Se apăeacă și ridică un ciob.) De ce aș fi ca toată lumea? Eu cred că fiecare om este unic și nimenei nu-l poate fi egala. Eu mi-am dorit acea budincă. De ce trebuia să mi se ia dreptul de a mă bucura de ea? (Se plimbă privind ciobul.) Din moment ce am rățiune, visez, îmi doresc ceva, nu pot să fiu aidoma altora. Nu sunt o cămașă folosită ca model pentru altele sute, sunt eu, aşa cum mă vedeați voi cei care vă rotiți în jurul meu, sunt un om mic cu defecte și calități, un om mic ce visează să fie un om mare și liber, liber să zboare spre copacul lui plin de rod până nu e prea târziu. Atunci când copaacul tău își scutură frunzele, iar tu nu i-ai gustat rodul, înseamnă că ai trăit degeaba. Eu nu doresc să mi se odorească ce să fac, pentru că în felul acesta nu pot face altceva decât să mă târâsc pe unde doresc alții. Eu vreau să modelez singur grădina vieții mele. Doar aşa voi aduna cât mai multe flori și fluturi. (Se taie în ciob.) Au! (Se uită la degetul care săngerează și aruncă ciobul.) Așa este în viață. Astăzi cazi, te lovești la un deget, dar mâine te înalță mai întelept peste picăturile suferinței. (Rupe buzunarul cămașii și își pansează degetul.)

(Mama revine în fața magazinului.)

Mama: Ce cauți tu aici? Te-am lăsat în grija altor oameni, oameni care au promis că te fac om, dacă te însănătoșești.

Copilul: Caut copilăria pierdută.

Mama: Trebuia să fii la orfelinat.

Copilul: Am fugit.

Mama: Niciodată nu ai fost bun de nimic. Ai fugit? De ce? Nu-ți place să primești mâncare degeaba și să-i lași pe alții să se ocupe de viitorul tău?

Copilul: Iubesc libertatea. Doar eu mă pot ocupa de viitorul meu.

Mama (privind cioburile): De ce ai spart sticla aceasta?

Copilul: A fost sticla mea.

Mama: Nu mai era de foarte mult timp sticla ta, era sticla nepotului meu, frul sorei tale. S-a jucat pe aici și a uitat-o.

Copilul: Am un nepot! E o bucurie să aud acest lucru.

Mama: I-ai spart sticla în care aduna nisip ca să construiască

cetăți.

Copilul: E bine că a uitat-o.

Mama: Ca să faci rău?

Copilul: Să-l salvez de caracatiță. El nu trebuie să cadă pradă monstrului. Am pătimit eu și pentru alții.

Mama: Nu e întreg la cap. (către copil) Trebuie să anunț la orfelinat fuga ta. Acasă nu este loc pentru unul ca tine. Acum copiii mei au la rândul lor copii.

Copilul: Și eu, eu cine sunt?

Mama: Femeie bătână cu nepoți și cu un mucus agățat de fustă. Rușine, mare rușine!

(X trece prin fața magazinului.)

X: Aici erai?

Mama: Am scăpat de rușine. (Pleacă.)

(Copilul încearcă să fugă, dar X îl prinde.)

X: Al meu eşti.

Copilul (smucindu-se): Aveți copii?

X: Da.

Copilul: Și îi iubiți pe toți la el?

X: Da.

Copilul: Părinții mei nu mă iubesc.

X: Nu i-ai înțeles tu. Te-au trimis la noi, ca să facem om din tine.

Copilul: Prefer mai bine cerul ca acoperiș.

X: Să mergem. Trebuie să-ți acceptă soarta. (Zărește sticla spartă.) Tu ai ceva cu sticlele. (Îl ia pe copil cu el.)

Copilul (lăsându-se Tânăr): Și eu care credeam că am scăpat de caracatiță.

X: O să mergi într-un loc frumos. Vei învăță sămplărie. Vei locui lângă pădure și vei asculta sunetul apei.

Copilul: Apa! Câtă libertate în undele ei jucăușe! O să învăț de la ea să răpun caracatiță. Poate, poate mai Tânăr va răsări și soarele meu, iar când va răsări o să-i ajut și pe celalți înlănțuiți. (Cei doi părăsesc strada din fața magazinului.)

Ea este femeia

Personajele: Cofetăreasa, Omul în negru, Lia, Clara, Sonia, Copila, Mioara, Prietenă Mioarei, Tânărul, Tânăra, câțiva polițiști, grupul de femei.

Actul I

Scena I

Personajele: Cofetăreasa, Omul în negru, Lia, Clara, Sonia, Copila, Mioara, Prietenă Mioarei, Tânărul, Tânăra, câțiva polițiști.

Decorul: O cofetărie, câteva mese, scaune și o vitrină cu prăjitură.

(La o masă se aflau două femei tinere și seveau o ceașcă de ceai, la o altă masă se afla un bărbat îmbrăcat în negru și sorbea cafea dintr-o ceașcă. În spatele vitrinei cu prăjitură se putea observa o cofetăreasă cum aranja câteva farfurii și pahare.)

Omul în negru: O prostie. E cea mai proastă cafea băută de mine vreodată. (Se ridică de la masă. Ia ceașca de cafea și o izbește de podea. Ceașca se sparge, iar cafeaua rămasă curge pe jos. Omul în negru pornește spre ieșirea din cofetărie.)

Cofetăreasa: Domnule!

Omul în negru (Se oprește și își întoarce capul.): Ce dorești?

Cofetăreasa: Nu ați plătit.

Omul în negru: Ce să plătesc?

Cofetăreasa: Cafeaua și paguba.

Omul în negru: Mi-e scârbă. Să plătesc ce? E un loc ieftin. Așa-mi trebuie dacă vin să-mi beau cafeaua într-un local al femeilor, o cofetărie. (Părăsește cofetăria.)

Cofetăreasa: Domnule! (Adună cioburile.) Era o ceașcă albă. A spart-o. Era aşa de bună cafeaua servită într-o ceașcă albă. Acum să plătesc eu ceașca și cafeaua. Aveam atâtea alte

cheltuieli, dar patronul nu înțelege. O să-mi spună că nu am reușit să mă descurc, iar acest lucru mă costă. (Ia un ciob și îl privește cu atenție.) Cât a suferit ceașca de cafea până ce a ajuns la forma finală, iar acum nu mai este, e toată cioburi. (Se aşeză pe un scaun și privește cu atenție ciobul.) Ceașca acesta e asemenea omului. A fost inițial o mâna de lut pe care olarul l-a prelucrat în atelierul lui, aşa cum Dumnezeu l-a modelat pe Adam. Pe urmă obiectul a fost ars în cuptor, o dată, de două ori. Poate a simțit că i s-a apropiat sfârșitul, că nu mai are aer, poate a plâns sub povara căldurii, dar când și-a văzut chipul de pe urmă a zâmbit simțind în fiecare particulă dulceața victoriei. Si omul e ars în focul încercărilor, în lacrimile furtunilor, dar a alergat, a luptat, a strigat, iar la final s-a bucurat de liniștea stelei lui. (Se ridică, lasă ciobul lângă celelalte rămășițe, ia o bucată de pânză și începe să șteargă cafeaua de pe podea. Femeile de la masă au urmărit atent toată scena.)

Una dintre femei: Care e liniștea stelei unui om?

Cofetăreasa (Se ridică de jos.): Finalul vieții.

Femeia: Finalul vieții?

Cofetăreasa: Momentul acela când privește în urmă și vede că pe unde a pașit el au înflorit florile, iar păsările au început să cânte imnurile compuse cu multă trudă. E momentul suprem, momentul de glorie, acel moment când află că nu a trăit degeaba.

Femeia (Se ridică de la masă și se apropie de cofetăreasă. Îi întinde mâna.) Eu sunt Clara.

Cofetăreasa: (Face un pas în spate.) Nu se cade să dau mâna cu o doamnă. Acum sunt murdară pe mâini. Am strâns mizeria făcută de alții. (Fuge în spatele vitrinei să se spele pe mâini. Clara se întoarce la masă.)

Sonia: Are dreptate cofetăreasa. E important ca mâinile să fie curate.

Clara: Dar, Sonia, pe mine nu mă deranja! E o femeie bună!

Sonia: O deranja pe ea, Clara. O să vezi și de ce. Cu siguranță se va întoarce cu o explicație.

Clara: Chiar m-am simțit prost că a fugit fără să dea mâna cu mine.

Sonia: Ai răbdare.

(Cele două femei continuă să soarbă ceai. Cofetăreasa se întorce și se apropie de Clara. Îi întinde mâna.)

Cofetăreasa: Mă scuzați pentru gestul necuvenit. Era necesar să mă spăl pe mâini. În cofetărie vin domni a căror încălcămintă a umblat prin multe locuri. Mâinile mele au șters mizeria și era necesar o purificare a lor. (Clara îi întinde o clipă mâna, pe urmă o retrage.) Să vă mai servesc cu ceva? Poate o prăjitură? Sunt proaspete.

Sonia: Cred că te-ai spălat pe mâini când ai făcut prăjiturile?

Cofetăreasa: Firesc că m-am spălat pe mâini. De când eram copil făceam acest lucru. M-a învățat mama să am grija când pun mâna pe ceva, fie că e mâncare sau obiect. Când fac mâncare îmi pregătesc mâinile special pentru acest lucru, când ating un obiect am aceeași grija. Cum aş putea atinge fața de masă cu mâinile pătate de mâncare?

Clara: Înțeleg.

Sonia: Te-am prevenit că există o explicație.

Clara: Aș dori și o cafea.

Cofetăreasa: Imediat. (Se duce în spatele vitrinei și revine cu o ceașcă de cafea. O servește pe Clara.)

Cofetăreasa (Se adresează Soniei.): Dumneavoastră nu mai dorîți nimic?

Sonia: Poți să-mi spui Sonia. Te rog să iei loc cu noi la masă.

Cofetăreasa: Nu se cade. Sunt în timpul serviciului.

(În cofetărie intră o altă femeie.)

Cofetăreasa: Mă scuzați. (Se întoarce la vitrina cu prăjituri. Femeia ce a intrat în cofetărie studiază ofertă prin geamul vitrinei.)

Femeia: Aș dori trei savarine la pachet.

Cofetăreasa: Imediat. (Îi pregătește pachetul.) Zece lei.

Femeia: (La pachetul și plătește.) Mulțumesc. La revedere.
(Pleacă.)

Clara: Cred că era Lia.

Sonia: Ea era.

Clara: Nici nu ne-a observat.

Sonia: Nu avea cum. Era obosită, se grăbea și era cu gândul departe. Pe urmă au trecut ceva ani de când nu ne-am întâlnit.

Omul se mai schimbă.

Clara: Ai observat?

Sonia: Ce să observ?

Clara: Față ei.

Sonia: Am obsevat.

Clara: Și ce frumoasă a fost cândva!

Sonia: Nu a înțeles drumul pe care să pășească în viață.

Clara: Poate că este bolnavă. Față ei era atât de palidă, obosită, muncită parcă de suferințe cumplite.

Sonia: A avut o viață grea. Mama ei a murit când nici nu a împlinit ea zece ani. Tatăl ei a numit-o femeia casei. Trebuia să se împartă între școală și gospodărie. Câtă bătaie a luat până a învățat să se ocupe de casă. Am fost colege de clasă și am auzit toate șușotelile.

Clara: Din câte cunosc nu a renunțat la școală.

Sonia: Cunoști bine. Lia aprecia educația. De câte ori venea tatăl ei seara acasă duhnind a băutură și tutun, își spunea că un om educat nu s-ar compota astfel.

Clara: De unde cunoști ce spunea?

Sonia: Din compunerile ce le făcea la școală.

Clara: Și cum s-ar comporta un om educat după părerea Liei?

Sonia: În primul rând un om educat ar respecta pe ceilalți oameni, mai ales dacă acei oameni au muncit ceva. Un om educat nu ar insulta munca altui om, chiar dacă acea muncă nu-i este pe plac și nu ar da cu piciorul la orele de trudă făcute pentru bucuria acelora care mereu găsesc defecte până și în perfecțiune.

Cofetăreasa (din spatele vitrinei): Există perfecțiune?

Sonia: Există. Perfecțiunea e acolo unde oferi ce ai mai bun, iar cei care primesc darul știi să se bucure de dragostea ce a stat la baza modelării și dăruirii lui.

Clara: Te rog să vii lângă noi!

Cofetăreasa: Nu se cade.

Sonia: Cred că ești și foarte modestă, nu doar o artistă în arta culinară.

Clara: Ne-am bucura să te alături nouă.

Cofetăreasa (Se duce spre masa celor două femei și ia loc.): Cine este Lia?

Sonia: O bună prietenă. Are doar treizeci și cinci de ani, dar pare de patruzeci și cinci.

Cofetăreasa: Are o viață grea. Dacă ar avea parte chiar și în acest moment de o clipă de fericire, ar întineri. Ar înflori ca un liliac primăvara.

Sonia: Ai dreptate. A fost slugă în casa părintească, s-a angajat ca să câștige bani să-și finalizeze studiile, după finalizarea studiilor s-a căsătorit cu un coleg ce-i făcea curte. A impresionat-o prin dragostea ce a mimat că i-o poartă. Ea a crezut că este iubită și ar fi făcut orice pentru el. El dorea o femeie care să se îngrijească de el ca de un copil. Nu a iubit-o și nu o iubește deloc, doar are nevoie de ea. Ea nu e soție pentru el, e mama lui care-l îngrijește zilnic.

Clara: Mamă?

Sonia: Ai dreptate, e menajera, mama ce trebuie să-i crească fetița, bancomatul pe care-l mulge de bani.

Cofetăreasa: El nu are bani?

Sonia: În urmă cu trei ani știam că el nu lucra niciunde, trăia pe spatele Liei ca o căpușă. I-a mai făcut și o fetiță. Lia avea grija de casă, de educația copilului, mergea și la serviciu pentru a putea supravițui costurilor zilnice. Nu am mai văzut-o de atunci. A plecat din țară o perioadă cu fetița. Am auzit un timp doar că i-ar fi trimis bani lunar buruienii ce a lăsat-o acasă, iar buriana stătea prin barururi și credea că e fericit. De doi ani nu am mai auzit nici de el nimic. Probabil s-a dus după ea, nu știu. Acum văd că au revenit în țară, probabil toti trei.

Clara (privind ceasul): E târziu. Trebuie să ajungem la ședință.

Sonia (privind la rândul ei ceasul): Ai dreptate. Contează foarte mult și punctualitatea. (Caută ceva în poșetă, pe urmă îi oferă Liei o carte de vizită.) Te aşteptăm la noi la sediu, la PFI. (Cele două femei pleacă.)

Scena II

Cofetăreasa (privind cartea de vizită): La PFI? (Adună de pe masă ceștile. Le duce în spatele vitrinei cu prăjituri ca să le spele. Revine la masă ca să ia cartea de vizită. În cofetărie intră o fată.)

La PFI?

Copila: Partidul Femeilor Îndrăznețe.

Cofetăreasa (privind spre copilă): Ce ai spus?

Copila: PFI înseamnă Partidul Femeilor Îndrăznețe.

Cofetăreasa (către fata ce s-a aşezat la o masă): De unde cunoști acest lucru?

Copila: De la vecina Mioara. Ea le știe pe toate.

Cofetăreasa (zâmbind): E și ea membru în partid.

Copila: Nu. E administrator de bloc, o femeie puternică căreia nimic nu-i scapă.

Cofetăreasa: Te servesc cu ceva?

Copila: Nu. Eu nu am bani. O aștept pe vecina Mioara. Mi-a promis o prăjitură, dacă o ajut la curățenie în scara blocului.

Cofetăreasa: Nu aveți femeie care să facă curat?

Copila: Am tot avut, dar se ceartă. Mereu se găsește câte cineva care să nu fie mulțumit de persoana care face curat și vecina Mioara o concediază.

Cofetăreasa (Se duce să spele ceștile. Vorbește cu fata din spatele vitrinei cu prăjituri.): Văd că o apreciezi pe vecina Mioara.

Copila: Până la un punct o apreciez.

Cofetăreasa: Îmi poți și explica?

Copila: Îmi place de ea că nu se lasă călcată în picioare de nimeni, își susține părerea, chiar dacă uneori nu e tocmai cea mai bună. Nu-mi place că e certăreață, bârfitoare.

Cofetăreasa: E o femeie ce caută gâlceavă din orice?

Copila: Caută, pentru că se plătisește, nu are ce lucra și își caută de lucru deranjând pe cei care nu au o clipă timp să respire.

Cofetăreasa: Și totuși îți-e prietenă.

Copila: Nu mi-e prietenă. Eu nu am încredere în oamenii care se bucură de necazul altora.

Cofetăreasa: Și totuși ai ajutat-o.

Copila: Mi-a promis o prăjitură, pe urmă era mizerie în scară. Îmi era și urât să mai privesc acea față neîngrijită a scării.

Cofetăreasa: Mama ta nu te-a ajutat să faci curățenie?

Copila: Mama mea este o sfântă. Muncește toată ziua, ca să numi lipsească nimic. Se sacrifică pe ea ca cei dragi ai ei să fie

fericiți. E o femeie luptătoare, dar cu cei dragi e cel mai blând miel, se lasă sacrificată.

Cofetăreasa: Aici e punctul unde o apreciezi pe vecina Mioara?

Copila: Era bine dacă mama știa să fie și dură uneori cu cei dragi.

(În cofetărie intră Mioara cu o prietenă.)

Copila: A venit. E femia îmbrăcată în roșu. Cea care o însوtește e cea mai bună prietenă a ei.

(Mioara se apropie de masa unde stătea fata.)

Mioara: M-ai așteptat mult?

Copila: Nu.

(Mioara și prietena ei se așează la masă.)

Mioara: A ținut prea mult ședința. Baba de la parter e mereu nemulțumită. Acum are impresia că plătește prea mult.

Copila: De ce are impresia asta?

Prietena Mioarei: Imaginează-ți, dragă!

Mioara: Taci, îi povestesc eu fetei!

Prietena Mioarei: Mă duc să comand o prăjitură.

Mioara: Este timp.

Cofetăreasa (Se apropie de ele.) Bună ziua. Vă servesc cu ceva?

Prietena Mioarei: O amandină.

Mioara: Să întrebăm fata ce dorește.

Copila: E bine amandină.

Mioara: Poate vrei o prăjitură cu frișcă, cum le lace copilor, o savarină?

Copila: E bine amandină. Mi-a promis mama o savarină astăzi.

Prietena Mioarei (râzând): I-a promis mama o savarină, n-ai înțeles?

Mioara: Taci. (către cofetăreasă): Trei amandine.

Cofetăreasa: Imediat.

Mioara: Baba de la parter e mereu nemulțumită. S-au înregistrat pierderi de apă. E necesar să schimbăm o țeavă. Am împărțit pierderile pe familie, dar baba spunea că am procedat greșit, că pierderile trebuiau împărțite în funcție de câți membrii are familia.

Prietena Mioarei: A spus că se duce la primărie să rezolve problema.

Mioara: Din cauza ei am rămas de multe ori fără femeie de serviciu.

(Cofetăreasa aduce prăjitura.)

Copila: Mulțumim.

Cofetăreasa: Cu mult drag! Să aveți poftă!

(Femeile și copila servesc prăjitură.)

Mioara: Am uitat. Astăzi e ultima zi când mai pot să plătesc impozitul. Trebuie să plec.

Prietena Mioarei: Vin și eu.

Mioara: Poți să rămâi cu fata și să mănânci prăjitura.

Prietena Mioarei: E prea dulce. Nu mai pot.

(Cele două femei pleacă.)

Scena III

(Cofetăreasa vine la masa fetei. Se aşează la masă.)

Cofetăreasa: Îți place prăjitura?

Copila: E bună. (Scoate un carnețel din poșetă și un pix.) Scrie ceva în carnețel.

Cofetăreasa: Câtă ani ai?

Copila: 14 ani.

Cofetăreasa: Ce notezi acolo?

Copila: Învăț.

Cofetăreasa: Ce înveți?

Copila: Studiez oamenii și învăț din comportamentul lor, din lucrurile bune sau rele. E atât de educativ totul. Vecina Mioara nu a dorit să o cunoască pe babă. Poți învăța multe de la ea. În carnețel notez observațiile zilnice.

Cofetăreasa: Un fel de jurnal.

Copila: L-aș putea numi jurnal, nu m-am gândit la acest lucru până acum. La școală am învățat că în jurnal poți să notezi experiențele tale, evenimente, studii științifice.

Cofetăreasa: Eu nu prea am învățat la școală. De jurnal am auzit de la o prietenă.

Copila: De ce nu ati învățat?

Cofetăreasa: Nu mi-a plăcut școala. Mi-au oferit părinții tot ce mi-am dorit și nu am prețuit învățătura. Cel mai important lucru pentru mine era banul, credeam că el rezolvă toate problemele. Acum nu mai am nici bani, nici învățătură. Părinții mei au avut un accident și am rămas în grija unei mătuși. Eram minoră pe atunci. Mătușa a risipit tot, iar eu am început să învăț adevărata viață.

Copila: Mama mea după ce a rămas orfană de cea mai scumpă ființă din lume a luptat să-i îndeplinească dorința, a terminat liceul, dar, cu toate că a terminat Liceul Pedagogic, nu și-a găsit un loc bun de muncă o perioadă lungă de timp. Bunica își dorea să o vadă învățătoare, să fie lumină multor copii. De câteva luni profesează, dorința bunicii s-a îndeplinit în totalitate.

Cofetăreasa: În ce clasă ești tu?

Copila: În clasa a VII-a.

Cofetăreasa: Clasa a VII-a. (Meditează o clipă jucându-se cu lingurița prin prăjitura rămasă de la Mioara.) Ce cale dorești să urmezi în viață?

Copila: Să învăț pe alții, aşa cum eu am învățat de la alții.

Cofetăreasa: Ca și mama ta?

Copila: Mama mea e cel mai bun model pe care-l pot urma. Și ea își dorește ca eu să-i calc pe urme.

Cofetăreasa: Ești singură la părinti?

Copila: Sunt singurul copil al familiei.

Cofetăreasa: Într-un fel e bine, e totul al tău.

Copila: Nu e chiar bine. Era bine să ai pe cineva de încredere lângă tine.

Cofetăreasa: Cunosc surori care s-au certat toată viață.

Copila: Pentru că n-au fost educați corespunzător.

Cofetăreasa: Trebuie să adun farfuriile. (Se ridică de la masă.)

Copila (ridicând-se și punând mâna pe o farfurie): Vă ajut.

Cofetăreasa: Te rog, nu. Poate să vină patrona oricând. Tu ești un client ce trebuie respectat și servit.)

Copila: Cum doriți. Eu o să plec acasă. La revedere!

Cofetăreasa: La revedere.

(Copila pleacă.)

Scena IV

(Cofetăreasa curăță farfuriile. În cofetărie apare omul în negru. Omul în negru se apropie de vitrina cu prăjituri, tușește.)

Cofetăreasa: V-ați întors să plătiți?

Omul în negru: Caut o fată. Mi-a spus vecina că i-a cumpărat o prăjitură și a lăsat-o la cofetărie să mănânce.

Cofetăreasa: Ce fată căutați?

Omul în negru: Îmi cauț fata.

Cofetăreasa: Copila ce a fost aici e fiica dumneavoastră?

Omul în negru: Prin urmare a fost aici o fată.

Cofetăreasa: Da, a fost!

Omul în negru: Unde s-a dus?

Cofetăreasa: Spunea că merge acasă.

Omul în negru: Atunci trebuie să mă grăbesc. Nu este bine să ajungă înaintea mea.

Cofetăreasa: De ce? Ce s-a întâmplat?

Omul în negru: Ce te interesează pe tine? Auzi, domnule, o femeie îmi cere mie explicații. A stat de vorbă cu fiica mea și îmi cere explicații. (Pleacă.)

Scena V

(Cofetăreasa își continuă treaba. Un Tânăr și o Tânără intră în cofetărie. Se așeză la masă.)

Tânărul: Ce prăjitură dorești?

Tânără: După scena pe care am văzut-o nu mai pot să mănânc nimic. Mai bine comand un suc de lămâie.

Tânărul: Bine.

Cofetăreasa (din spatele vitrinei cu prăjituri): Vă aduc imediat.

Cofetăreasa (Aduce sucul și-l oferă tinerei.): Dumneavoastră nu dorîți nimic? (Se adresează Tânărului.)

Tânărul: Îmi aduceți și mie un suc de portocale.

Tânără: Îmi pare rău de doamna Lia.

Tânărul: Era toată sânge când a urcat-o în ambulanță.

Tânără: A mai bătut-o și altă dată animalul acela, dar acum a întrecut orice limită.

Tânărul: Eu nu cred că o să scape cu viață.

Tânăra: Păcat. A muncit femeia aceasta cu zi, cu noapte. Dacă moare, pe el îl închide, iar fata lor rămâne singură și e doar un copil. În urmă cu o săptămână și-a făcut buletinul.

Cofetăreasa (Aduce sucul de portocale băiatului.): Mă scuzați că intervin în discuție. A fost astăzi la cofetărie o femeie. O cheme Lia. A cumpărat trei savarine.

Tânărul: Ea este. Pentru aceste savarine a bătut-o. Bărbatul ei a mâncat toate savarinelor și ea l-a mustrat că nu a lăsat o prăjitură pentru fata lor. El s-a înfuriat și a început să-o bată.

Tânăra: De unde ai aflat cauza agresiunii?

Tânărul: Îți amintești când tăi-am spus că ești o floare?

Tânăra: Când am trecut pe lângă vânzătoarea de la colțul acestei străzi.

Tânărul: Ti-am oferit o floare aleasă de tine din găleata vânzătoarei. Tu ai luat floarea, pe urmă ai observat o bătrână ce căra cu greutate o sacosă, o bătrână ce o cunoșteai că locuiește aproape și eu tăi-am promis că te aştept în fața cofetăriei.

Tânăra: Da?

Tânărul: În timp ce te-am aşteptat în fața cofetăriei a trecut pe lângă mine soțul Liei, fugă de la locul faptei. A încercat într-un fel să-și justifice greșeala.

Tânăra: În fața cofetăriei te-ai întâlnit cu el?

Tânărul: Și-a căutat fata la cofetărie. Spunea că doamna Mioara a dus-o la o prăjitură.

Cofetăreasa: Omul în negru e soțul Liei și tatăl copilei. Ce întâmplare!

Tânărul: Poftim?

Cofetăreasa: Nimic. (Se retrage în spatele vitrinei cu prăjitură.)

Scena VI

(În cofetărie își face apariția Omul în negru. Trece grăbit pe lângă tineri.)

Omul în negru: Ce vă pasă vouă? Tinerete, flori și fluturi. (Fuge spre vitrina cu prăjitură și se ascunde în spatele vitrinei.)

Cofetăreasa: Ce faci aici?

Omul în negru: Nu este treaba ta. Dacă spui o vorbă despre mine, te omor.

Cofetăreasa: Este treaba mea. Eu lucrez aici. Am o răspundere.
(Câțiva polițiști intră în cofetărie. Tinerii se uită la ei speriați.)

Un polițist: Nu vă speriați, căutăm un asasin, un om ce și-a omorât soția în bătaie.

(Polițiștii se apropiie de vitrină, merg după vitrină și îl scot afară pe omul îmbrăcat în negru.)

Omul în negru (Se zbate în timp ce poliția îi pune cătușele: A murit?)

Alt polițist: Ai omorât-o.

Omul în negru: Atunci e mai bine că mă arestați. O să am o masă asigurată.

Alt polițist: Nu mai ai voie să spui nimic.

(Poliția pleacă împreună cu cel arestat.)

Cofetăreasa: Ce om de nimic! Sărmana copilă!

Actul II

Decorul: O sală de ședință o masă mare rotundă în jurul căreia se află mai multe scaune.

Personajele: Clara, Sonia, Copila, Cofetăreasa, grupul de femei.

(Sonia și Clara erau la masă și notau ceva într-un registru.)

Clara: Trebuie fixate clar toate obiectivele partidului la ședință.

Sonia: Da. Să verificăm.

Clara: Locuri de muncă pentru femei.

Sonia: Aici e o problemă. Nici acum nu este finalizată fabrica de textile. Firma angajată a plecat să lucreze dincolo și am rămas și cu banii dați, și cu proiectul neterminat.

Sonia: Ne-am mai trezit și cu poliția pe cap. Conform proiectului fabrica trebuia să fie finalizată în urmă cu șapte luni.

Clara: Trebuie să rezolvăm problema aceasta.

Sonia: Doar printr-o altă investiție.

Clara: Se pare că nu avem altă alternativă.

Sonia: Un alt obiectiv ar fi nesiguranța financiară care duce

adesea la dezbinări în familie, certuri, divorțuri, părinți plecați la muncă în alte țări și copii lăsați în grija ruedelor sau prietenilor, copii complexați din cauza lipsei de afecțiune.

Clara: Trebuie cât mai mult punctată egalitatea între bărbat și femeie.

Sonia: De când cu egalitatea între sexe, bărbatul s-a obișnuit ca femeia să facă totul, de la serviu în scop finanțiar, la menajera casei, învățătoarea copiilor.

Clara: Nu mai bate nici măcar un cui.

Sonia: Îl bate femeia, de ce să nu-l bată? Trebuie să agațe în cui goblenul la care a muncit mult.

Clara: Ce este pentru femeie o artă, pentru bărbat e o inutilitate.

Sonia: Ar fi trebuit să ajungă femeia.

Clara: Care femeie?

Sonia: Ai răbdare. O să vină și o să vezi despe ce femeie vorbesc.

Clara: Poate s-a răzgândit.

Sonia: Tot ce este posibil. Am convins-o greu să-mi promită că o să vină la sediu.

Clara: Femeia despre care vorbești își respectă promisiunea?

Sonia: Eu spun că da.

Clara: Poate este aşa cum spui tu.

Sonia: Și dacă a intervenit ceva? Nu cred, atunci când promiți trebuie să-ți respectă cuvântul dat. O să ajungă la sediu înainte de a începe ședința.

(În sală apare fata Liei. E îmbrăcată în haine de baie, iar părul l-a ascuns sub căciulă.)

Sonia: Băieții n-au voie la acest sediu.

Copila: Nu sunt baie, iar sediul bănuiesc că nu este asemenea unei mănăstiri tabu în care nu are voie să calce picior de femeie. (Își dă căciula jos de pe cap, iar părul îi cade pe umeri.)

Clara: Ea este femeia?

Sonia: Nu. Ea este doar o copilă. Eu o aşteptam pe cofetăreasă.

Copila: Eu sunt femeia.

Sonia: Ești doar o copilă. Membrii partidului au trecut de vîrsta majoratului.

Clara: Las-o să vorbească! Ai venit cu o idee nouă?

Copila: Am venit să vă vorbesc despre violența domestică. A fost cândva o familie. Nu știu cât de fericită era, dar era multumită. Femeia muncea pentru a câștiga un amărât de salariu, era și mamă, era și soție, era și menajeră. Avea o fată la care ținea enorm. Și fata își iubea la rândul ei mama. Într-o zi, pe când încerca să satisfacă o mică dorință a fetei a fost bătută de soțul ei până ce a închis ochii pentru totdeauna. Copila a rămas singură. De fapt a rămas cu dragostea mamei ce o însoțește mereu.

Sonia: Da, un alt punct important al ședinței, violența domestică, e bine că ne-a amintit acestă fată.

Clara: De ce te-ai deghizat în baiat?

Copila: Pentru că pe stradă este greu. Băieții conduc. Fetele sunt maltratare.

Clara: Trăiești pe stradă?

Copila: De un an, de când am rămas fără părinți. În casa mea s-a mutat un unchi violent ce a promis că va avea grija de mine, dar principala lui grija a fost băutura și jocurile de noroc. A vândut casa mea părintească, ca să-și achite datoriile, casa de care mă legă multe amintiri, amintiri aşa cum au fost ele, dar erau amintiri ce mi le-a furat. Nu a fost legal ce a făcut, dar nimeni nu m-a ascultat. Au reacționat aşa cum ati reacționat și dumneavosă când am venit la acest sediu al femeilor. Mi s-a spus că sunt minoră.

Sonia: Da. Ea este femeia.

Clara: O să te ajutăm să-ți recapeți casa părintească, să-ți finalizezi studiile și să te realizezi în viață. Totul depinde și de ce îți dorești tu.

Copila: Îmi doresc să împlinesc un vis.

Sonia: Orice vis se poate împlini, trebuie doar să îți dorești acest lucru și să luptă pentru el în orice moment, și pe soare, și pe furtună.

Copila: Din această cauză am încercat și aici. Cred că am găsit într-un final ce căutam, un prieten care să mă ajute.

Clara: Aici vei avea mereu un prieten.

(Cofetăreasa vine la sediu.)

Cofetăreasa: Mii de scuze. Am întârziat.

Sonia: E bine că ai venit. Avem aici o fată ce are nevoie de

ajutor.

Cofetăreasa (către copilă) Tu?

Copila: Eu.

Sonia: Are nevoie de o locuință. Din câte mi-ai spus, locuiești singură. Ai putea lua copila la tine câteva zile?

Cofetăreasa: Mi-ar plăcea să rămână cu mine. O să-o consider fiica mea. Eu nu am putut avea copii și am fost părăsită de soț.

Sonia: O primă problemă am rezolvat-o. (către copilă) O să ai o locuință provizorie până recuperezi legal ce este al tău.

Copila: Mulțumesc.

Clara: Orice problemă, oricât de grea este, are o rezolvare.

(Ușa de la sala de ședințe se deschide și intră un grup de femei cu pancarde pe care au pictat cu majusculă drepturile femeilor. Femeile s-au așezat la masă scandând lozinci.)

Grupul de femei: Egalitate! Libertate! Dreptul la muncă și educație!

(După ce s-au așezat la masă și au pus pancardele în fața lor au făcut liniște.)

Sonia: Mulțumesc că ati venit. Eram pregătită să vă prezint proiectul despre care v-am mai informat și săptămâna trecută, un proiect prin care dorim să facem cât mai multe locuri de muncă pentru femei prin construirea unei fabrici de textile, să împiedicăm astfel migrarea în alte țări, dezbinarea familiei, educația deficitară a copiilor și chiar violența ce apare datorită neajunsurilor, dar am ceva mult mai important să vă prezint. Acest proiect se va realiza în curând, cu toate că am întâmpinat dificultăți. Astăzi doresc să vă prezint o domnișoara care după ce a rămas fără niciun ajutor din partea părinților din pricina unei tragedii a avut curajul să zâmbească și să nădăjduiască că va cucerii cununa de stele a vieții. A bătut la ușa sediului nostru cu încredere spunând că ea este femeia pe care o aşteptăm. Așa este, rolul nostru este să ajutăm femeia. (Se adresează fetei.) Te rog să vii lângă mine! (Copila se ridică și merge lângă Sonia.)

Copila: Eu sunt femeia. (Grupul de femei aplaudă.)

Indiferență

Personajele: Bătrâna, Femeia Tânără, Femeia X, Bărbatul X, Femeia Y, Bărbatul Y, Mama bărbatului Y, Polițistul, Bărbatul cu geantă diplomat, Femeia cu fetiță, Copilul 1, Copilul 2, Medicul, Asistenta, Doctorița, Băiatul 1, Băiatul 2, figuranți.

Actul I

Decorul: O stradă.

Personajele: Bătrâna, Femeia Tânără, Femeia X, Bărbatul X, Femeia Y, Polițistul, Bărbatul cu geantă diplomat, Femeia cu fetiță, Copilul 1, Copilul 2, figuranți.

(O femeie Tânără căre un coș cu mere și ajută în același timp o bătrână să meargă. La un moment dat bătrâna cade inconștientă, iar femeia Tânără scapă coșul cu mere. Merele se rostogolesc pe stradă. În momentul în care merele se rostogolesc, pe lângă cele două femei trece un bărbat.)

Femeia Tânără: Domnule! Domnule!

(Bărbatul le ocolește grăbit. Femei și bărbați trec pe lângă cele două femei neajutorate din timp în timp.)

Femeia Tânără: Vă rog să ne ajutați!

(Oamenii le ocolesc în grabă, alții mai iau câte un măr în trecere. Femeia Tânără o masează în tot acest timp pe bătrână și acesta deschide ochii.)

Femeia Tânără: Mă poate ajuta cineva?

(Un domn care trecea cu o femeie se oprește o clipă, însă femeia de lângă el îl ia de acolo.)

Femeia X: Vino! Nu înțelegi că nu este problema noastră?

Bătrâna: Înainte oamenii erau mai săritori, maică! Astăzi nu te mai ajută nimeni. Dacă ești singur te lasă să mori pe marginea străzii ca un câine.

Femeia Tânără: Telefonul! O să sun la spital să trimită o ambulanță. (Caută telefonul prin buzunarele hainelor. Îl găsește.)

Nu funcționează. Am uitat să-l încarc.

(Un bărbat trece pe lângă ele.)

Femeia Tânără: Domnule! Domnule!

(Bărbatul le ocolește. Femeia Tânără se ridică de lângă femeia bătrână și aleargă după bărbat. Ajunge lângă el și îl atinge.)

Femeia Tânără: Nu aveți un telefon? (Bărbatul o privește nedumerit.) Bunica se simte rău și nu am un telefon să sun după ambulanță. (Bărbatul își privește cu atenție ceasul.)

Bărbatul X: E târziu. Am întârziat. (Pleacă.)

Femeia Tânără: Îmi puteți împrumuta telefonul dumneavoastră? Vă rog!

Bărbatul X: E târziu. Cumpărați-vă telefon pe viitor!

(Femeia Tânără revine lângă bătrână. Câteva femei trec pe acolo.)

Femeia Y: Ce ți-e și cu țăranii aceștia? Pe unde trec fac numai mizerie. (către femeia Tânără) Strânge și tu merele acestea!

Femeia Tânără: Nu aveți un telefon? Trebuie să sun după ambulanță.

Femeia Y: Telefon? După ce aduni mizeria poți să îndrăznești și cere un telefon. (către celelalte femei) Să mergem! Sună niște nespălate venite la oraș. Le-a doborât căldura.

(Femeia Tânără adună repede merele în coș. După ce a terminat de adunat merele ce s-au risipit pe stradă s-a întors lângă bătrână.)

Femeia Tânără: Cum te mai simți?

Bătrâna: Rău.

Femeia Tânără: O să te duc la spital! O să reușesc la timp acest lucru.

(Un polițist trece pe acolo.)

Polițistul: Nu aveți voie să vindeți mere aici!

Femeia Tânără: Bunica mea se simte rău. Ne puteți ajuta cu un apel telefonic la ambulanță?

Polițistul: Ar fi bine să plecați cu merele de aici, altfel veți primi amendă.

Femeia Tânără: Noi nu vindem mere. Bunicii mele îi este rău și nu ne putem deplasa.

(Cățiva oameni trec prin zonă.)

Polițistul: Circulați! Circulați!

Femeia Tânără: Să ne ajute cineva!

Bătrâna: Ce oameni nepăsători! Te lasă să mori. Nu mai pot, maică, nu mai pot! Nu-mi mai pot mișca mâna stângă și picioarele.

Femeia Tânără: Să ne ajute cineva!

Polițistul: Circulați! Circulați!

(Își face apariția un bărbat cu o geantă diplomat. Se apropiie de polițist.)

Bărbatul cu geantă diplomat: Ce se întâmplă aici?

Polițistul: Unei femei îi este rău.

Bărbatul cu geantă diplomat (privind spre femeie): Tăranii aceștia nu vor să înțeleagă că ziua între orele 12 și 16 nu au voie afară. Soarele este prea puternic pentru bătrâni și oamenii care au probleme cardiovasculare. E plin spitalul de ei.

Bătrâna: Munca noastră e sub soare, domnule! Trebuie să muncim pământul ca să avem ce pune pe masă.

Bărbatul cu geantă diplomat (către polițist): Și parcă îi era rău. Văd că are glas.

Femeia Tânără: Domnule doctor, vă rog să ne ajutați!

Bărbatul cu geantă diplomat: Nu sunt medic. Lucrez la spital. Sunt șofer pe ambulanță.

Femeia Tânără: Vă rog să mă ajutați să-mi duc bunica la spital!

Bărbatul cu geantă diplomat: Eu nu lucrez astăzi. Am și eu o zi liberă pe săptămână și doresc să stau liniștit. Sunăți la urgențe!

Femeia Tânără: Vă rog să ne împrumutați telefonul dumneavoastră! Telefonul meu nu funcționează.

Bărbatul cu geantă diplomat: Mă grăbesc. Rugați pe altcineva. (Pleacă.)

Bătrâna: Nu ne ajută nimeni?

Femeia Tânără: O să găsesc pe cineva.

Bătrâna: Câtă nepăsare! Când eram Tânără oamenii se ajutau unii pe alții, chiar și la oraș erau altfel.

Femeia Tânără: De ce s-ar mai ajuta unii pe alții când s-au obișnuit să trăiască nepăsători? Oamenii de la oraș nu se deranjează nici apă să scoată din fântână, nici nu aleargă după ea la izvor. Le-au adus apa în casă. Pornesc robinetul și au apă, vine apă la ei, nu se duc ei după apă.

Bătrâna: Aș bea puțină apă. Nu e o fântână în apropiere să-mi aduci apă?

Femeia Tânără: Oamenii de la oraș nu au fântâni. Ei nu cunosc darurile pământului și nu-l mângâie primăvara cu sapa și plugul ca acesta să dea rod. O să cumpăr apă din apropiere. Mă întorc imediat.

Bătrâna: Nu pleca! Nu-mi mai este sete. Rămâi cu mine! Poate mor.

Femeia Tânără: Nu mai vorbi aşa. O să ne descurcăm noi și printre srăini.

Bătrâna: Mai prietenoși sunt copacii decât oamenii. Când sunt obosită, după o zi de lucru, dacă caut sprijin la un copac, acesta mă ajută să nu cad. Oamenii se depărtează de tine și te lasă să te lovești. Copacul stă neclintit întinzându-ți crengile bogate.

(Polițistul se depărtează. Câteva momente nu mai trece niciun om.)

Femeia Tânără: E liniște. Mă duc să cumpăr apă.

Bătrâna: Apa e de vânzare aici?

Femeia Tânără: Da.

Bătrâna: Unde s-a mai pomenit să bați la poarta vecinului după apă și acesta să-ți ceară bani?

Femeia Tânără: Nu bat la poarta nimănui, o să merg la un magazin.

Bătrâna: Au ajuns să vândă și apă la magazin. Cine știe ce mai vând în viitor ca să facă bani?

Femeia Tânără: Poate vor pune impozit și pe aer.

Bătrâna: Nu mai trece nimeni.

Femeia Tânără: Vin imediat. Mă duc după apă.

(Femeia Tânără pleacă. Cât timp este plecată trece pe acolo o femeie cu o fetiță.)

Femeia cu fetiță: Ce rușine! S-a îmbătat și acum zace în mijlocul drumului.

Bătrâna: Ce-am ajuns! Acum sunt acuzată că am consumat tărie, eu, eu care n-am pus buzele pe aşa ceva niciodată. (peste un timp) Nu mai vine. (Cățiva oameni trec pe lângă bătrâna, o privesc, după care își văd de drum. Femeia Tânără revine cu o sticlă de apă.)

Femeia Tânără: A fost cam departe magazinul.

(Femeia Tânără îi dă bătrânei să bea apă. Bătrâna bea cu greu puțină apă.)

Bătrâna: Stropește-mă puțin pe față și pe mâini, poate-mi revin! (Femeia Tânără îi ascultă rugămintea.)

(Doi copii aleargă unul după altul trecând pe lângă cele două femei.)

Femeia Tânără: Mergeți să vă jucați în alt loc! Bunica mea e bolnavă și o deranjați!

Copilul 1: (râzând) Dacă este bolnavă, de ce nu stă acasă?

(Copilul 2 îl prinde pe Copilul 1, iar acesta se smucește din prinsoare cu putere. Copilul 2 aleargă din nou după Copilul 1, iar acesta sare peste bătrână. Copilul 2 face și el același lucru.)

Femeia Tânără: Potoliți-vă!

Copilul 2: Nu ati găsit alt pat, decât strada? Sunteți oameni ai străzii?

Femeia Tânără: Suntem oameni ce merită respectul celor din jur.

Copilul 2: (alergând și râzând) Ce-i acela respect?

Femeia Tânără: Opusul a ceea ce faceți voi.

(Copiii continuă să râdă și să alerge. În joaca lor unul dintre copii își pierde telefonul. Fără să sesizeze pierderea telefonului pleacă din locul unde se află cele două femei.)

Femeia Tânără: Într-un final e liniște. Cum te mai simți, bunico?

Bătrâna: Încă nu am murit.

Femeia Tânără: Cum poți să vorbești aşa? O să mergem la spital și o să te faci bine. (Femeia Tânără observă telefonul pierdut de copii. Se duce spre obiectul pierdut și îl ridică.) Copiii au pierdut un telefon. (Aleargă să-i caute.) Copii! Copii! (Se întoarce.) Nu i-am găsit. (Se aşeză lângă bătrână cu telefonul în mână.)

Bătrâna: (privind-o) Acum ai un telefon.

Femeia Tânără: (privind telefonul) Așa este, dar nu am cerut voie nimănui să mă lase să apelez de pe el. (se joacă cu telefonul o clipă) Până la urmă este vorba de viața bunicii. O să apelez la 112. Cred că acesta este numărul de telefon pentru urgențe. (Formează numărul.) Sună! Bună ziua! Bunica mea se simte rău. A căzut pe

stradă. Care stradă? O stradă din Reșița. Nu cunosc orașul. O clădire ca punct de reper? Da. Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Caraș-Severin. Mulțumesc. (Închide telefonul.) Vor ajunge curând.

(Copiii revin la locul de joacă. Copilul 1 observă telefonul pierdut în mână femeii.)

Copilul 1: L-am găsit. Femeia aceasta mi-a furat telefonul. (Îl smulge din mână femeii.) Hoațelor!

Femeia Tânără: Nu îți-am furat telefonul. L-am pierdut. Când am observat telefonul v-am căutat.

Copilul 1 (cercetează telefonul): Ati îndrăznit să-mi atingeți telefonul? Ar trebui să chem poliția, dar nu mă cobor la nivelul vostru.

Copilul 2: Până la urmă sunt niște hoațe.

Femeia Tânără: L-am împrumutat o clipă. O să vă plătesc apelul.

Copilul 1 (scârbit): Să plecăm de aici.

Bătrâna: O să vină ambulanță?

Femeia Tânără: Da. E pe drum. O să ajungă curând.

Actul II

Decorul: Un cabinet medical unde au prioritate urgențele. În cabinet se află un birou, două scaune, un scaun în fața biroului, un pat, un dulap și ceva aparatură medicală. Lângă cabinetul medical, în partea stângă, se află un corridor unde sunt amplasate câteva scaune pe care pot aștepta pacienții.

Personajele: Bătrâna, Femeia Tânără, Bărbatul Y, Mama bărbatului Y, Medicul, Asistenta, Doctorița, Băiatul 1, Băiatul 2.

(Bătrâna este întinsă pe scaune în fața cabinetului. Femeia Tânără stă lângă bătrâna și aşteaptă. În cabinet se află medicul, o asistentă, Bărbatul Y, Mama bărbatului Y întinsă pe pat, pentru că i se facea un EKG de către asistentă. Medicul citește rezultatul.)

Medicul: Se observă o îmbunătățire. O să-i prescriu câteva medicamente care trebuie luate ca și până acum. (Se asează la masă și scrie o rețetă.)

Asistenta (către femeia ce-a fost examinată): Vă puteți ridica.

Medicul (se ridică și se aproape de fiul femeii): Aceasta este rețeta.

Bărbatul Y: Mulțumesc, domnule doctor. (Îi pune doctorului în buzunar o bancnotă.)

Medicul (prefăcându-se că nu dorește bancnota): Lasă, lasă, lasă! (merge pe scaunul de la birou cu bancnota în buzunar.)

(Băratul Y și mama lui părăsesc cabinetul.)

Bărbatul Y: Mulțumim.

(Pe corridor bărbatul observă un scaun liber.)

Bărbatul Y (către mama sa): Așteaptă-mă aici pe scaun! O să vin imediat. Mă duc să cumpăr medicamentele de la farmacia spitalului.

Mama bărbatului Y (așezându-se pe scaun): Să nu stai mult!

Bărbatul Y: O să vin imediat.

Femeia Tânără (către mama bărbatului Y): Mai sunt pacienți în cabinet?

Mama bărbatului Y: Nu.

(Femeia Tânără bate la ușă și intră în cabinet.)

Femeia Tânără: Bună ziua.

Medicul: Așteaptă! Vă chem eu!

Femeia Tânără: Bunica mea se simte foarte rău.

Medicul: Așteaptă.

(Femeia Tânără se întoarce pe corridor.)

Asistenta: E posibil să fie un alt țăran certat cu apa ce miroase a transpirație de la o poștă.

Medicul: Mergi să vezi despre ce este vorba!

(Asistenta se duce pe corridor.)

Asistenta: Ea este bolnava?

Femeia Tânără: Da.

Asistenta: Așteptați! O să se ocupe și de voi cineva curând. (Privește coșul cu mere de lângă scaunele de pe corridor.) Cu mere veniți voi la doctor? (Intră în cabinet dezgustată.)

Medicul: Ei?

Asistenta: O pacientă cu hemipareză.

Medicul: Să aștepte! (Se ridică de la birou și o ia pe asistentă în brațe.) Mi-a fost dor de tine. De ce ești rea și nu îți faci timp să ne întâlnim?

Asistenta: Dumnevoastră sunteți căsătorit, aveți și copii mari, nu aveți gânduri onorabile în ceea ce mă privește.

Medicul: Între mine și nevastă nu mai se întâmplă nimic. A trecut o lună și nu am mai cunoscut-o, dar la biserică știe să alerge. Cine știe dacă se duce la biserică sau în brațele altui bărbat?

Asistenta (trăgându-se din brațele doctorului care o mânăgâia și încerca să o sărute): E păcat.

Medicul (râzând): Păcat?

Asistenta: Soția dumneavoastră se roagă pentru binele familiei.

Medicul: Din această cauză ține mereu sărbătoare și nu se prea îndeamnă la muncă prin casă.

Asistenta: Poate e obositoare fizic sau psihic. Ar trebui să vorbiți cu ea, poate o să rezolvați problemele.

Medicul (o prinde în brațe pe asistentă și o trântește pe birou): Nu ai idee ce mult te iubesc! Scumpii meu. (O sărută pe gât în timp ce asistentă încearcă să scape.)

(Se aud bătăi în ușă. Medicul se ridică de pe victimă și aceasta se ridică de pe birou.)

Medicul: Intră!

Femeia Tânără: Domnule doctor, bunica mea se simte foarte rău!

Medicul: Iarăși voi? Adu-mi cardul de sănătate, pe urmă mă voi ocupa de ea.

Femeia Tânără: Nu am cardul de sănătate.

Medicul: Atunci nu vă pot ajuta.

Femeia Tânără (cu lacrimi în ochi): Vă rog să aveți milă de bunica mea. Am fost cu ea la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Caraș-Severin ca să-i facă pensie de urmaș, fiindcă bunicul meu a decedat. După ce am plecat de acolo bunicii i s-a făcut rău.

Medicul: Alergați după bani cu un picior în groapă. Așteptați! O să văd ce pot să fac.

(Femeia Tânără se întoarce pe corridor.)

Medicul: Poate au bani.

Asistenta: Un coș cu mere.

Medicul: Ce să facă cu merele? Tăranii! Știu să vină cu brânză

puturoasă, ţuică și acum cu mere.

(Medicul scrie ceva în niște fișe. Asistenta aranjează medicamentele în dulap.)

Mama bărbatului Y: Încercați să-i dați ceva bani.

Femeia Tânără: Nu avem bani, numai ce am trecut printr-o înmormântare.

Mama bărbatului Y: Atunci este rău. Când nu le dai bani se prefac că se uită la tine și te lasă să mori.

Femeia Tânără: Și cu bani te lasă să mori. Tatăl mătușii mele a murit cu zile și cu bani. S-a întâmplat înainte de 1989. Era Anul Nou. Tatăl mătușii a făcut o infecție la plămâni și nicio farmacie nu era deschisă. Cel mai apropiat spital era foarte departe. Au încercat să obțină antibiotice dintr-un sat unde știau că este o farmacie amenajată într-o casă, dar femeia ce se ocupa de vânzarea medicamentelor nu a binevoit să-i ajute, indiferentă la rugăminți, lacrimi și bani.

Mama bărbatului Y: Alte vremuri au fost atunci.

Femeia Tânără: Acum sunt vremuri și mai cumplite. Omul este robul banului. Nu mai există omenie. E atâtă lăcomie în lume, invidie, încât s-ar mâncă unii pe alții.

Mama bărbatului Y: Nici atunci nu a fost bine. Măcar acum ești liber. Atunci îți era teamă de fiecare cuvânt ce-l rosteai, ca să nu fie interpretat greșit de securitate.

Femeia Tânără: Cât trebuie să mai așteptăm?

(Bărbatul Y se întoarce.)

Mama bărbatului Y: Ce mult ai stat!

Bărbatul Y: M-am întâlnit cu un prieten. E internat. Să mergem. (Cei doi pleacă.)

Mama bărbatului Y: Sănătate!

Femeia Tânără: Sănătate! (Se aşează pe scaunul eliberat)

(Medicul utilizează telefonul de pe birou.)

Medicul: Da. Să vină doi băieți cu o targă și medicul neurolog.

(Pe corridor apar doi băieți. O iau pe bătrâna și o pun pe targa ce au adus-o cu ei.)

Băiatul 1: O să o ducem în cabinet.

Băiatul 2: Așa am primit dispoziție.

(Vine între timp și medicul neurolog.)

Băieții: Bună ziua, doamna doctor!

Doctorița: Poftiți cu ea în cabinet!

(Intră cu toții în cabinet, inclusiv femeia cea Tânără. O așează pe bătrâna pe pat și doctorița ajutată de asistentă o investighează. Băieții pleacă. Îi fac o injecție și îi pun o perfuzie.)

Doctorița: Să o lăsați aici un timp. E necesar să fie supravegheată.

Femeia Tânără: Mulțumesc. Aș putea să îndrăznesc să vă ofer câteva mere. Le am la mine întâmplător. Le-am primit de la cumnata mea. M-am întâlnit cu ea în gară. Vi le ofer cu tot dragul.

Doctorița (râzând): Le poți lăsa domnului doctor lângă birou. Îi fac foarte bine merele.

(Femeia Tânără pune coșul cu mere lângă birou, pe urmă merge lângă bătrâna.)

Medicul: Ți-ai găsit de glumă cu mine?

Doctorița (aranjând niște fișe pe birou, în fața medicului): Merele sunt foarte sănătoase. Întăresc piciorul. Nu mai este nevoie să iei prostii.

Medicul: Ce prostii?

Doctorița: Prostii.

Medicul: Nu înțeleg?

Doctorița: Prostii ce-ți dau putere ca-n tinerețe.

Medicul: N-ai tu idee ce puternic este piciorul acela?

Doctorița (zâmbind): Chiar funcționează?

Medicul: Funcționează perfect.

Doctorița: Mai mult pe acasă sau prin străinătate?

Medicul: Mai mult prin străinătate.

Doctorița: În urmă cu cinci ani când alergai după mine era cam bleag.

Medicul: Mai iau și eu prostii din când în când.

Doctorița: Până la urmă iezi prostii?

Medicul: După o rețetă proprie.

Asistenta (ce observa starea pacientei pe aparate): Se întâmplă ceva ciudat.

(Doctorița și medicul se apropiu de bătrâna și încearcă să o stabilizeze.)

Bătrâna: Am văzut îngeri. Da, mulți îngeri. Erau mari și aveau

niște aripi ce măturau totul în jur.

Doctorița (către femeia Tânără): Vă rog să așteptați pe corridor până o sabilizăm.

(Femeia Tânără merge pe corridor cu sufletul îndoit.)

Doctorița: O pierdem.

Asistenta: Ce se întâmplă?

Medicul: A murit.

Doctorița (către asistentă): Cheamă băieții și anunță familia.

Nu se mai poate face nimic. A ajuns prea târziu la spital.

(Doctorița părăsește cabinetul. Pe corridor este oprită de femeia cea Tânără.)

Femeia Tânără: Cum se simte bunica mea?

Doctorița: O să primiți imediat informații. (Pleacă.)

Medicul (către femeia cea Tânără, ieșind din cabinet): Poți merge în cabinet. Bunica ta nu mai este printre noi.

Femeia Tânără (intrând în cabinet și alergând spre pat): Bunico! Bunico! (Plângând și îi scutură mâinile.) Indiferența oamenilor te-a omorât. (Se aşează în genunchi și își pune capul pe patul unde se afla bunica ei.) Nu te-am putut ajuta.

(În cabinet intră cei doi băieți cu o targă. Băiatul 1 o ridică pe Tânără femeie de lângă patul unde se află corpul neînsuflețit.)

Femeia Tânără: Unde o duceți?

Băiatul 1: La morgă. Nu o să i se facă autopsie, pentru că s-a stabilit cauza morții și mai este și bătrâna pe deasupra. O să o puteți ridica ca să vă ocupați de funeralii după ce aveți toate actele necesare.

Femeia Tânără: Ce acte?

Băiatul 1: O să vă comunice medicul.

(Băieții iau trupul neînsuflețit.)

Asistenta (către femeia Îndurerată): Vă rog să așteptați pe corridor. Trebuie să dezinfecțezi locul. O să primiți toate informațiile curând.

Femeia Tânără: Ce informații?

Asistenta: Despre actele necesare și costul lor.

(Femeia Tânără părăsește cabinetul și se aşează pe un scaun aflat pe corridor.)

Femeia Tânără: Ce ți-e și viața aceasta!

Eu sunt Alexandru

Piesă într-un act

Scena I

Decorul: O morgă dotată cu o masă îmbrăcată în faianță, pe masă câteva instrumente, o targă, imaginea unor congelatoare de fundal, câteva scaune într-un colț.

Personajele: Alexandru, Femeia, Doctorul, Femeia Nebună, Femeia gravidă, Polițistul, Femeia de serviciu.

Alexandru (pe un scaun, lângă el, pe un alt scaun, mai multe foi și chitanțe): Eu sunt Alexandru. De ceva timp încerc să evadez din cerc, însă mă rătăcesc cu fiecare rotire, mai profund, pe urmă mă izbesc puternic de fiecare punct, alunec și cad pe o altă axă. Sunt într-o continuă cădere și rotație. Am înțeles. Din cerc nu poți să fugi. Eu totuși încerc acest lucru. Cred că noi, ființele vii, ne-am născut într-un cerc. (Studiază niște chitanțe și foi.) Atâta hârtie pentru nimic, pentru cineva care nu mai există, s-a dus, îl pregătim ca să-l ascundem sub pământ. De trei ani mă pierd printre ele. M-am angajat la o firmă de servicii funerare, singurul loc de muncă disponibil în acel moment crunt al existenței mele, momentul când mi-au murit cei dragi într-un accident. M-a văzut patronul firmei la care lucrez în prezent cum îi spăl și îi aranjez pentru ultimul drum. A considerat că am talent și mi-a spus că ar avea nevoie de un om ca mine la firmă. Am acceptat. Ce altceva puteam să fac? Eram şomer. Din acea zi mă rotesc printre cadavre și chitanțe. Aranjez mortul, tai chitanța, îl predau familiei pentru funeralii. Parcă aş fi Charon ce aşteaptă să primească moneda spre a-i trece râul către lumea umbrelor. De fapt sunt mai prigonit decât luntrașul din mitologia greacă. Eu spăl cadavrele, eu le îmbrac, eu le fac să arate respectabil, pe urmă primesc moneda, tai chitanța și le transport la capelă. (Lasă foile și se apropie de masă.) Aici sunt

chinuite cadavrele. (Ia o foarfecă chirurgicală, o studiază, pe urmă un ac, o daltă, un ferăstrău.) Vă imaginați ce rol are ferăstrăul și dalta? (râde) E cumplit. (Lasă obiectele și începe să se plimbe.) Astăzi s-au adunat prea mulți morți. În fiecare congelator e câte un mort. Pe toți, dar pe toți i-am făcut să arate bine. Acum aștept ca familia fiecarui decedat să vină cu actele ca să le predau ultima opera de artă. Trist. Până la urmă e și asta e o artă. N-aveți idee ce teribil este să lucrezi cu morții! Nu te ascultă, se lasă greu când încerci să potrivești pe trupul lor haine sau încăltăminte. (Se plimbă.) Da. Am pătit ceva straniu. Simțurile mele au devenit foarte încăpătăname de când cu noul meu loc de muncă. Simt mirosul morții cu ceva timp înaintea evenimentului. E crud, foarte crud! V-aș întreba pe voi ceva. Dacă viața ar fi un miros căți dintre voi l-ați percepse și ați alerga după el pentru eternitate? (ascultă) Viața nu are miros? Vă înșelați. și viața și moartea au miros, totul este să ne ascuțim simțurile. Să vă explic! De fapt ce să vă explic? (ascultă) Mirosul vieții? Oricum nu veți înțelege. Pentru a-l înțelege trebuie să-l simțiți. El curge, curge prin toate particulele, se rotește ca într-un cerc. (Se plimbă.) Am încercat să scriu un text, un text despre povara cercului, dar nu-i găseam titlul. Inițial m-am orientat spre un titlu banal „Un cerc de la naștere la moarte.“ (Apare o femeie.)

Femeia: Bună ziua!

Alexandru: Bună ziua! Aveți actele?

Femeia: Ce acte?

Alexandru: Actele pentru ridicarea corpului celui decedat.

Femeia: Eu am greșit drumul, m-am rătăcit. Am fost să-mi vizitez o prietenă la maternitate, la etajul VI, pe urmă am coborât prea multe scări.

Alexandru: Ați ajuns la morgă.

Femeia: Am observat. M-am învărtit pe scări, pe coridoare, am coborât și am ajuns aici. E bine că nu m-am aflat singură în acest loc. M-aș fi speriat simțind răceala morții fără o vîntate alături.

Alexandru: Așa este la început. Toți ne speriem, pe urmă ne obișnuim. E ca într-un cerc, un cerc de a cărui povară încercăm să

scăpăm toată viața, iar la final constatăm că nu am făcut niciun pas în afara lui.

Femeia: V-am auzit vorbind despre un cerc, un cerc de la viață la moarte.

Alexandru (zâmbind): Așa este viața omului, un cerc de la viață la moarte, unul se naște, altul râde, unul moare, altul plânge.

Femeia: Da. Suntem prizonierii unui cerc.

Alexandru: Dacă ai avea timp să-mi explică.

Femeia: Aici? La morgă?

Alexandru: E cel mai potrivit loc. Vino!

(O ia de mâna și o duce spre scaune. Se aşează și el, dar și femeia. Alexandru îi arată foile cu însemnările lui.)

Femeia (citind de pe foi): Povara cercului.

Alexandru: Un posibil titlu. De o săptămână caut un titlu pentru un text despre viață și moarte, un titlu ce nu-l găsesc.

Femeia (citește de pe foi): Evadare din cerc.

Alexandru: În momentul în care omul e conștient de povara cercului încearcă să evadeze din el.

Femeia: A reușit cineva să evadeze din cerc?

Alexandru: Da.

Femeia: Cine?

Alexandru: Artiștii.

Femeia: Artiștii?

Alexandru: Ei reușesc să rupă cercul, să zboare în exteriorul lui, să culeagă stelele, pe urmă sunt zdrobiți de câte o rază de lună, cad în punctul din care cercul își trasează multitudinea de puncte și înciid ochii obosiți de povara clipei din văzduh.

Femeia: Eu am cunoscut un bărbat. L-am iubit mult. Aș fi făcut orice pentru el, puteam merge până la sacrificiul suprem. El profita de acest lucru. L-am auzit cândva spunându-i unui prieten că n-o să-mi ceară niciodată luna, se mulțumește doar cu razele ei.

Alexandru: Din cauza aceasta mai ești în viață. A cules doar razele lunii până să-mi pierd strălucirea, pe urmă te-a aruncat la coș ca pe o floare ofilită.

Femeia: Am obosit la un moment dat.

Alexandru: Iar el văzând că luna a rămas fără raze a plecat.

Femeia: A plecat departe. Nu și-a întors o clipă capul. L-am urmărit cu privirea până s-a pierdut în zare. A zburat. Eu am rămas uscată și singură.

Alexandru: Un cerc obscur.

Femeia (citind de pe foi): Cetățenii din cercul obscur.

Alexandru: Trăim într-un cerc întunecos. Lumina nu poate pătrunde cercul nostru. Totul este nedeslușit, neînțeles.

Femeia: Cât adevăr!

Alexandru: Credeam într-un timp că e cel mai potrivit titlu pentru text, dar m-am înselat. Eu încerc o evadare din cerc, nu pot accepta întunericul din jur și vreau să evadez, să culeg stelele, dar să nu mă mai întorc în punctul central pentru a mă dizolva.

Femeia (citind): Cu mintea pe cerc.

Alexandru: Doar atunci când te concentrezi puternic reușești să treci dincolo de cerc, însă în momentul în care luneci ajungi prizonierul ochiului ce te soarbe pentru totdeauna.

Femeia: Robul cercului.

Alexandru: Cercul osândei.

Femeia: Suntem osândiți la moarte. Pretutindeni se simte mirosul ei dulceag.

Alexandru: Cercurile durerii.

Femeia: A fost dureroasă plecarea lui

Alexandru: Doare nașterea, despărțirea, moartea, dor florile și spinii, dor apele, vântul și stelele.

Femeia (răsfoind filele aruncate pe scaun): Rugăciunea în cerc.

Alexandru: Am încercat să mă rog. O secundă am crezut că rugăciunea a rupt cercul, dar săgeata galbenă s-a întors la mine.

Femeia (aruncând o filă pe podea, cu ochii pe o altă coală): Viața în cerc.

Alexandru: Suntem condamnați să viețuim în cerc, cercul osândei noastre, cercul fructului oprit.

Femeia (aruncând filă după filă): Alerg în cerc. Merg în cerc.

Alexandru: Suntem mereu în mișcare și nu reușim să evadăm

dincolo de cerc.

Femeia: Privește dincolo de cerc!

Alexandru: Aceasta este durerea cea mai mare, să privești dincolo de cerc, să privești cum lumina se depărtează de tine și viața îți se scurge treptat. Eu văd acest lucru zi de zi. De trei ani mă zbat în același năvod.

Femeia (citind și aruncând filele): Cercul finanțiar.

Alexandru: Am avut un prieten. Mamă, ce încurcături financiare s-au înnodat în viața lui! A făcut un împrumut la bancă, pe urmă a pierdut serviciul, s-a împrumutat iar și iar, din eșec în eșec a mers. Acum doarme prin parcuri. A pierdut tot. Îl mai întâlnesc la câte un priveghie. Acolo stă până ce pleacă ultimul om venit să-și ia rămas bun de la cel care nu mai e printre cei vii. Mai mănâncă și el câte o bucată de cozonac. Viața lui a devenit o ruină.

Femeia: Ruine!

Alexandru: Ruine și umbre!

Femeia: Împrumutul! Greșeala!

Alexandru: Ruina a ceea ce a fost și umbra a ceea ce a devenit.

Femeia (citind și aruncând alte foi): Cercurile foametei.

Alexandru: De trei ani îi observ.

Femeia: Pe cine?

Alexandru: Pe mizerabili.

Femeia: Care mizerabili?

Alexandru: Pe cei care n-au ce mânca, pe cei care nu au unde să-și plece capul pentru odihnă.

Femeia: Au pierdut tot.

Alexandru: Și cei care se ascund în spatele unor ziduri plâng de foame și sunt pe cale să piardă totul.

Scena II

(Un doctor duce la morgă o femeie într-un scaun cu rotile, legată într-o cămașă de forță. Alexandru și femeia abandonează foile și se uită la cei doi.)

Doctorul: Aici este.

Femeia nebună (urlând și zbătându-se): Lasă-mă să-l văd!

Doctorul: Nu știu în ce congelator l-au pus pe colegul meu.

Femeia nebună: Lasă-mă! O să-l caut!

Doctorul: A murit încercând să te ajute.

Femeia nebună (calm): Sunt vinovată. Doar eu sunt vinovată!

L-am omorât, pentru că nu m-a înțeles. (urlete femeii nebune)

(Doctorul scoate din buzunar o seringă și o injectează pe femeie. Alexandru se apropiu de femeia nebună și se aşeză în genunchi în fața scaunului cu rotile, sprijinindu-se de mânerele acestuia și privind-o.)

Alexandru: Tu?

Femeia nebună (cu privirea tulbure): Cine sunt eu?

Alexandru: Credeam că ai murit. În urmă cu trei ani mi s-a comunicat că ai murit. De ce?

Femeia nebună: Cine sunt eu?

(Doctorul încearcă să ia femeia nebună, dar Alexandru ține de scaun.)

Alexandru: Trăiește! (îi atinge fața cu mâinile)

Femeia nebună (își trage capul pe spate): Cine ești? Cine sunt eu?

Doctorul: Ești soția colegului meu care-a murit!

Alexandru: Este soția mea despre care mi-ați spus că a murit în urmă cu trei ani!

Femeia nebună (privindu-l pe Alexandru): Soția ta?

Alexandru: Nu-ți mai amintești?

Femeia nebună: Accidental. Copiii. Mama. Doream să uit tot, să fiu altă persoană, să iau viața de la început, pe o altă cale.

Alexandru: Ai ales calea serpuită, calea vicleniei, a umbrei, nu calea dereaptă a emirului de care erai foarte încântată când îmi recitai „Noapte de decemvrie“ a scriitorului Alexandru Macedonski. Nu ai ales să te bucuri de lumina stelelor, ci de iluzia de-o clipă a razei lor.

Femeia nebună: Când stelele au dispărut în ceată a apărut el, doctorul. Am refuzat să le mai caut. Ce rost avea? Doctorul m-a ajutat să uit și să mă bucur de licuriciul de-o clipă.

Alexandru: Te-a ajutat să mă uită?

Femeia nebună: Cine ești tu?

Alexandru: Eu sunt soțul tău, nu doctorul!

Femeia nebună: Doctorul, el m-a ajutat să uită!

Alexandru: Care doctor?

Doctorul (trägånd de scaun): Să mergem!

Alexandru (ținând scaunul): Trăiești! N-o să-i mai las să-ți facă rău!

Femeia nebună: Nu mi-a făcut nimeni rău. Eu am făcut rău tuturor celor din jurul meu. Pe cine-am atins, am uscat, l-am uscat precum arde fulgerul un arbore aflat în putere.

Alexandru: Atunci de ce te-au legat într-o cămașă ca pe nebuni, dacă nu îți-au făcut rău? Tu erai o femeie rațională.

Doctorul: Să mergem! (același joc al scaunului)

Alexandru: Nu mergeți nicăieri, până nu aflu adevărul!

Doctorul: Ce adevăr? Colegul meu s-a îndrăgostit de soția ta și a ajutat-o să uite tragedia vieții ei.

Alexandru: A sedus-o.

Doctorul: A ajutat-o.

Alexandru: Doar eu aveam dreptul să-o ajut.

Doctorul: Bărbații nu sunt stăpâni femeilor, ca să ceară drepturi. A apus vremea când soția nu avea voie să facă un pas fără acordul soțului.

Alexandru: Nu eram stăpânul ei. Eram cel mai bun prieten al ei, iar ea prietena mea cea mai bună. (către femeia nebună) Cum ai putut uita prietenia noastră? De ce ai lăsat dragostea noastră să moară?

Femeia nebună: L-am omorât pe doctor. Eu l-am omorât. I-am picurat venin în cafea. Acum trebuie să fac pe nebuna.

Alexandru: Chiar ai omorât un om?

Femeia nebună: Un om ce s-a dat drept soțul meu când eu refuzam, de durere, să-mi amintesc cine sunt.

Alexandru: Ești pierdută.

Femeia nebună: Am pierit în urmă cu trei ani într-un accident.

Femeia (care între timp a răsfoit foile de pe scaune aleargă spre

ei): Cotangentă pe semicerc.

Alexandru: Nu am rezolvat nimic. Privește! (îi arată mâinile pe care avea formule matematice tatuate, reacții chimice, figuri geometrice)

Femeia (atingând mâinile lui Alexandru): Câtă știință! Câte calcule!

Alexandru: Fără rezultat.

Femeia: Cărarea șerpuită a vieții?

Alexandru: Nu.

Femeia: Doctorul?

Alexandru: El a refuzat truda, cărarea cea dreaptă și a murit învenitat după o clipă iluzorie.

Femeia: A fost otrăvit de mersul șerpuit.

Femeia nebună (râde): Sunt liberă!

Alexandru: Ești osândită.

Doctorul: Suficient!

Femeia (citind de pe o foaie care o avea la ea): Cercul spovedaniei.

Femeia nebună (râde): M-am spovedit. Ieri m-am spovedit. A venit un preot să se roage pentru bolnavi și m-a ascultat. Mi-am plâns păcatele. (plânge)

Femeia: Cercul mântuirii.

Doctorul: Omori și aştepți să fi iertat?

Femeia nebună: Înşelătoria.

Femeia: Cercul diabolic.

Alexandru: Totul se rotește. Toate pornesc dintr-un punct și când ai nălucirea că ai depășit cercul, te reîntorci în același punct.

Femeia nebună: Duminică mergem la biserică, Alexandru?

Alexandru: La biserică? Duminică? Ce mult timp a trecut!

Femeia nebună: Muzica! Îngerii cântă!

Alexandru: Totul e o muzică.

Femeia: Muzica cerului.

Alexandru: Cercul pe note muzicale.

Femeia: Fiecare om are muzica lui.

Alexandru: Cercul lui muzical.

Femeia nebună: Văzduhul cântă.

Doctorul: Sunteți nebuni.

Femeia nebună: Ascultați! Scârțătul răcitoarelor! Ce muzică!

Total gême, scârție, se ondulează.

Alexandru: Cântă!

Femeia: Muzica fiecarui lucru.

Femeia nebună (către doctor): Ascultă-ți muzica!

Doctorul: Să mergem! (același joc, trage de scaun, atât el cât și Alexandru)

Femeia (oprind la rândul ei scaunul smuls cu greutate de doctor): Cercul celest.

Alexandru: Omului nu-i este destinat un astfel de cerc.

Femeia nebună: Un cerc, un pătrat și o minte diabolică.

Doctorul: Să mergem! (reușește să plimbe scaunul cățiva pași)

Alexandru (din nou în fața femeii nebune): Mă recunoști?

Femeia nebună: Omul cu multe, cele mai multe defecte!

Alexandru: Molier spunea „Oricâte calități am avea, lumea se uită numai la defecte.”

Femeia nebună: Cercul.

Femeia: Din nou în cerc. Defectele și cercul.

Alexandru: Calitățile te ridică deasupra cercului.

Femeia (rupând ultima foaie): Omul din afara cercului.

Alexandru (aleargă după bucătelele de hârtie): Ai rupt-o!

Chiar pe ultima ai rupt-o! Ai distrus orice posibilitate de evadare.

Femeia: Te-am ajutat să te depărtezi de cerc.

Alexandru: Mi-am pierdut cercul. Am pierdut orice protecție.

Femeia: Dar îți doreai să evadezi din cerc?

Femeia nebună: În ciuda defectelor el e mereu în afara cercului.

Alexandru (se lasă să cadă pe podea): Omul din afara cercului.

Femeia nebună: Iarăși te joci cu cercul!

Alexandru: Privește dincolo!

Femeia: De cerc?

(Alexandru se ridică și aleargă după o insectă. Își scoate pantoful și începe să lovească locurile unde acesta se aşeză, până

ce o prinde și o omoară.)

Doctorul: Cum a reușit să pătrundă bondarul aici?

Femeia: L-ai omorât. Ce ai rezolvat cu acest lucru?

Alexandru: Nu mai deranjează pe nimeni.

Femeia: Și mai vorbeai de cerc.

Alexandru: Nu ai observat? Se rotea în cerc și cânta.

Femeia nebună: Oare muzica se rotește în cerc?

Scena III

(La morgă vine un polițist însotit de o femeie gravidă.)

Femeia gravidă (se apropiie de doctor și de femeia nebună):
Criminalilor! Mi-ați omorât tatăl!

Polițistul: O să-și primească pedeapsa pentru ce au făcut.
Nebunia nu este un refugiu, iar cel care a fost cu ideea e făptașul principal.

Femeia: Ce s-a întâmplat?

Femeia gravidă: Doctorul acesta s-a îndrăgostit de nebună, iar nebuna a considerat că e mai bine să-mi omoare tatăl care s-a milostivit de ea și a luat-o de soție.

Alexandru: De soție? Cum e cu putință?

Femeia gravidă: S-a îndrăgostit ca un adolescent.

Femeia nebună (se apropiie cu ajutorul doctorului de femeia gravidă și îi privește burta, râde): O sferă. Un semicerc. O burtă ca și coama unui munte.

Femeia gravidă: Ai distrugе tot?

Femeia nebună (râde): Tu sau fratele tău credeți că m-ați învins?

Femeia (către polițist): Și tu ești copilul aceluia medic?

Polițistul: Da.

Alexandru: Și când spuneam că nu poți să evadezi din cerc. Te învârti și ajungi mereu în același punct.

Polițistul: Am venit după trupul neînsuflețit al tatălui nostru.

Alexandru: A venit familia. Pot să vorbesc. Eu l-am omorât pe doctor. Tatăl vostru mi-a furat soția. A lăcomit la oița mea. L-am

omorât și acum aştept să văd lacrimile celor ce l-au iubit.

Polițistul: Acum e limpede totul. (scoate cătușele și îl arestează pe Alexandru) O să fii numărul 60 în noua închisoare de maximă siguranță. O să primești ce meriți acolo.

Alexandru: Eu sunt LX. Eu sunt ALEXANDRU.

(Polițistul îl ia pe Alexandru, urmat de femeia gravidă.)

Femeia (se apropiie de nebună): Te-a iubit mult. și-a sacrificat libertatea pentru tine.

Femeia nebună: E a doua oară când moare în locul meu. Prima dată a făcut-o demult. Urma să ne căsătorim și eu i-am cerut toate avuțiile. Toată avera lui a trecut-o pe numele meu de a ajuns să spele morții. Acum și-a sacrificat libertatea.

Doctorul (odezvea pe femeia nebună): Nu mai trebuie să ne prefacem. Suntem liberi. (Pleacă cu femeia nebună îmbrățișați și fericiți.)

Femeia (adunând foile rupte): Același cerc, aceeași femeie, același sacrificiu și totuși, Alexandru e liber, e mai liber ca niciodată. Alexandru și-a ascultat inima. (adună foile rupte) Alexandru? 60? LX? Cercul? Dragostea și moartea. și-a salvat dragostea într-un loc al morții. (adună) Mereu în cerc încercăm să ajungem dincolo de el. 0 e de fapt un cerc, 6 e o încercare a evadării din cerc. 60.

Femeia de serviciu (vine la morgă): Cine sunteți?

Femeia: Eu sunt Alexandru.

Femeia de serviciu: Alexandru?

Femeia: Eu sunt Alexandru și am adunat aici taina cercului (arătând foile rupte și adunate).

(Femeia pleacă.)

Femeia de serviciu: O nebună ce s-a rătăcit la morgă. Poate a pierdut pe cineva drag. (Începe să spele pe jos.)

Gratitudine

Personajele: Dragostea, Nădejdea, Credința, Iertarea, Pacea, Curăția inimii, Sfînțenia, Privegherea, Prietenia, Milostenia, Răbdarea, Ascultarea, Blândețea, Smerenia, Modestia, Adevărul, Dreptatea, Perfectiunea, Hărnicia, Cumpătarea, Înțelepciunea, Responsabilitatea, Castitatea, Stăpânirea de sine, Desăvârșirea, Binele, Curajul, Justiția, Recunoștința, Fericirea, Bucuria, Invidia, Zgârcenia, Minciuna, Mândria, Lenea, Mânia, Clevetirea, Tristețea, Slava deșărtă, Lăcomia, Deznădejdea, Răul, Ura, Tentăția, Cerșetorul, X, Y, Z, Femeia ce curăță mere, Bărbatul cu sticla.

Actul I

Decorul: În dreapta, o masă mare în jurul căreia se află douăzeci și patru de scaune. Pe masă sunt fructe, nectar, flori și dosare pline de file scrise. În stânga, o altă masă, puțin mai mică, încărcată cu dosare, pâine și carne, în jurul căreia se află treisprezece scaune. Într-un colț este un dulap. Aproape de masa cea mare se pot observa încășapte scaune. În fața celor două mese este spațiu liber pentru alte scene.

Personajele: Dragostea, Nădejdea, Credința, Iertarea, Pacea, Curăția inimii, Sfînțenia, Privegherea, Prietenia, Milostenia, Răbdarea, Asculțarea, Blândețea, Smerenia, Modestia, Adevărul, Dreptatea, Perfectiunea, Hărnicia, Cumpătarea, Înțelepciunea, Responsabilitatea, Castitatea, Stăpânirea de sine, Desăvârșirea, Binele, Curajul, Justiția, Fericirea, Bucuria, Recunoștința, Invidia, Zgârcenia, Minciuna, Mândria, Lenea, Mânia, Clevetirea, Tristețea, Slava deșărtă, Lăcomia, Deznădejdea, Răul, Ura, Tentăția, X, Y, Z, Femeia ce curăță mere, Bărbatul cu sticla.

Scena I

(La masa din partea dreaptă stau Dragostea, Nădejdea, Credința, Iertarea, Pacea, Curăția inimii, Sfîrșenia, Privegherea, Milostenia, Răbdarea, Blândețea, Smerenia, Adevărul, Dreptatea, Perfecțiunea, Cumpătarea, Înțelepciunea, Castitatea, Stăpânirea de sine, Desăvârșirea, Binele, Curajul, Justiția și Tentăția. La masa din partea stângă se află Invidia, Zgârcenia, Minciuna, Mândria, Lenea, Mânia, Clevetirea, Tristețea, Slava deșartă, Lăcomia, Deznădejdea, Răul, Ura. Prietenia, Ascultarea, Hănicia, Modestia, Responsabilitatea, Fericirea și Bucuria sunt în sală printre spectatori. Recunoștința este legată și ascunsă în dulap. De la masa din partea stângă se aude un cântec de sunete de pahare.)

Tristețea: Niciodată nu găsesc sunetul perfect. Am visat că-l pot afla în cristal.

Lăcomia: Căutând sunetul perfect te-ai înecat în tristețe și ai uitat să aduni nectarul din roua florilor.

Tristețea: Ce să fac cu el? Cum vine aşa se duce. Soarele-i cunoaște leacul.

Lăcomia: Eu nu mă satur niciodată. E aşa de dulce!

Tristețea: Ești lacomă!

Lăcomia (sorbind dintr-un pahar nectar): Nu mă mai satur niciodată!

Tristețea: Nu înțelege nimic. Sunetul perfect e totul. (Bate în pahare cu un cuțit.)

Minciuna (Se adresează Tristeții.): Încetează! Nu mai pot să gândesc! Mincinoșii au cea mai bună memorie. Îți dai seama ce se ar întâmplă, dacă am încurca poveștile între ele? Si tu mă deranjezi cu sunetul tău perfect.

(De la masa din dreapta se aude un glas.)

Perfecțiunea: M-a strigat cineva? Eu sunt Perfecțiunea!

Tristețea: Perfecțiunea?

Minciuna: Minciuni! Nu există perfecțiune!..

Dreptatea: „Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau

bune foarte.“ (Facere 1, 31)

Răul (Râde.): Consideri corect ce s-a întâmplat prin neascultare?

Ura (Râde.): „... erau bune foarte.“ (Facere 1, 31)

Blândețea: Să lăsăm ura și răutatea!

Ura: Se pare că Blândețea ne-a pus pe un pomelnic, ca să mângeâie dreptatea.

Mânia: De ajuns. Pierdeți timpul. Ați uitat pentru ce ne aflăm aici?

Mândria: Să arătăm că suntem mai presus decât virtuțile.

Mânia: Să câștigăm războiul, Mândrie!

Mândria: Să arătăm că noi suntem mai puternici, Mânie!

Tristețea: Eu sunt aici în căutarea sunetului perfect. (Bate într-un pahar.) Acum se aude mai bine.

Mânia: Ești cel mai slab viciu!

Deznădejdea: Nu te mai lua de tristețe! Fără ea nimeni nu poate să ajungă la mine. Tristețea e calea spre deznădejde.

Nădejdea (ridicând o filă de pe masă): „Cel care speră fără temei deznădăduiește fără temei.“ (Seneca)

Deznădejdea: (râzând) Nădejdea citește gândurile filosofilor!

Credința: Nădejdea și credința te ajută să treci munții.

Tristețea: Dar sunetul? Eu mi-am pierdut credința că o să-l găsesc.

Credința: Pentru că n-ai simțit dragostea.

Tristețea: Ce este dragostea?

Dragostea: „Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuvintă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.“ (I Corinteni 13, v. 4-8)“.

Tristețea: E atât de complicată.

Dragostea: Când vei înțelege cântecul dragostei, vei afla sunetul perfect.

Tristețea: Să cred totul, să rabd și să fiu fericită?

Mânia: Să culegi luna de pe cer, iar cel pentru care faci acest lucru să o primească ca pe-o floare ofilită și tu să taci și să alergi după soare? (Râde.) Ce sadică e dragostea asta! „nu se aprinde de mânie“

Răul: „nu gândește răul“

Dragostea: Trebuie să o descoperi treptat. (Caută într-un dosar o filă, pe urmă citește.)

„- Te rog... îmblânzește-mă! zise apoi.

- Bucuros aș vrea! răsunse micul prinț - numai că nu prea am timp. Am de căutat prieteni și o mulțime de lucruri de cunoscut.

- Nu cunoaștem decât ceea ce îmblânzim! zise vulpea. Oamenii nu mai au timp să cunoască nimic. Ei cumpără lucruri de gata, de la neguțători. Cum însă nu există neguțători de prieteni, oamenii nu mai au prieteni. Dacă vrei să ai un prieten, îmblânzește-mă!

- Ce trebuie să fac? zise micul prinț.

- Trebuie să ai foarte multă răbdare! răsunse vulpea. La început, te vei așeza ceva mai departe de mine, uite-așa, în iarbă. [...] Însă vei putea, pe zi ce trece, să te așezi din ce în ce mai aproape de mine.

Adoua zi, micul prinț veni din nou.

- Mult mai frumos era, dacă veneai și astăzi la aceeași oră... zise vulpea. Dacă tu, de pildă, vii la ora patru după-amiază, eu încă de la ora trei voi începe să fiu fericită. [...]

Astfel micul prinț îmblânzi vulpea. Iar când ora despărțirii fu aproape:

- Vai! zise vulpea... Am să plâng...

- Din vina ta zise micul prinț eu nicidcum nu-ți voiam răul, ci ai vrut să te îmblânzesc...

- Așa e! zise vulpea.

- Dar ai să plângi! zise micul prinț.

- Așa e! zise vulpea.

- Atunci nu dobândești nimic din asta!

- Ba dobândesc zise vulpea datorită culorii grâului. Apoi adăugă:

Du-te să mai vezi o dată trandafirii. Vei descoperi că floarea ta

nu are-n lume seamăn. [...]

Micul prinț se duse, să mai vadă o dată trandafirii:

- Voi nu semănați întru nimic cu floarea mea, voi încă nu sunteți nimic le spuse el. Pe voi nimeni nu v-a îmblânzit, precum nici voi n-ați îmblânzit pe nimeni. Sunteți precum era și vulpea mea. Eu însă mi-am făcut din ea un prieten, iar ea acum nu are-n lume seamăn.

Și florile se rușinară.

- Voi sunteți frumoase, dar sunteți deșarte! le mai spuse el. Nimeni n-ar avea de ce să moară pentru voi. Floarea mea, firește, un trecător de rând ar crede că-i asemenea vouă. Ea însă, singură, e mai de preț decât voi toate laolaltă, fiindcă pe ea am udat-o eu cu stropitoarea. Fiindcă pe ea am adăpostit-o eu sub clopotul de sticlă. Fiindcă pe ea am ocrotit-o eu cu paravanul. Fiindcă pentru ea am ucis eu omizile (în afara doar de câteva, pentru fluturi). Fiindcă pe ea am ascultat-o eu cum plângea, ori cum se lăuda, ori câteodată chiar cum tăcea. Fiindcă e floarea mea.“ (Antoin de Saint-Exupery, *Micul prinț*)

Curăția inimii: Câtă frumusețe!

Slava deșartă: Nu se putea să nu fie sensibilizată Curăția inimii.

Curăția inimii: În slava deșartă nu găsești floarea de aur a prieteniei și a dragostei.

(Din sală se aude un glas.)

Prietenia: M-a strigat cineva? Sunt eu, Prietenia! (Urcă pe scenă.) Mi-am adus și prietenii cu mine. Am venit să vă îmblânzesc.

(De la masa din dreapta se aud șoapte.)

Virtuțiile: Prietenia. A venit Prietenia!

Prietenia: Veniți! (Din sală își fac apariția șase personaje.)

Ascultarea: Am venit.

Prietenia: Ea e Ascultarea.

Răbdarea: Micul prinț a ascultat glasul prieteniei, a avut răbdare și a îmblânzit vulpea.

Prietenia (Se adresează celei care a vorbit.): Tu trebuie să fii, Răbdarea?

Răbdarea: Eu sunt.

Clevetirea: Am o curiozitate. Ele cine sunt? Par atât de ofilite!

Prietenia: Clevetirea?

Clevetirea: Când ajungi pe mâna mea nu o să mai rămână nimic din tine. Am rupt cele mai trainice salbe, am secat cele mai limpezi izvoare.

Prietenia: Nu ai întâlnit adevărata prietenie. Nimeni nu poate să ofilească acea floare.

Modestia: Vorbele trec. Adevarul vorbește prin fapte.

Clevetirea: Ea trebuie să fie Modestia.

Modestia: Să punem nectar în pahare!

Hănicia: Să punem!

Responsabilitatea: Cu grijă!

Clevetirea: Hănicia și Responsabilitatea! Dar cele cu față luminoasă?

Bucuria: Eu sunt Bucuria!

Fericirea: Iar eu sunt Fericirea!

(Prietenia, Ascultarea, Modestia, Hănicia și Responsabilitatea, Fericirea și Bucuria pun nectar în paharele virtuțiilor, pe urmă se aşează pe cele șapte scaune din apropierea mesei mari. Cele două mese sunt acoperite de semiîntuneric.)

Scena II

(Pe scenă apare X, Y. X poartă o valiză veche dintr-un colț în altul. Y stă într-un colț al scenei pe o altă valiză.)

X: Peronul acesta! Îl cunosc de ani și ani. Câte trenuri am așteptat aici! Astăzi am așteptat mai mult ca niciodată. Aștept un tren ce nu mai vine. (Se apropie de Y.) Dumneavoastră ce tren așteptați?

Y: Un tren

X: Un tren, da! Dar, care tren?

Y: Unul.

X: Unul?

Y: Unul, oarecare.

X: Unde mergeți?

Y: Nicăieri.

X: Și totuși așteptați un tren ca să mergeți undeva?

Y: Aștept. Demult aștept un tren și nu mai vine.

X: De o oră, două?

Y: De câteva zile.

X: În urmă cu șapte zile am luat eu un tren de aici, cam pe la ora aceasta.

Y: A fost ultimul tren.

X: Eu nu mai înțeleg nimic.

Y: Pe aici nu mai trec trenuri.

X: Și dacă nu circulă trenuri pe aici, ce așteptați?

Y: Un tren.

X: Un tren? (Se plimbă. Se întoarce lângă Y.) Nu te supăra, ai o țigară să mai omor timpul?

Y (Se caută prin buzunar și oferă lui X o țigară și un foc.)

X: E bună. Ajută.

Y: Când stai prea mult într-un loc, simți că te închide în el, pe urmă nu mai poți să fugi.

X: De cât timp aștepți trenul?

Y: De câteva zile.

X: Zile?

Y: Am înțeles că pe aici nu vor mai trece trenuri niciodată.

X: În urmă cu o săptămână mai circula un tren. Îi spunea ...

Y: Speranța.

X: Da, Speranța! Trenul Speranța!

Y: Nu mai vine.

X: Am pierdut și ultimul tren. Trenul Speranța s-a dus. Sunt pierdut!

(Pe scenă apare Z. E turmentat. Merge, se împiedică, iarăși merge. Se apropi de cei doi.)

Z: Am pierdut trenul. (Se clatină încercând să caute un sprijin în X.)

X: Ce dorești, domnule?

Z: Eu, eu înainte de toate sunt om.

X: Da, ești om. Și?

Z: Soția mea nu mă înțelege.

X: Ce să înțeleagă?

Z: Că vreau să trăiesc și eu.

X: Trăiește!

Z: Am încercat. Mi-am lăsat toate, dar toate descopririle mele științifice să odihnească și am plecat la gară. Vroiam să simt ce înseamnă să trăiești cu adevărat, să călătorești, să te bucuri de munții ce se pierd în zare, să adormi vrăjit de cântecul apei și glasul privighetorii. Sunt om. Mă înțelegeți? Vreau și eu să trăiesc, să simt viața! Știința e pasiunea mea. Aveam în gând să mă întorc, să-i prind colțul ce l-am lăsat să zgârie în noapte și să-l arunc în lumină pentru eternitate, dar astă după ce sorbeam și eu o clipă de nebunie.

X: Și ce cauți aici?

Z: Ceea ce căutați și voi. Un tren caut. Caut un tren care nu mai vine. Soția mea a vorbit cu cineva și a anulat toate trenurile ce trec prin gara aceasta.

X: Le-a anulat?

Z: Ca să mă întorc la însemnările mele. Dar, nu ... Acum e prea târziu. Nu mă mai întorc. Am pierdut și ultimul tren. De atunci beau. Beau, ca să uit.

X: El e vinovat. Din cauza lui Trenul Speranța nu mai circulă.
(Îl îmbrâncește. Z cade.)

Z (de pe jos): Înainte de toate sunt om. Doream să simt și eu firul de iarbă care crește primăvara.

(X îl lovește cu piciorul.)

Y (către X): Ce faci?

X: Soția lui a anulat toate trenurile.

(Y își ia valiza și pleacă. X îl urmează. Z se ridică și pornește împlicindu-se în urma lor.)

Z: Sunt un neînțeles. Nimeni nu mă înțelege că sunt și eu un om. Sunt la fel ca ei, atâtă doar că știu să culeg fructe din locul în care marea sărută cerul. (Se oprește.) Și Noe a gustat mustul după ce i-a descoperit dulceața. (Pornește.) Și eu sunt om!

Scena III

(Se luminează cele două mese.)

Invidia: Știe să culeagă fructe din locul în care marea sărută cerul, dar și-a pierdut nădejdea. (Râde.) Trenul Speranța nu mai circulă pentru el.

Înțelepciunea: Invidiosul o să se scalde în nefericire, pentru că el nu poate să guste dulceața dragostei. Niciodată nu obosește în a aduna amărăciune, până și pe patul de moarte privește la cei care pot sta drepti și le-ar dori soarta lui.

Invidia: Din prea multă înțelepciune, nu înțelegi miezul pâinii.

Înțelepciunea: Miezul din care se hrănește invidia este amar. (Caută o foaie într-un dosar și citește.) „Unde este invidia, este un mare rău pentru iubire. [...] Invidia sau pizma este asemenea unei păsări numită aelin, care este atât de invidioasă, încât atunci când vede puii săi grași, îi bate cu ciocul pe coaste și-i face ca să slăbească. Seneca zice: Unde este invidia, alungă bunătatea și face răul...“¹

Binele: Să facem bine. Din bine izvorăște dragostea.

Prietenia: Să-i mai punem nectar Binelui!

Modestia: O să-i torn eu nectar. (Se ridică de pe scaun. Se duce spre Bine, dar se împiedică și cade.)

Răul (râzând): A murit Modestia!

Zgârcenia: Bine că n-a răsturnat nectarul.

Răul: Ești atât de zgârcită că te gândești și la nectarul altora când e vorba de risipă.

(Modestia se ridică și toarnă Binelui nectar în pahar, pe urmă își reia locul pe scaun.)

Prietenia (către Modestie): Ce s-a întâmplat?

Modestia: Mi-a pus cineva piedică și am căzut.

Prietenia: Cine?

Modestia: Cineva de la masa cea mare.

Prietenia: De la masa cea mare?

Adevărul: E adevărat. Se întâmplă ceva. Acesta nu este paharul meu.

Răbdarea: Adevărul a observat ceea ce am pricpeut de la

început.

Privegherea: Ce a observat sora noastră Răbdarea?

Răbdarea: Că ne-au fost schimbate paharele, Priveghere.

(Are loc un schimb de pahare. E învălmășeală. În cele din urmă se face liniște.)

Pacea: Se întâmplă ceva. Totul e pe dos. Modestia a căzut, paharele au fost amestecate. Liniștea s-a pierdut departe.

Smerenia: Ce crezi că se întâmplă, Pace?

Pacea: Nu știu, Smerenie, dar simt că cineva tulbură armonia, cineva dintre noi.

Justiția: E cineva ce a luat un alt chip. Chipul nostru?

Pacea: Se prea poate, Justiție!

Justiția: Cine?

Cumpătarea: Trebuie să fim cumpătați, se poate ascunde oriunde.

Justiția: Poate chiar în tine, Cumpătare?

(Tentația îi oferă Cumpătării un măr, dar aceasta refuză.)

Justiția: Nu ești tu.

Curajul: Să cercetăm pe fiecare!

Stăpânirea de sine: Tu ai prea mult curaj.

Curajul: Și tu prea multă stăpânire de sine.

Pacea: Ați ajuns să vă certați?

Desăvârșirea: Nu, virtuțile sunt desăvârșite!

Sfîntenia: Doar împreună ajung la desăvârșire.

Desăvârșirea: Ai dreptate, Sfîntenie. Dar aici se întâmplă ceva. Cineva a încurcat lucrurile.

Răul (Râde.): Virtuțile au probleme. S-au rătăcit în dezlegarea enigmei.

Adevărul: Suntem toți, dar ceva nu este cum trebuie.

(Cele două mese sunt acoperite de semiîntuneric.)

Scena IV

(O femeie curată niște mere. Un bărbat se plimbă dintr-un loc în altul cu o sticlă în mâna.)

Femeia ce curată mere: Atâtă știi!

Bărbatul cu sticla în mâna: Ce știu?

Femeia ce curăță mere: Să bei.

Bărbatul cu sticla în mâna: Beau, ca să scap de tine, să scap de merele acelea. Dacă nu te-aș fi întâlnit la Cabana răsturnată!

Femeia ce curăță mere: Erai mort demult. Eu te-am salvat.

Bărbatul cu sticla în mâna: Tu m-ai îmbolnăvit.

Femeia ce curăță mere: Câtă răbdare trebuie să am eu cu tine!

Bărbatul cu sticla în mâna: Multă înțelepciune și iubire ascunde răbdarea, dar tu nu ai nimic din toate acestea.

Femeia ce curăță mere: Ce vrei să spui? Că tu ești bun și eu rea?

Bărbatul cu sticla în mâna: Eu nu spun nimic, aştept.

Femeia ce curăță mere: Ce aştepți?

Bărbatul cu sticla în mâna: Să termini merele acelea de curățat și să-mi mai dai bani pentru încă o sticlă. Asta (se uită la conținutul sticlei) e aproape gata.

Femeia ce curăță mere: De unde bani?

Bărbatul cu sticla în mâna: Din cei pe care îi i-am adus ieri.

Femeia ce curăță mere: Aceia îmi trebuie ...

Bărbatul cu sticla în mâna: Să cumperi alte mere.

Femeia ce curăță mere: Da, să cumpăr mere! Și?

Bărbatul cu sticla în mâna: Nu ai milă de mine?

Femeia ce curăță mere: Să-ți alimentez patima?

Bărbatul cu sticla în mâna: Patima asta e rodul tău!

Femeia ce curăță mere: Geșeala e a celui ce o face.

Bărbatul cu sticla în mâna: Vai de cel prin care vine păcatul!

Femeia ce curăță mere: Vai de cel care-l primește cu brațele deschise!

Bărbatul cu sticla în mâna: Femeie, dă-mi bani să beau!

Femeia ce curăță mere: Nu am.

Bărbatul cu sticla în mâna: Atunci am plecat. Mă duc și n-o să mă mai vezi niciodată. (Pleacă împleticindu-se. În timp ce merge rostește un citat din biblie.) „Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la și, văzându-l, i s-a făcut milă, și, apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin, și punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grija de el“ (Luca 10, 33-34)

Femeia ce curăță mere: A plecat. (Scoate din săn un teanc de bani și începe să-i numere. În timp ce numără banii, mănâncă un măr. La un moment dat un vânt îi ia banii și ea aleargă după ei părăsind scenă.)

Scena V

(Se luminează cele două mese.)

Înțelepciunea (privind banii risipiti) „Cu cât plouă mai mult, pe nisip, cu atât și nisipul se întărește mai mult. Cu cât omul zgârcit are mai mult, cu atât întărește inima lui în avariție.“ (Persano)

Binele: „De faci astăzi cuiva bine, mâine de la altu-ți vine.²

Dragostea: Nu mai există dragoste nici între soți.

Dreptatea: În loc să se ajute unul pe celălalt să se elibereze de vicii, se afundă tot mai adânc în ele.

Invidia: Și egoismul e bun la ceva.

Răul: Să distrugă până și casele zidite pe stâncă.

Clevetirea: (râzând) La Cabana răsturnată.

Lenea: Să mă ajute cineva!

Milostenia: M-a strigat cineva?

Lenea: Eu. Mi-e sete.

Milostenia: Leneșii mor cu apa sub nas.

Lenea: Te știam miloasă.

Milostenia: Cu cei ce săvârșesc cele bune.

Lenea: Eu nu fac nimic.

Milostenia: Atunci ești nimic. Nu ai nevoie de apă. Apa e pentru cei care trăiesc. Tu ai ales să zaci asemenea unui mort.

Lenea: Ce ți-e și cu virtuțiile acestea. (Pune capul pe masă și adoarme.)

Castitatea: E bine că nu te-ai întinat ajutându-l pe cel leneș.

Milostenia: Noi învățăm unele de la altele cum să ne purtăm.

Tu, Castitatea, mă înveți pe mine.

Curajul: Iar tu, Milostenie mă înveți pe mine!

Iertarea: Iar eu vă arăt ce este Iertarea și împreună învățăm ...

Răbdarea: Răbdarea, dreptatea, nădejdea, dragostea.

Privegherea: „Atunci Împărăția Cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candeletele, și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte. Cele nechibzuite, când și-au luat candeletele, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candeletele, au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au ați坑it toate și au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare: Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare! Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candeletele. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candeletele. Cele înțelepte le-au răspuns: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă și nici vouă; ci mai bine duceți-vă și cumpărați-vă. Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încluat ușa. Mai pe urmă au venit și celelalte fecioare, și au zis: Doamne, Doamne, deschide-ne! dar el, drept răspuns, le-a zis: Adevărat vă spun, că nu vă cunosc! Vegheați dar, căci nu știți ziua și nici ceasul în care va veni Fiul omului.“ (Matei cap.25, 1-13)

Dreptatea: Nu am vegheat peste noapte. Cineva mi-a amestecat însemnările. (Caută prin dosare, aruncă foi. Și celelalte virtuți fac la fel.)

Înțelepciunea: Se întâmplă ceva. Cineva a răpit un chip și acum se joacă cu noi.

Credința: Dar suntem toți!

Nădejdea: Să numărăm! (Începe să numere virtuțiile.) 1, 2, 3 , 4, 5, 6, 7 ... 24.

Curajul: Suntem douăzeci și patru la masă.

Cumpătarea: Să mai numărăm încă o dată: 1, 2, 3 ... 24.

Adevărul: Simt că cineva lipsește.

Curajul: Dar am numărat!

Răbdarea: O să număr și eu: 1, 2, 3 ... 24.

Dragostea: Eu zic să lăsăm orice grija și să fim uniți, chiar dacă mai rătăcim câte o foaie.

Justiția: Dar înainte eram uniți și era ordine.

Dragostea (ridicând o foaie căzută): „Biata Rândunică simțea

că îi este tot mai frig, dar nu o lăsa inima să-l părăsească pe Print [...] Ce lucru ciudat, se miră meșterul supraveghetor al muncitorilor din topitorie. Inima asta frântă, din plumb, nu vrea deloc să se topească, afară cu ea! Și au aruncat-o pe un maldăr de gunoi, acolo unde zacea și Rândunelul mort. [...] Adu-mi din oraș două lucruri din cele mai de preț, ceru Dumnezeu unui înger! Iar acesta îi aduse inima de plumb și trupul Rândunicii“³

Dreptatea: Să ne bucurăm de ce avem! Să ne veselim că suntem împreună! Să ne ajutăm unii pe alții ca Rândunelul pe Print!

Adevărul: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să-l pună pentru prietenii săi.“ (Ioan, c. 15, v. 12, 13)

(Peste masa cea mare se lasă semiîntunerit. De la masă se ridică cineva și se apropie de masa cea mică.)

Răul: Ce faci, Tentație? Ai pierdut?

Tentația: Încă nu. Nu am fost descoperită.

Răul: Și Recunoștința?

Tentația: Nu-i simte nimeni lipsa. E în dulap, legată! (Se lasă întunericul pe toată scena.)

Note:

¹ Prof. Univ. Dr. Doc. Pandele Olteanu, *Floarea darCurilor*, Editura Mitropoliei Banatului, Timișoara, 1992, pag. 131.

² Dicționar de proverbe românești, Editura All Educational, București, 2003, pag. 16.

³ Oscar Wilde, Printul fericit, Editura Maxim Bit, Cluj-Napoca, 2009, pag. 17.

Actul II

Decorul: Un dulap.

Personajele: Recunoștința, Cerșetorul.

(Cerșetorul se plimbă pe scenă. Se apropie de dulap.)

Cerșetorul: Un dulap! Cine a aruncat un dulap pe strada? (Îl analizează.) Poate e bun la ceva. Îl folosesc drept cameră când bate vântul și cade ploaia. (Trage de ușile dulapului.) Nu pot să-l deschid. Poate e ceva de mare preț în dulap. (Îl bruschează.) Dacă era ceva de preț, nu mai era aruncat pe stradă. Poate sunt ceva haine sau mâncare? De câteva zile îmi merge foarte rău la cerșit. S-au înmulțit oamenii ce dorm pe stradă. Îmi fac concurență. (Trage de ușile dulapului.) E imposibil să-l deschizi. (Ia un lemn și încercă să deschidă ușile dulapului.) E dulapul meu. Nu-l pot lăsa altora. (Într-un final reușește să-l deschidă. În dulap găsește o femeie legată.) Parcă ar fi speranța din Cutia Pandorei. (Odezleagă. Aceasta este eliberată din dulap.)

Cerșetorul: Cine ești?

Femeia eliberată din dulap: Recunoștință.

Cerșetorul: Ei, asta-i bună!

Recunoștință: Au uitat de mine toți. Alerg prin lume să ajut unde se poate, pe urmă mă aruncă într-un dulap închis și uită de mine.

Cerșetorul: Acum ești liberă!

Recunoștință: Mulțumesc!

Cerșetorul: Te grăbești undeva?

Recunoștință: Să ajut virtuțile să nu cadă pradă Tentăției, pe urmă ...

Cerșetorul: Pe urmă?

Recunoștință: Poate își amintesc de mine.

Cerșetorul: Dacă nu-și amintesc de tine te aştept aici, pe stradă. E loc și pentru tine. Cred că ne-am înțelege grozav.

Recunoștință: Trebuie să plec.

Cerșetorul: Și dulapul?

Recunoștință: Îl poți păstra.

Cerșetorul: Mulțumesc. E bun și dulapul acesta la ceva.

În căutarea ultimului element

Monodramă

Decorul: La malul mării.

Personajele: Roza.

(Se aude sunetul mării. Pe un sezlong, Roza, privește apa, nisipul, cerul și ascultă.)

Roza: Apune soarele. O ultimă dâră de foc se oglindește în apă. Cred că-i este sete, dar apa e îndărătnică și pata de foc se retrage treptat. Privește! Un val își ridică spinarea și lumina pare să se înecă. (Se ridică de pe sezlong și se plimbă.) Ce caldă-i apa! Îi simt focul și fără să-o ating. (Se plimbă.) Lumina, dâra aceea de lumină ce se încăpătăna a înnota prin valuri, se stinge. Se stinge, că marea și-a aprins torța de acvamarin și arde. (Se întoarce la sezlong.) Îmi place foarte mult să stau pe malul mării, să privesc și să ascult. Apa aceasta e o binecuvântare. Simt atâtă pace, atâtă liniște! Și, totuși, ea e zbuciumată! (Privește apa, cerul.) O zăresc! Zăresc linia, linia aceea în care cerul sărută marea! Acum s-au contopit și se împărtășesc din setea de albastru. (E pierdută în gânduri.) Da, îmi amintesc! (Se ridică.) Le-am ascuns în nisip. Erau prea frumoase și îmi era teamă că lumina o să le răpească strălucirea. (Se aşeză pe nisip și caută ceva.) Am făcut galerii asemenea cărtișei. (Caută.) Nu este adevarat! Ele nu se ofilesc când zăresc lumina. Nu sunt aidoma cărtișei ce umblă în întuneric și când lumina le atinge chipul cad săgetate. (Caută. Găsește o scoică.) Iată-o! (O privește.) Cândva un mărgăritar îi creștea în pântece. (Pune scoica la ureche și ascultă.) Sunetul mării mă liniștește. Molusca a fost vrăjitoare de cântecul apei și-l poartă în cochilie. (Ascultă.) Cântă și totuși... (Ascultă cu atenție.) E atâtă pace! E o liniște divină! (Deodată pune scoica într-o cutie aflată lângă sezlong.) Erau mai multe. Ieri am ascuns în nisip zeci de scoici. Trebuie să le cauți! Le-am pregătit o cutie pentru a le

transporta acasă. Îmi doresc să iau marea cu mine și doar ele mă pot ajuta. Fiecare scoică poartă cu sine cântecul mării. (Ia din nou scoica aruncată în cutie și o pune la ureche.) E atâtă vrajă în cântecul scoicăi hypnotizate de mare. (Pune scoica la loc și începe să caute prin nisip.) Am uitat locul. (Caută.) S-au rătăcit! (Caută.) O să le găsesc! Trebuie! (Caută.) Când am venit pe litoral căutam ceva. Nu știam ce căutam, dar căutam. Inițial am crezut că o să alerg în căutarea unui pescăruș rătăcit pe plajă la apusul soarelei. Pescărușul a venit la picioarele mele, m-a privit o clipă în ochi, pe urmă a zburat. S-a oprit pe coama unui val și-a furat un pește. Cu prada mării în cioc s-a înălțat în văzduh. (Caută în nisip.) Nu căutam pescărușul. Altceva căutam, dar nu înțelegeam ce. M-am lăsat ademenită de sunetul apei și am plutit într-o zi pe valuri. Era aşa de plăcut! Eram asemenea unei corăbii ce descoperea pentru prima dată leagănul din brațele apei. Totuși, nu găseam malul acela plin de verdeată și liniște. Negăsindu-l am ancorat pe nisip împreună cu zeci de scoici. (Caută prin nisip scoicile.) Le-am privit cu atenție. și ele erau ca mine. Au rătăcit drumul și marea le-a abandonat pe uscat. Eu, am luat o scoică. (Se oprește o clipă din căutarea prin nisip.) Am luat o scoică și am ascultat. Plângere. Nu înțelegeam de ce plângere. Poate plângere după marea ce a abandonat-o când a strivit-o de țărm sau poate plângere perla ce i-a întors spatele, dar cel mai sigur jelea dezechilibrul în care și-a găsit sfârșitul. Plângere, iar eu nu înțelegeam de ce plângere și încercam s-o liniștesc. Vă dați seama? Eu, eu care nu știam ce căutam în acel loc, în acel ceas, încercam să liniștesc o făptură a mării. (Începe să caute iarashi în nisip și de acestă dată găsește o scoică.) Am găsit. Uite-o! (O duce lângă prima scoică, în cutie. Începe să caute iarashi.) Erau aşa multe scoici. Se pare că nisipul le-a ascuns de mine, dar o să le găsesc. Trebuie să le găsesc! (Caută în nisip.) Eu caut ceva și nu înțeleg ce. Până acum o clipă credeam că sunt aici, ca să caut scoici, multe scoici, dar nu cred că este aşa. (Nu încetează căutarea.) Ieri am zărit o scoică suberbă. (Ridică din nisip o scoică.) Iat-o! E frumoasă, nu-i aşa? Când i-am săgetat prima dată chipul cu privirea am crezut că nu are pereche între scoici, că ea este scoica de care o să mă îndrăgostesc și după

care o să alerg toată viața. N-a fost aşa. (Aruncă scoica în cutie și începe să se plimbe. În timp ce se plimbă scoate din buzunarul rochiei de plaja câte o scoică, o ridică în văzduh, pe urmă o aruncă în nisip.) O altă scoică unică în frumusețe. Și eu care credeam că am găsit scoica fără seamăn, scoica mea. M-am înșelat. Toate sunt frumoase. (Se oprește și se așeză pe nisip. De această dată nu mai caută în nisip.) Îmi amintesc ce mult mi-a încântat privirea un câmp de maci în timpul unei călătorii cu trenul. Ce floare delicată și superbă e macul! (Se joacă cu mânile în nisip.) Pe urmă imaginile au luat-o la goană și niște flori galbene mi-au făcut semn din depărtare. Ce frumoase și sălbatrice erau! O clipă de nebunie și s-au pierdut și ele lăsând locul unor flori ca zăpada. Am înțeles. Fiecare floare are frumusețea ei. Când o descifrezi descoperi atâtă parfum, mister, culoare, bogătie. Așa e și cu scoicile. Fiecare are profunzimea ei. (Se joacă în nisip.) Da. Știu. Cărțile! Cărțile sunt asemenea lor, asemenea florilor, asemenea scoicilor. Fiecare ascunde atâtă frumusețe și înțelepciune. Toate sunt unice și nu poți spune că una e mai prețioasă ca alta. Oare căutam o carte pierdută pe o lespede de calcar? Nu știu ce căutam sau ce caut. (Se joacă în nisip.) Eu sunt o roză. M-am întepat în copilărie într-un spin, un spin de trandafir alb. Sângelile i-a pătat petalele și am plâns. Am plâns și eu, a plâns și trandafirul. El plângerea înecat în picături de sânge. Așa m-a găsit mama. „Ce roză frumoasă!“ a spus ea și s-a apropiat de trandafirul alb-roșiatic. „E sângelul meu, roșeața ce împodobește petalele trandafirului!“ am reușit să rostesc printre lacrimi. Mama m-a privit, mi-a observat rana și mi-a spus că numele meu o să fie Roza. De ce aş fi avut nevoie de un nume când eu aveam deja unul? Au trecut anii și eu m-am obișnuit cu noul meu nume. Acum nici nu-l mai cunosc pe cel vechi. (Se ridică și se plimbă.) Dar căutam ceva. Căutam scoici? Căutam marea ascunsă în cochilie? Căutam pescăruși? Căutam flori sau cărți? Căutam apusul de soare pe malul mării? De fapt ce căutam? Nu știu. Am obosit căutând. (Se așeză în genunchi pe malul mării.) Căutarea aceasta mi-a adâncit golul din suflet. E atâtă amărăciune acolo, atâtea roze săngerânde. (Observă un obiect plutid pe apă. Se ridică și aleargă spre obiectul adus de

mare.) O sticlă. (O ridică.) Sticla aceasta sigilată și multicoloră îmi amintește de o altă sticlă, o sticlă a copilăriei mele, o sticlă plină cu povești, o Lampă a lui Aladin. Totul s-a sfârșit într-o zi, ziua când am aruncat sticla în mare. (Deschide sticla și găsește în ea o scrisoare.) Scrisoarea aceasta! (Scapă sticla și acesta se sparge. Aruncă scrisoarea și cade în genunchi.) A fost sticla mea. Acum știu ce am căutat, cunosc cauza amărăciunii din suflet. Cândva am scris o scrisoare și am ascuns-o într-o sticlă. Era o scrisoare adresată celei mai scumpe ființe, mama. Am aruncat sticla în mare. Mi-a spus cineva că marea are legătură cu alte lumi. Mama, ea a plecat departe. Credeam că marea îi va duce scrisoarea mea, dar apa s-a încăpățânat și mi-a returnat-o disprețuitor. (Un pescăruș se apropie de Roza. Se uită la ea.) Ce ochi de foc are pescărușul! Ce ascunzi pasăre a mării? Ochii tăi mă ard. Și tu cauți dragostea, focul acela sfânt ce îți răcorește toate simțurile? (Se aproape de pescăruș în genunchi, dar acesta zboară.) Pasăre lașă! Îți-e teamă de jăraticul ce pârjolește suflete. (Se ridică. Se plimbă.) Pescăruși, scoici, flori, vânt, nisip, soare, cărți, mare, Doamne, ce de elemente! Dar dragostea, dragostea le îmbracă pe toate. Ea te liniștește, te adoarme, îți sărută ochii, îți mângâie fruntea și te deșteaptă. Ea te poartă pe culmi înverzite și îți deschide drumul spre stele. Doar ea îți pregătește cupa cu nectar ceresc. Dragostea, elementul din care se nasc toate elementele, dragostea elemenul în care se odihnesc toate elementele la apus, căutam. Și de fapt ce sunt eu să caut Absolutul? Cu ce sunt eu mai presus decât molusca alungată de mare? Cu nimic. (Se apleacă, ia un pumn de nisip și se ridică. Lasă nisipul să se scurgă printre degete.) Așa trec toate. Ca nisipul acesta trec, iar noi nici nu simțim cum călătoria a luat sfârșit. Mai zâmbim o clipă, pe urmă închidem ochii pentru totdeauna. Ceva, ceva, îți rămâne pentru a te însobi în eternitate și acel ceva este dragostea. Da, caut! Eu caut dragostea! Eu caut unicul și ultimul element ce poate salva stelele înghițite de marea ascunsă-n văzduh. (Se aruncă pe sezlong.) S-a înserat. Ascultați! Marea cântă dragostea și toate, toate se nasc din cântecul ei.

CURRICULUM VITAE

NUMELE: POPESCU (fostă Mîțu)
PRENUMELE: ANA-CRISTINA
D A T A N A S T E R I I :
CARANSEBES - 24.07.1976
NATIONALITATE: română
RELIGIE: ortodoxă
E-mail: Elzumina@yahoo.com
Tel: 0766293724 / 0736942924
Site: www.elzumina.ro,
[Http://blogul.elzumina.ro/](http://blogul.elzumina.ro/)
www.inbataiapenitei.elzumina.ro.

Domiciliul: str. 1 Decembrie 1918, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc. Caransebeș, cod. 325400, județul Caraș Severin.

Localitate natală: Oțelu Roșu.

LOCUL DE MUNCĂ VIZAT / DOMENIUL OCUPAȚIONAL: profesor titular pe catedra de Limba și Literatura Română, gradul I, la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin.

A C T I V I T A T E C U L T U R A L - L I T E R A R ă Ș I A R T I S T I C ă :

- Am publicat următoarele volume:
 1. Culegere de creație literară „Îndrăgostiți de poezie“, Editura Dalami, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.
 2. Rătăciri, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).
 3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).
 4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).
 5. Culegere de creație literară „Colaj“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.
 6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
 7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză - epic).
 8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).

9. Gustul păinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.

10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).

11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mîțu.

Volume în curs de apariție editorială:

12. Sinusoide, teatru.

Volume în lucru:

13. Conflicte, genul literar roman (proză - epic).

14. Cristal (eseu și critică literară).

15. În bătaia peniței (antologie).

● Publicații în culegeri comune:

- Antologia *Limba noastră cea română*, STARPRESS, 2014.

- Antologia „Să ningă peste inimi bucurii!”, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2014.

- Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud”, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Roșu-aprins în câmpul de mătase, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Pe șevalete ruginiu toamnei, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- ANTOLOGIA IARNA SCRITORILOR ROMÂNI, STARPRESS și ANTOLOGIA ROMÂNĂ-SPANIOLĂ, STARPRESS, 2015.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2014.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2015

- Antologie, Toamna se culeg prozele, Editura Inspierscu, 2015.

- Antologia, Labirinturi autumnale, Însemne Culturale, 2015.

- Anuarul Ligii Scriitorilor F.T.B. 2014, Nr. 5.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2015, Nr. 6, coordonator al Anuarului Nr. 6.

● Postfață la volumul scriitorului Ion Turnea, Albinăritul între pasiune și afacere, Editura Dalami, Caransebeș, 2011.

● Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: Cuvinte pentru suflet, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● Prefață la volumele scriitorului Ion Turnea: Dor de rădăcini, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 și Monografia

localității Peștere, județul Caraș Severin, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● Publicații în reviste: Literatura de azi, Agora Literară, Vatra Veche, Constelații Diamantine, Confluențe Literare, Boema, În bătaia peniței, Taifas literar, Cronos, Coloana Infinitului, Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeșului, Ecou de timp, Oțelu Roșu, Slova creștină, Glas comun, Slova copiilor - Maramureș, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile unde sunt și în colectivul redațional - colaborator, în culegerile: Preocupări actuale în științele educației, Tradiție, actualitate și perspective în cercetarea pedagogică, Demersuri creative de predare-învățare, Educația și preocupările pedagogiei contemporane, site-ul și antologia ECREATOR, membru în colectivul redațional ECREATOR, pe site-ul și blogul personal, Însemne Culturale, www.citatepedia.ro, www.poezie.ro, www.versuri-si-creatii.ro.

● Premii:

- Premiul I la Secțiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru Mesagerul.

- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.

- Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la Concursul Internațional STARPRESS, 2014.

- Premiul I - Dosoftei, 2015 cu vol. Oameni și frunze,

- Premiul II - Dosoftei 2015 cu vol. Umbre.

- Premiul I Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secțiunea DRAMATURGIE.

- Mențiune - Secțiunea Eseu, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2015, Ediția XLVII.

- Premiul Special volumul de poezie Umbre, Vișeu de Sus concursul Armonii de primăvară, 2016.

● Lansare de carte, *Colaj*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara și prezentarea volumelor Rătăciri, Paradigme și Destin fără aripi în cadrul aceleiași întâlniri.

● Lansare de carte: Rătăciri, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila,

2014, Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila,
2014, Antologia Micuții scriitori din Banatul Montan, Editura
Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la ASOCIAȚIA
CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

• Lansare de carte, Oameni și frunze, Umbre în cadrul
Întâlnirii Literare a LS, Timișoara, octombrie 2015.

• Lansare de carte „În colivie“, mai 2016, ASOCIAȚIA
CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

• Diplomă de excelență din partea ASOCIAȚIEI
CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, 2015 și 2016.

• Despre operele mele literare mele au scris:

1. Marciana Corici - despre volumul „Îndrăgostiți de poezie“,
în revista Reflex 4-6/2009.

2. Adrian Popescu - despre volumul „Colaj“, în ziarul Caraș
Severinul în şapte zile, An. VIII, august / 2014.

3. Antuza Valentina Dărlea despre „Rătăciri“, „Paradigme“,
antologia Micuții scriitori din Banatul Montan în Confluențe
literare, Ediția nr. 1643 din 01.07.2015, Anuarul LSFTBD Nr. 6 /
2015, site-ul ecreator 02.07.2015.

4. Mariana Strungă „Destin fără aripi“, în cadrul Întâlnirii
Literare a Asociației Constantin Brâncuși din 30 mai 2015
lansare de carte.

5. Doina Drăgan, cronică la volumul „Oameni și frunze“, în
ziarul Caraș Severinul în şapte zile, Anul IX, 22 octombrie - 2015,
în Anuarul LSFTBD Nr. 6 - 2015, în revista „În bătaia peniței“
An. 1, Nr. 1, 2016.

6. Adrian Crânganu, despre volumul Micuții scriitori din
Banatul Montan, în ziarul Caraș Severinul în şapte zile și Anuarul
LSFTBD Nr. 6.

7. Bianca Meteș, cronică la volumul Gustul pâinii, în ziarul
Caraș Severinul în şapte zile, Anul IX, Nr. 365, 4-10.

8. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Vatra Veche,
Anul VI, Nr. 8 (68) august 2014, despre volumele „Rătăciri“,
„Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

9. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Agora literară,
septembrie 2014, despre volumele „Rătăciri“, „Paradigme“,
„Destin fără aripi“, „Colaj“.

10. Cronica faptului mărunt, Oameni și frunze, Ana-Cristina
Popescu, Agora literară, decembrie 2015.

11. Ioan Romeo Rosiianu, cronică la volumul Gustul pâinii, în

revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

12. Ana Zlibuț, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

13. Ion Turnea, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan în Anuarul LSFTBD Nr. 6 2015; despre „Rătăciri“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“ în ziarul Caraș Severinul în şapte zile, An. VIII, august / 2014.

14. Cezarina Adamescu, Ștefan Doru Dăncuș, Ion Turnea, Mariana Strungă și Antuza Valentina Dârlea despre volumul „În colivie“, 2016.

Membru în asociații culturale:

• MEMBRU ÎN LIGA SCRITORILOR FILIALA TIMIȘOARA BANAT.

• MEMBRU ÎN ASOCIAȚIA CULTURALĂ CONSTANTIN BRÂNCUȘI.

• Fondator al revistei În bătaia peniței, Caransebeș, alături de Adrian Popescu, Ion Turnea, Simona Petronela Mîțu.

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ:

► Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999.

- Titularizare pe catedra de Limba și Literatura Română la Grup Școlar din Sânnicolau Mare, jud. Timiș, în iulie 1999.

- Detașată pe catedra de Limba și Literatura Română, Limba Franceză și Religie la Școala cu clasele I-VIII, Beba Veche, județul Timiș, în perioada 01.09.1999 - 01.09.2001.

- Definitivatul în sesiunea august 2001.

- Începând 01.09.2001 a încetat detașarea fapt pentru care am preluat catedra de Limba și Literatura Română de la Grup Școlar din Sânnicolau Mare, județul Timiș, unde eram titulară, până la 31.08.2002.

- Prin transfer de la 01.09.2002 și până în prezent activez ca profesor titular pe catedra de Limba și Literatura Română la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin.

- Gradul II în sesiunea august 2005.

- Responsabil Comisie metodică „Limba și comunicare“ începând cu 01.09.2008 și până în prezent la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu și în anul școlar 2001-2002 la Grup Școlar Sânnicolau Mare, județul Timiș.

► Master Managementul educațional, 2007.

- Gradul I în 2009.

EDUCAȚIE ȘI FORMARE:

► Grade didactice: Gradul I în 2009, Gradul II în sesiunea august 2005, Definitivatul în sesiunea august 2001.

► Cursuri de formare: Participare la *Forumul Educațional Magister*, Adeverință pentru acordarea a 5 credite , proiect POSDRU/174/103/S/149155, 12.01.2015-31.03.2015, „Prevenirea violenței în mediul școlar“, 24 ore, 19-22 ianuarie 2009, Participare la Programul național de dezvoltare a competențelor cadrelor didactice din învățământul preuniversitar (DeCeE) 2008, Curs de formare „Prevenirea consumului de stupefiante“, 24 ore 4-10 decembrie 2008, Cursuri de Consiliere și orientare educațională pentru diriginti în perioada noiembrie 2006, Cursul Promovarea Metodelor Alternative Educaționale Non-violente în perioada martie 2006, Cursuri de Formare profesională în vederea utilizării Ael și elaborării materialelor educaționale pentru Ael în perioada februarie 2006, Dezvoltarea competențelor digitale în 2014 Forumul Educațional Magister, Cursuri de perfecționare ca Formator pentru ADS (adulți), octombrie - noiembrie 2011.

► Membru în mai multe comisii la nivelul unității de învățământ, responsabil cu biblioteca școlii începând cu 01.09.2006 și până în prezent la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu și în perioada 2001-2002 la Grup Școlar Sânnicolau Mare, jud. Timiș.

► Profesor evaluator la olimpiade, concursuri școlare, la evaluari naționale, bacalaureat etc.

► Participarea la simpozioane, concursuri și olimpiade școlare atât la nivel zonal, cât și județean și național unde elevii au obținut premii și mențiuni.

► Organizarea de serbări și excursii.

Alte competențe personale:

► Începând cu 2004 și până în 2013 am activat în cadrul slujbelor divine la strană, biserică cu hramul „Sf. M. Mc. Dimitrie“ cartier Nord din Caransebeș, în perioada 1999-2001 am condus corul bisericii din localitatea Beba Veche.

APTITUDINI ȘI COMPETENȚE TEHNICE:

Programe soft operare: Word 2003, 2007, Corel 12, Microsoft PowerPoint, Microsoft Excel, operare pe un Web Site, Adobe Photoshop.

Cuprins:

1. Rădăcini de păpădie	pag. 3
2. Ușa pierdută	pag. 10
3. Caracatița	pag. 25
4. Ea este femeia	pag. 38
5. Indiferență	pag. 53
6. Eu sunt Alexandru	pag. 64
7. Grătitudine	pag. 75
8. În căutarea ultimului element	pag. 90
Curriculum vitae	pag. 94

DESPRE AUTORUL VOLUMULUI:

- Locul de muncă vizat / domeniul ocupațional: profesor titular pe catedra de Limba și Literatura Română, gradul I, la Șc. Gim. Nr. 3, Oțelu Roșu, jud. Caraș-Severin; absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999, Master -

Managementul educațional, 2007.

- Volume publicate:

1. *Îndrăgostită de poezie*, Editura Dalami, Caransebes, 2009. (antologie)
2. *Rătăciri*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014. (roman)
3. *Paradigme*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014. (teatru)
4. *Destin fără aripă*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014. (poezie)
5. *Colaj*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014. (antologie)
6. *Micuții scriitorii din Banatul Montan*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015. (antologie)
7. *Oameni și frunze*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015. (eseu)
8. *Umbre*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015. (poezie)
9. *Gustul păinii*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015. (antologie)
10. *În colivie*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016. (teatru)
11. *Mozaic*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016. (auxiliar didactic)

Volum în curs de apariție editorială:

12. *Sinusofide*, Editura Hoffman, Caracal, 2016. (Teatru)

Volum în lucru:

13. *Conflictice*, (roman)

14. Cristal (eseu, critică literară, publicistică)

15. În bătaia penitei (antologie)

- Premii:

- Premiul I la Secțiunea - Teatru scurt, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru Mesagerul.
- Premiul „Mirecea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.
- Menciuine, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la Concursul Internațional STARPRESS, 2014.
- Premiul I - Dosoftei, Timișoara, 2015 - cu vol. Oameni și frunze.
- Premiul II - Dosoftei, Timișoara, 2015 - cu vol. Umbre.

- Premiul I - Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secțiunea DRAMATURGIE.

- Mențiune - Secțiunea Eseu, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2015, Ediția XLVII.

Premiul Special – volumul de poezie Umbre, Vișeu de Sus – 2016.

- Diplomă de excelentă din partea ASOCIAȚIEI CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, 2015, 2016

• Publicații în mai multe culegeri comune, în reviste, ziară, pe site-uri culturale, fondator al revistei În bătaia penitei, Caransebes, 2016.

- Site personal: www.elzumina.ro, [Http://blogul.elzumina.ro/](http://blogul.elzumina.ro/) , www.inbataiapenitei.elzumina.ro

- MEMBRU ÎN ASOCIAȚII CULTURALE: - LIGA SCRITORILOR ȘI ASOCIAȚIA CULTURALĂ CONSTANTIN BRÂNCUȘI, TIMIȘOARA.